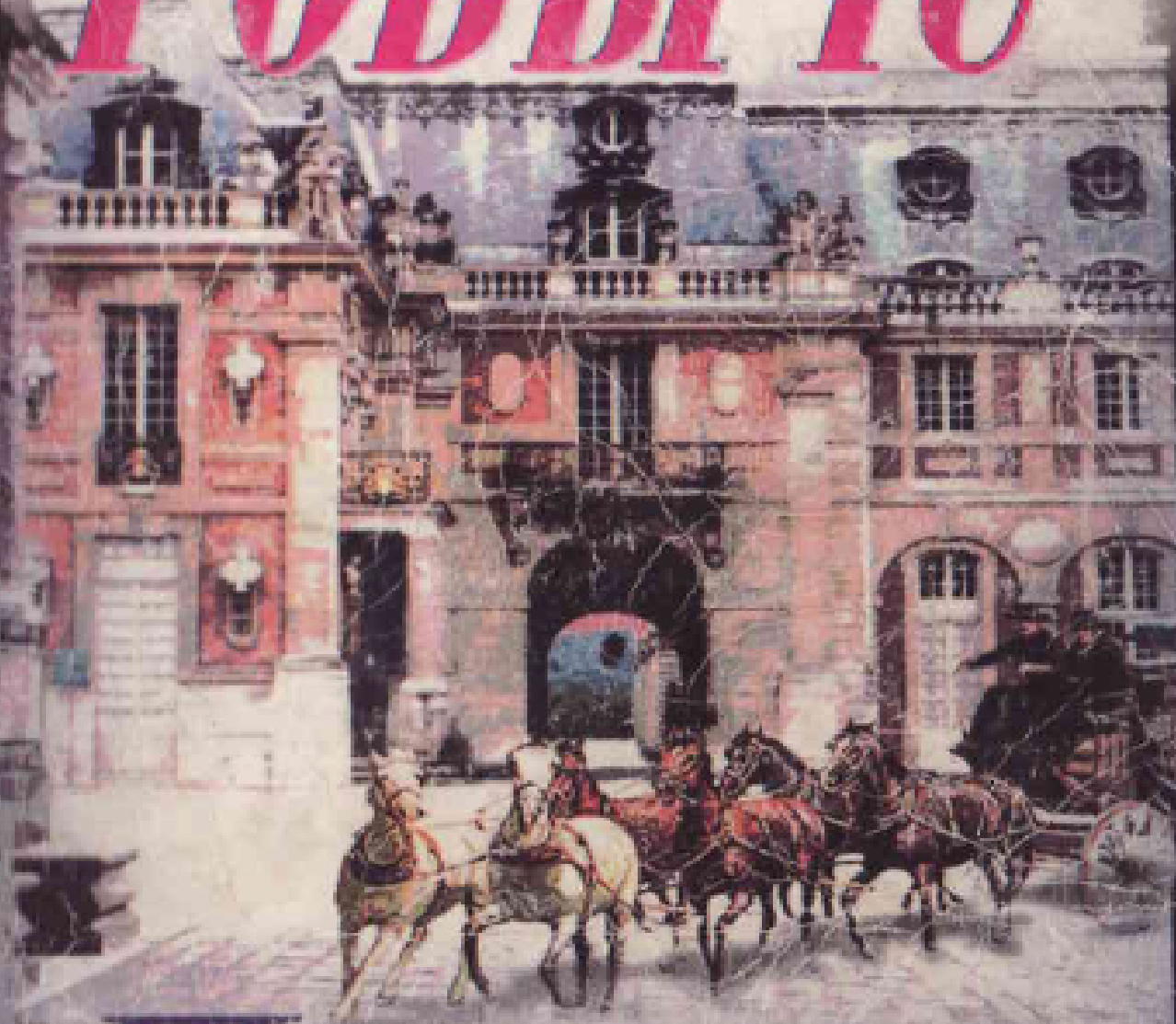

Кралското
Семейство
на
КОРДИНА

НОРА РОБЪРТС

ПРИНЦЪТ
ПЛЕЙБОЙ

НОРА РОБЪРТС ПРИНЦЪТ ПЛЕЙБОЙ

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

Когато Хана Ротчайлд пристига в Кордина да прави компания на принцеса Ив, която очаква второто си дете, за принц Бенет тя е една скучна и превзета англичанка. Ала скоро той открива, че зад строгата външност се крият очарование, чувство за хумор и истински вулкан от чувства. За пръв път през живота си принцът плейбой се влюбва. Само за да разбере, че жената, в която се е влюбил, е мираж...

Откак се помни, за Хана дългът е бил над всичко. В нейния живот няма място за принцове, нито истински, нито измислени. Но когато среща Бенет, всичко се променя...

ПЪРВА ГЛАВА

Жребецът изкачи в луд бяг хълма, като вдигна зад себе си пушилка. На билото спря и се изправи на задни крака. За момент кон и ездач останаха неподвижни, тъмен силует на фона на яркото следобедно небе. И двамата изглеждаха еднакво опасни.

В момента, в който копитата докоснаха земята, ездачът притисна колене към хълбоците на коня и го пришпори надолу по склона. Пътеката бе утъпкана, ала съвсем не безопасна, със скали от едната страна и пропаст от другата. Спуснаха се по нея на пълна скорост.

Само луд можеше да язди с такова нахакано пренебрежение към живота си. Само луд или мечтател.

— Давай, Дракула. — Заповедта бе тиха и предизвикателна, както и смехът, който се разнесе след нея. Тонът бе на човек, който приема страха за банкет, а скоростта за вино.

От дърветата и храстите край урвата се разлетяха птици, стреснати от гръмовните удари на копитата. Писъкът им скоро остана далеч назад. Пътеката зави наляво и жребецът взе завоя, без да забавя бяг. Отвъд ръба пропастта се спускаше двадесет метра надолу, към бели скали и синьо море. Изпод копитата се разлитаха дребни камъчета и беззвучно се спускаха в празното.

Ездачът погледна надолу, но не забави. Дори не си го и помисли.

От тази височина мирисът на море не се усещаше. Дори и грохотът на разбиващите се вълни бе неясен като далечна и безопасна гръмотевица. Ала от тази височина самото море изглеждаше опасно и загадъчно. Всяка година то искаше своя данък от човешки животи. Ездачът разбираше това и го приемаше, защото така е било откак свят светува. Така и щеше да продължи да бъде. В такива моменти той се оставяше в ръцете на съдбата и разчиташе на късмета и на собствените си умения.

Жребецът нямаше нужда от камшик или пришпорване, за да препуска по-бързо. Както винаги, възбудата и увереността на господаря му бяха достатъчни. Носеха се надолу по извиващата се

пътека, докато морето забуча в ушите им и най-после се чуха виковете на чайките.

Отстрани можеше да изглежда, че ездачът бяга от дявола или бърза към любимата си. Но ако човек видеше лицето му, щеше да разбере, че не бе нито едното, нито другото.

Ако тъмните му очи блестяха, това не бе нито от страх, нито от очакване. Бе от предизвикателството. За момента и само за момента. Тъмната коса на мъжа се развяваше от скоростта така свободно, както и тъмната грива на коня.

Жребецът бе метър и петдесет гарвановочерна фурия, с широки гърди и мощна шия. Хълбоците му блестяха от пот, ала дишането му бе силно и равномерно. Ездачът седеше върху него изправен и тясното му загоряло лице сияеше. Устните му, плътни и изваяни, бяха извити в усмивка, която издаваше и дързост, и удоволствие.

Пътеката стана по-равна и конят намали ход. Минаваха покрай белосани къщички, отпред с развяващо се от морския бриз пране. Подредените дворове бяха изпъстрени с цветя, а прозорците бяха отворени. Следобедното слънце, все още високо в небето, обливаше всичко с ярката си светлина. Без да се забави, без да трябва юздите в ръката на господаря му да го насочват, жребецът препусна към жив плет, висок към метър, и прелетя над него.

В далечината бяха конюшните. Колкото опасни и смъртоносно привличащи бяха скалите отзад, толкова мирна и подредена бе гледката отпред. Червените и бели къщи, спретнати като ливадите около тях, добавяха свое очарование към пейзажа от урви и зеленина. Оградите се кръстосваха и образуваха дворове за трениране на коне.

Като чу приближаването на жребеца, един от конярите спря да разхожда в кръг младата кобила. Луд като лъв, помисли той с неохотно възхищение. Този кон и неговият ездач, понесени в бесен бяг, бяха обичайна гледка тук. И въпреки това двама от конярите чакаха в готовност жребеца да забави ход.

— Ваше Височество.

Негово Височество принц Бенет Кордински скочи със смях от гърба на Дракула.

— Аз ще го разхладя, Пипит.

Старият коняр пристъпи напред с леко накуцване. Обветреното му лице беше безстрастно, но той огледа и принца, и жребеца,

проверявайки за някакви следи от нараняване.

— Моля за извинение, сър, ала докато ви нямаше, от двореца дойде съобщение. Принц Арманд желае да ви види.

Бенет не без съжаление му подаде юздите. Част от удоволствието от ездата бе часът, който обикновено прекарваше, като разхождаше и разресваше жребеца. Но щом баща му бе пратил да го повикат, нямаше избор. Трябваше да се откаже от удоволствието заради дълга.

— Добре го разходи, Пипит. Дълго препускахме.

— Да, сър — отвърна конярят, който бе прекарал три четвърти от живота си с коне. Негово бе задължението да качи Бенет на първото му пони. Сега, вече шестдесетгодишен и със схванат крак след едно лошо падане, той още си спомняше енергията на младостта. И страстта. Потупа Дракула по врата и го усети, че е потен.

— Лично ще се погрижа, Ваше Височество.

— Благодаря. — Ала Бенет се позадържа, колкото да разхлаби подпръгите.

— Няма за какво да ми благодарите, сър — изръмжа Пипит и свали седлото от гърба на жребеца. — Никой друг не може да се оправи с този дявол. — Дракула затанцува на място, той му измърмори нещо на френски и след малко конят отново се успокои.

— И на никой друг не доверявам най-добрия си кон. Малко зърно допълнително тази вечер няма да му навреди.

Пипит прие комплимента като нещо в реда на нещата.

— Както кажете, сър.

Все още възбуден, Бенет се обърна и излезе от конюшната. На него самия не би му навредило да се поохлади за един час. Бързата луда езда утоляваше само част от жаждата му. Той имаше нужда от движение, от скорост, но най-вече имаше нужда от свобода.

Почти от три месеца бе вързан за двореца и протокола, за пищността и условностите. Като втори син задълженията му бяха малко по-малко публични, отколкото на брат му Александър, ала едва ли по-малко изнурителни. Дългът, задълженията го съпровождаха още от раждането и Бенет ги приемаше като нещо подразбиращо се. Затова не можеше да си обясни защо през последната година те бяха започнали да го дразнят и измъчват.

Габриела виждаше това. Бенет мислеше, че сестра му дори го разбира. Тя също винаги бе жадувала за свобода и спокойствие.

Донякъде ги получи преди две години, когато Александър се ожени за Ив и тя пое част от теглото.

И въпреки това Габриела никога не се опитваше да изклинчи, мислеше Бенет, докато влизаше в двореца. Винаги бе там, където бе нужна. Всяка година отделяше по шест месеца за Дружеството за подпомагане на децата с увреждания, като в същото време поддържаше брака си жизнен и отглеждаше собствените си деца.

Бенет пъхна ръце в джобовете си и заизкачва стълбите, които щяха да го отведат в кабинета на баща му. Какво му ставаше? Какво се бе случило през последните няколко месеца, та му се искаше някоя нощ да се измъкне тихичко от двореца и да избяга? Където и да е...

Не можеше да се отърси от това настроение, но когато почука на вратата на баща си, бе успял да се овладее.

— Влезте.

Принцът не бе зад бюрото си, както очакваше Бенет, а се бе разположил до масичката за чай до прозореца. Срещу него седеше жена, която при влизането на Бенет се изправи.

Като мъж, който обича жени на всякаква възраст и с всякаква фигура, той бързо я огледа, преди да се обърне към баща си:

— Извинете, че ви прекъсвам. Съобщиха ми, че желаете да ме видите.

— Да. — Арманд отпи от чая си. — Преди известно време поръчах да те повикат. Бих искал да ти представя лейди Хана Ротчайлд.

— Ваше Височество. — Тя направи реверанс и погледът ѝ се плъзна надолу.

— За мен е удоволствие, лейди Хана. — Бенет пое ръката ѝ, като обобщи за секунди впечатленията си. Ненатрапчиво хубава. Той предпочиташе в жените по-ярката красота. В гласа ѝ се долавяше британски акцент. Бенет предпочиташе френския. Слаба и стройна. Винаги го бяха привличали по-пищните форми. — Добре дошли в Кордина.

— Благодаря ви, Ваше Височество. — Гласът ѝ наистина бе английски, обработен и тих. Той за миг срещна погледа ѝ и видя, че очите ѝ бяха тъмнозелени. — Страната ви е много красива.

— Моля, седнете, мила моя. — Арманд посочи към стола ѝ и наля още една чаша чай. — Бенет.

Хана, скръстила ръце в скута си, забеляза проблесналото за миг в погледа на Бенет неудоволствие при вида на чайника. Ала той седна и пое чашата.

— Майката на лейди Хана е твоя далечна братовчедка — започна Арманд. — Ив се запознала с нея, когато те с брат ти неотдавна посетиха Англия. По покана на Ив лейди Хана се е съгласила да поживее с нас, за да прави компания на Ив.

Бенет можеше само да се надява, че от него няма да се иска да кавалерства на дамата. Бе достатъчно хубава, макар да бе облечена като монахиня — в сива рокля с висока яка, стигаща дискретно до пет сантиметра под коляното. Този цвят с нищо не освежаваше бледия ѝ английски тен. Благодарение на очите лицето ѝ не изглеждаше скучно, но тъмнорусата ѝ коса бе толкова жестоко опъната назад, че му навяваше мисли за старите викториански компаньонки или гувернантки. Скука. Ала той помнеше добрите обноски и ѝ се усмихна дружелюбно:

— Надявам се, че на вас ви е също толкова приятно да ни гостувате, колкото на нас да ви посрещнем.

В отговор Хана го изгледа сериозно. Чудеше се дали Бенет разбира и мислеше, че разбира колко умопомрачително изглежда в ежедневието си костюм за езда.

— Сигурна съм, че ще ми бъде изключително приятно, сър. Поласкана съм, че принцеса Ив ме покани да живея с нея, докато очаква раждането на второто си дете. Надявам се да ѝ дам компанията и помощта, от която има нужда.

Макар умът му да бе зает с друго, Арманд предложи чиния с поръсени със захар сладки.

— Лейди Хана е толкова щедра, че да ни отдели от времето си. Тя е сериозен изследовател и в момента работи върху серия от есета.

Личи си, помисли Бенет и отпи от омразния чай.

— Очарователно.

Устните ѝ трепнаха в едва доловима усмивка.

— Четете ли Йейтс, сър?

Бенет се размърда на стола си и му се прииска да си бе в конюшната.

— Не много.

— Моите книги би трябвало да пристигнат до края на седмицата. Моля, не се притеснявайте да вземете да прочетете каквото пожелаете. — Хана отново се изправи, като държеше ръцете си сплетени. — Ако ме извините, Ваше Височество, бих желала да се погрижа за разопаковането на останалата част от багажа ми.

— Разбира се. — Арманд стана и я изпрати до вратата. — Ще се видим на вечеря. Моля, позвънете, ако искате нещо.

— Благодаря ви, сър. — Тя направи реверанс, после се обърна да го насочи и към Бенет. — Довиждане, Ваше Височество.

— Довиждане, лейди Хана. — Бенет изчака вратата да се затвори зад нея и се отпусна на облегалката на един фотьойл. — Е, за една седмица ще отегчи Ив до смърт. — Без да поглежда към чая, взе шепа дребни сладки. — Как е могла Ив да я покани?

— Ив много я е харесала по време на двете седмици, прекарани в Англия. — Арманд се приближи към един шкаф и за облекчение на Бенет извади оттам бутилка. — Хана е добре възпитана млада жена от отлично семейство. Баща ѝ е високоуважаван член на английския Парламент. — Брендито бе силно и ароматно. Арманд наля по малко.

— Всичко това е много хубаво, но... — Бенет посегна към чашката и изведнъж замря. — Боже мили, татко, да не мислиш да ме сватосваш? Тя изобщо не е моят тип.

Строгите устни на Арманд се смекчиха от усмивка.

— Мисля, че добре знам това. Мога да те уверя, че лейди Хана не е доведена тук, за да те изкушава.

— И без това едва ли би могла. — Бенет завъртя брендито в ръце и отпи. — Йейтс?

— Някои хора вярват, че литературата се състои не само от учебници по езда. — Арманд извади цигара. В основата на врата му се бе свило напрежение. Той го насили да се съсредоточи там, вместо да се разпространи навсякъде.

— Аз предпочитам полезното пред стихчетата за несподелената любов или красотата на дъждовната капка. — От това Бенет се почувства дребен и невъзпитан, и отстъпи: — Ала във всеки случай ще направя каквото мога, за да се почувства новата приятелка на Ив добре дошла.

— Никога не съм се и съмнявал.

Вече поуспокоен, Бенет премина към по-съществени въпроси:

— Арабската кобила трябва да се ожреби по Коледа. Обзалагам се, че ще е жребче. Дракула ще има силни синове. Имам три коня, които би трябвало да са готови за изложението през пролетта, и още един, който мисля, че трябва да се изпрати на Олимпийските игри. Бих искал да уредя това през следващите няколко седмици, за да имат ездачите повече време да работят с конете.

Арманд кимна разсеяно и продължи да върти чашата в ръце. Бенет усети познатото нетърпение и го потисна. Той добре знаеше, че конюшните не са високо в списъка с приоритетите на баща му. Как биха могли да се конкурират с вътрешните работи, външните работи и много деликатната политика в Съвета на короната?

И все пак, не трябваше ли да има и още нещо? Конете не само доставяха удоволствие, но осигуряваха и определен престиж, след като кралският двор на Кордина притежаваше едни от най-добрите породисти коне в Европа. За себе си Бенет смяташе това за единствения си истински принос към семейството и към страната.

Бе работил в конюшните не по-малко робски от който и да било коняр или работник. За толкова години бе научил всичко, което можеше да се научи за развъждането на коне. За свое удоволствие бе открил, че има естествена дарба, която допълваше образованието му. За кратко време бе превърнал един добър развъдник на коне в един от най-добрите. След още десет години, бе сигурен, нямаше да има равен на него.

Имаше моменти, в които чувстваше нуждата да говори за своите коне и за амбициите си с някой друг, освен с работник в конюшната или специалист по конете. Ала разбираше и винаги бе разбирал, че рядко този друг можеше да бъде баща му.

— Доколкото разбирам, сега не е моментът да го обсъждаме. — Той отпи още една малка глътка от брендите си и зачака баща му да му каже какво му тежи на ума.

— Извинявай, Бенет, боя се, че наистина сега не е моментът. — Бащата изпитваше съжаление. Принцът не можеше да си го позволи. — Какъв ти е графикът за следващата седмица? Можеш ли да ми го кажеш?

— Не съвсем. — Безпокойството се бе върнало. Бенет стана и закрачи от прозорец до прозорец. Колко близко изглеждаше морето, и в същото време колко далеч. За момент му се прииска отново да е на

кораб, на сто километра от сушата, а на хоризонта да се задава буря. — Знам, че в края на седмицата трябва да отида до Хавър. „Независимост“ се връща от плаване. Имам среща с фермерския кооператив и няколко обеда. Касел всяка сутрин ми съобщава графика. Ако е важно, мога да го помоля да ти го напечата. Сигурен съм, че ще прерязвам поне една лента.

— Чувстваш ли се притеснен, Бенет?

Бенет сви рамене и допи брeндитo си. После непринудената му усмивка се върна. В края на краищата, животът бе прекалено кратък, за да се оплаква човек от него.

— Лентите ме ядосват. Другото поне изглежда, че има смисъл.

— Нашият народ очаква от нас не само да го управляваме.

Бенет се отвърна от прозореца. Слънцето зад гърба му бе високо в небето и светеше ярко. Каквото и да си мечтаеше понякога тайничко, кралската кръв, с която бе роден, винаги си казваше думата.

— Знам, татко. Проблемът е, че аз нямам търпението на Александър, спокойствието на Бри или твоето самообладание.

— Скоро може и да ти потрябват. — Арманд остави чашата и погледна сина си в очите. — След два дни Дебок ще бъде освободен от затвора.

Дебок. Само от това име в Бенет се надигаше ярост. Франсоа Дебок. Човекът, по заповед на когото сестра му бе отвлечена. Човекът, който бе подготвил опит за убийство и на баща му, и на брат му.

Дебок.

Бенет притисна ръка към белега точно под лявото си рамо. Там бе попаднал куршумът, а спусъкът бе натиснат от любовницата на Дебок. Заради Дебок. От Дебок.

Бомбата, поставена преди по-малко от две години в посолството в Париж, бе предназначена за баща му. Вместо него тя бе убила Сюар, един верен сътрудник, оставяйки жена му вдовица и три деца сирачета. Това също бе дело на Дебок.

И през всичките тези години, вече почти десет, откак Габриела бе отвлечена, никой не бе доказал участието на Дебок в отвличането, в заговорите и убийствата. Бяха привлечени най-добрите следователи в

Европа, включително зетя на Бенет, но никой от тях не бе успял да докаже, че Дебок е дърпал конците.

А сега, само след дни, той щеше да бъде свободен.

Бенет не се съмняваше, че Дебок ще продължи да търси отмъщение. Кралското семейство бе негов враг, ако не за друго, поне защото повече от десет години бе държан в затвора в Кордина. Както нямаше съмнение и че през тези десет години той продължаваше да се занимава с търговия на наркотици, оръжия и жени.

Нямаше съмнения, нямаше и доказателства.

Охраната щеше да се засили. Мерките за сигурност щяха да се затегнат. Интерпол щеше да продължи работата си, както и Международната охранителна система. Ала и Интерпол, и МОС от години се опитваха да задържат Дебок за убийство и заговор за убийство. Преди той да бъде поставен под контрол и връзките на неговата организация прекъснати, Европа нямаше да бъде в безопасност.

Бенет излезе в градината, пъхнал ръце в джобовете си. Поне тази вечер бяха вечеряли семейно. Това донякъде бе успокоило напрежението, макар че малко можеше да се каже пред новата приятелка на Ив. Той се съмняваше дали такава смирена и превзета жена би могла да усети някакво напрежение около масата. Тя отговаряше, когато я питаха, и цяла вечер въртя в ръцете си една чаша вино.

Десет пъти щеше да си пожелае лейди Хана да се върне в Англия, ако не бе видял колко добре се чувства наистина с нея Ив. Снаха му беше бременна в третия месец с второто си дете и нямаше нужда от допълнителното напрежение на разговорите за Дебок. Две години по-рано тя едва не загина, докато предпазваше Александър. Ако лейди Хана можеше да разсейва Ив от мислите за Дебок, дори за по няколко часа на ден, неудобството от присъствието ѝ в двореца щеше да си струва.

Трябваше да поговори с Рийв. Бенет стисна ръцете си в юмруци. Рийв Макджий бе не само съпруг на сестра му. Като началник на охраната той сигурно щеше да знае нещо повече. А Бенет определено имаше въпроси, десетки въпроси. Правеха се много повече неща от простото поставяне на допълнителна стража. Бенет не искаше да

преживее следващите няколко седмици на сляпо, докато други се грижат да защитят него и неговото семейство.

Изруга тихо и вдигна очи към небето. Луната бе наполовина пълна, без нито едно облаче пред нея. В друг момент сред това благоухание от градината би му се приискало да има жена, с която да гледат заедно небето. Сега, объркан и смутен, предпочиташе самотата.

Когато чу кучетата да лаят, тялото му се напрегна. Бе мислил, че е сам, дори бе сигурен, че е сам. Във всеки случай, старите му хрътки никога не лаеха по роднини или познати слуги. Той се насочи безшумно към звука, почти надявайки се на сблъсък.

Чу смеха ѝ и звукът го изненада. Не бе смирен и превзет, а свободен и щастлив. Видя как Хана се наведе да погали кучетата, които се притискаха към бедрата ѝ.

— Леле, каква хубава двойка сте. — С усмивка се протегна да ги почеше. Лунната светлина огряваше лицето и шията ѝ.

Бенет веднага присви очи. В момента съвсем не изглеждаше обикновена и покорна. Лунната светлина подчертаваше чертите на лицето ѝ, озаряваше нежната ѝ английска кожа и правеше и без това тъмните ѝ зелени очи още по-тъмни. Би се заклел, че в тях вижда и сила, и страст. А бе мъж, който оценяваше и двете в една жена. Смехът ѝ отново се разнесе, ярък като слънчева светлина, зноен като мъгла.

— Не, недейте да скачате — предупреди тя кучетата, които се въртяха около нея. — Ще ме изкаляте цялата, какво ще обяснявам после?

— Обикновено е по-добре човек изобщо да не обяснява.

Хана рязко вдигна глава. Бенет видя изненада, или поне така му се стори, но тя бързо отмина. Когато се изправи, това бе отново спокойната, незабележима лейди Хана. Той отдаде страстта, която му се бе сторило, че бе видял, на играта на светлосенките.

— Добър вечер, Ваше Височество. — Тя си позволи само за миг да се наругае наум, че е била сварена неподготвена. — Не знаех, че в градината има и някой друг.

— Аз също не знаех. — А трябваше да знае. — Моля да ме извините.

— Няма за какво. — Бенет се усмихна, за да я успокои. — Винаги съм мислил, че градините не се използват достатъчно. Не можехте ли да спите?

— Не, сър. Винаги съм неспокойна, когато пътувам. — Кучетата я изоставиха и дойдоха при него. Хана стоеше под цъфтящия жасмин и го гледаше как ги гали със силните си ръце. Бе съвсем наясно, че безброй жени се бяха наслаждавали на същото непринудено докосване. — Видях градината през прозореца и реших, че мога да се поразходя. — Истината бе, че това, което я накара да излезе, след като се бе запознала с обстановката, бе ароматът им, екзотичен и подмамващ.

— Аз също я предпочитам нощем. Нещата нощем често изглеждат различни — продължи той, като отново я наблюдаваше. — Не мислите ли?

— Естествено. — Тя сплете пръсти малко под талията си. Бенет бе прекрасна гледка, на слънчева или на лунна светлина. Когато днес следобед влезе в кабинета на баща си, Хана помисли, че костюмът за езда му стои най-добре.

Кучетата се върнаха да подушат сплетените ѝ ръце.

— Харесват ви.

— Винаги съм обичала животните. — Тя разплете пръсти да ги погали. Той за пръв път забеляза, че ръцете ѝ бяха нежни, дълги и тънки като тялото ѝ. — Как се казват?

— Борис и Наташа.

— Подходящи имена за руски хрътки.

— Дадоха ми ги, когато бяха малки. Кръстих ги на имената на героите от един американски анимационен филм. Шпиони.

Ръцете ѝ се поколебаха само за част от секундата.

— Шпиони ли, Ваше Височество?

— Глупави руски шпиони, които през цялото време гонят един елен и една катеричка.

Стори му се, че отново го видя, проблесналия в очите ѝ смях, от който с лицето ѝ ставаше нещо особено.

— Разбирам. Никога не съм била в Америка.

— Не сте ли? — Бенет се приближи, ала не видя нищо, освен една млада жена с добро телосложение и ненатрапчиви маниери. — Очарователна страна. Кордина е тясно свързана с нея, откак двама от членовете на кралското семейство се ожениха за американци.

— С което, сигурна съм, са разбили надеждите на доста европейци. — Хана се успокои дотолкова, че да си позволи една

предпазлива усмивка. — Преди няколко години се запознах с лейди Габриела. Много красива жена.

— Да, наистина. Знаете ли, аз няколко пъти съм ходил в Англия. Странно е, че никога не сме се срещали.

Хана позволи на усмивката си да се задържи.

— О, срещали сме се, Ваше Височество.

— Борис, седни — изкомандва Бенет, като видя, че кучето вдига лапа към роклята на Хана. — Сигурна ли сте?

— Съвсем сигурна, сър. Но пък вие едва ли си спомняте. Беше преди няколко години на благотворителен бал, даван от принца на Уелс. Кралицата майка ви запозна с мен и с братовчедка ми Сара. Струва ми се, че вие със Сара се сблизихте...

— Сара? — Мислите му прескочиха назад. Паметта му, винаги добра, беше безпогрешна, когато ставаше дума за жени. Макар да си спомняше Хана само като смътна сянка до блестящата ѝ и дръзка братовчедка. — Как е Сара?

— Много добре, сър. — Ако имаше сарказъм, той бе добре прикрит зад обноските. — Щастливо омъжена за втори път. Да ѝ предам ли вашите поздравии?

— Ако желаете. — Бенет отново пъкна ръце в джобовете си и продължи да я гледа. — Бяхте със синя рокля, толкова светлосиня, че беше почти бяла.

Тя вдигна вежди. Нямахше нужда да ѝ се казва, че едва ли я бе забелязал. Фактът, че не я бе забелязал, а въпреки това си спомняше цвета на роклята ѝ, я накара за момент да се замисли. Такава памет би могла да бъде полезна... Или опасна.

— Ласкаете ме, Ваше Височество.

— Старая се никога да не забравям жена.

— Да, вярвам, че е така.

— Славата ми върви пред мен. — За миг той се намръщи, после се усмихна безгрижно: — Притеснява ли ви да сте сама в градината на лунна светлина с...

— С развратния принц? — довърши Хана.

— Наистина четете — измърмори Бенет.

— Непрекъснато. Не, Ваше Височество, чувствам се съвсем добре, благодаря ви.

Той отвори уста, после се засмя и отново я затвори.

— Лейди Хана, рядко са ме поставяли така на мястото ми.

Значи беше бърз — още нещо, което трябваше да запомни.

— Моля за извинение, сър. Не съм имала такова намерение.

— Как ли пък не. Ала го направихте добре. — Бенет хвана ръката ѝ и откри, че тя бе студена и сигурна. Може би тази жена щеше да се окаже съвсем не толкова скучна, колкото бе предполагал. — Аз би трябвало да ви се извиня, задето се пошегувах с вас, но няма да го сторя, след като вие очевидно толкова добре се справяте. Започвам да разбирам защо Ив иска да сте тук.

Хана отдавна се бе научила да не допуска никаква форма на чувство за вина. Така стори и сега.

— За кратко време започнах много да я харесвам и се зарадвах на възможността да поживея няколко месеца в Кордина. Признавам, че вече съм влюбена в малката принцеса Мариса.

— Още няма и годинка, а вече властва в двореца. — Изражението на Бенет се смекчи при мисълта за първото дете на брат му. — Може би защото прилича на Ив.

Тя издърпа ръката си от неговата. Бе чувала клюки, че Бенет е наполовина, а може би повече от наполовина влюбен в жената на брат си. Нямаше нужда човек да е толкова талантлив наблюдател като нея, за да долови симпатията в гласа му. Хана си каза да запомни и това. Можеше по-късно да ѝ потрябва или не.

— Ако ме извините, сър, би трябвало да се върна в стаята си.

— Още е рано. — Той усети, че не му се иска да я пусне да си отиде. Не бе очаквал, че с нея се говори толкова лесно, нито че ще иска да говори с нея.

— Имам навика да си лягам рано.

— Ще ви изпратя.

— Моля, не си правете труда. Знам пътя. Лека нощ, Ваше Височество. — Тя бързо се сля със сенките, а кучетата изляяха и затупаха с опашки в краката му.

Какво имаше в нея, зачуди се Бенет и се наведе да успокои хрътките си. На пръв поглед изглеждаше толкова безлична, че почти се сливаше със стената. И въпреки това... Не знаеше. Ала докато се връщаше към двореца с кучетата по петите му, реши да разбере. Ако не друго, като се разровеше под добре възпитаната външност на лейди Хана, нямаше толкова да мисли за Дебок.

Хана не изчака да види дали той я следва, а бързо влезе в двореца през градинската врата. Бе родена с таланта да се движи безшумно, толкова незабележимо, че би могла да се изгуби сред тълпа от трима души. Този талант бе развила до умение, което ѝ служеше добре.

Беззвучно изкачи стълбите, без да поглежда назад. Ако трябва да проверяваш дали те следят, значи вече си загазил. Когато влезе в стаята си, заключи вратата и свали практичните си дрехи. Тъй като жената, чиято роля играеше, никога не би оставила дрехите си разхвърляни, тя ги събра, хвърли им един кратък неодобрителен поглед и старателно ги прибра в гардероба си.

Провери дали пердетата са спуснати и смъкна грозната вечерна рокля. Макар да мислеше, че мястото ѝ е на боклука, внимателно я закачи на закачалката.

Остана само по къс дантелен комбинезон, тъничка жена с млечнобяла кожа и дълги бедра. Измъкна фибите от косите си и с въздишка на искрено удоволствие ги пусна да паднат тежко до кръста ѝ.

Всеки, който познаваше лейди Хана Ротчайлд, би се потресъл от превъплъщението. Толкова цялостна, толкова вкоренена бе ролята, която тя играеше вече почти десет години.

Лейди Хана имаше слабост към коприна и бретонски дантели, но си ги позволяваше само при нощниците и бельото. Ленените рокли и костюмите от груб вълнен плат повече подхождаха на образа, който с такъв труд бе създавала.

Тя обичаше да чете ужасяващи трилъри в горещата вана, ала на нощното си шкафче държеше томче от Чосър и ако я попитаха, можеше да цитира и обсъжда няколко мъгляви страници от него.

Бе въпрос не на раздвояване на личността, а на необходимост. Ако се замислеше дълбоко, би заявила, че се чувства добре и с двете си самоличности. Всъщност, през повечето време харесваше безстрастната, възпитана и ненаатрапчиво хубава Хана. Иначе никога не би търпяла дълго тези разумни обувки.

Но имаше друга част от лейди Хана Ротчайлд, единствената дъщеря на лорд Ротчайлд, внучка на граф Фентън. Тази друга част не бе тиха и скромна, а проникателна и на моменти безразсъдна. Нещо

повече, тази част имаше вкус към опасностите и ум, който поглъщаше и съхраняваше и най-малките подробности.

Взети заедно, тези две части на лейди Хана Ротчайлд я правеха един отличен и много опитен агент.

Без да си прави труда да облича халат, тя отвори най-горното чекмедже и извади дълга заключена кутия. Вътре имаше огърлица от перли, останала от прабаба ѝ, заедно с обици в същия стил, които баща ѝ бе поръчал да преправят за двадесет и първия ѝ рожден ден. В отделенията на кутията имаше още няколко бижута, подходящи за млада жена от нейната класа.

Хана извади от двойното дъно една тетрадка, седна зад бюрото от розово дърво и започна да пише отчета си за деня. Тя не бе излязла в градината просто за да помирише розите, макар да се бе забавила прекалено дълго точно заради тях. Сега вече имаше пълната картина и нямаше нужда да разчита на информацията, която ѝ даваха. Без да бърза, рисува скица на двореца, като включи най-лесно достъпните врати и прозорци. Утре или най-късно вдругиден щеше да има и разписанието на стражите.

Бе ѝ отнело кратко време да завърже приятелство с Ив. А после трябваше само да поиска, за да си осигури покана да гостува в двореца в Кордина. На Ив ѝ липсваше сестра ѝ и родната ѝ страна. Тя имаше нужда от приятелка, с която да може да говори и да споделя радостта си от дъщеря си.

Хана се бе оказала тази приятелка. Усети бързо проболото я чувство за вина и отново не му обърна внимание. Работата си е работа, напомни си тя. Не можеше да позволи чувствата, които изпитваше към Ив, да попречат на целта, за която бе започнала да работи преди две години.

Поклати глава и нахвърли първите си бележки за Бенет. Той не се оказа точно какъвто бе очаквала. О, да, наистина бе чаровен и красив, както пишеше в досието му, ала бе отделил на скучната лейди Хана от своето време и внимание.

Женкар егоист, напомни си тя. Това бе нейното собствено заключение, след като сама бе направила разследване за него. Може би беше малко отегчен и се развличаше от мисълта да се поразсее с една уязвима и леснодостъпна жена.

Хана присви очи и си спомни начина, по който я бе погледнал. Мъж с неговия външен вид, положение и опит знаеше как да използва тази усмивка или една мила дума, за да омагьоса жена от всякаква възраст и от всякаква класа. Фактът, че го бе правил с изненадващо постоянство, бе добре документиран. Може би щеше да се опита да добави още една перла в короната си, като я съблазни.

Спомни си как изглеждаше той на лунна светлина, как очите му станаха по-топли, когато тя отвърна на закачката му. Ръката му, която хвана нейната, бе силна и твърда, ръка на мъж, който не само маха царствено на своите поданици.

Тръсна глава. Не можеше да си представя един флирт с Бенет като удоволствие, а само като нещо полезно. Замислено потупа с писалката по бележника. Не, една връзка с Бенет щеше да доведе само до усложнения, независимо колко изгодна би могла да бъде в дългосрочен план. Хана щеше да продължи да говори с него, свела поглед и сплела пръсти.

Внимателно скри отново бележника и затвори двойното дъно. Кутията бе заключена, но се набиваше в очи на всеки, който би тръгнал да претърсва гардероба ѝ.

Бе тук, каза си тя с нарастващо чувство за очакване и огледа стаята.

Когато Дебок излезеше от затвора след два дена, щеше да е много доволен.

ВТОРА ГЛАВА

— О, Хана, толкова се радвам, че се съ согласи да ми погостуваш за малко. — Хванала под ръка новата си приятелка, Ив се разхождаше зад сцената на театъра. Тялото ѝ през първите месеци на бременността си оставаше стройно, ала роклята предвидливо бе скроена така, че да прикрива и най-малкото напълняване. — Сега, като си тук, Алекс не се чувства длъжен да ме глези до смърт. Той те мисли за много разумна.

— Аз наистина съм разумна.

Ив се засмя и провлече с тексаския си акцент:

— Знам, че това е най-хубавото, но ти невинаги ми казваш да седя с вдигнати крака.

— Мъжете понякога приемат бременността и раждането по-скоро като опасна болест, отколкото като житейски факт.

— Точно така си е. — Развеселена от чувството за хумор на Хана, Ив я въведе в кабинета си. Наистина бе копняла за друга жена, с която да може да се отпусне. Габриела толкова често бе в Америка, а сестра ѝ много рядко ѝ гостуваше. — Алекс непрекъснато очаква, че или ще припадна, или ще изпадна в нервна криза. Никога през живота си не съм се чувствала по-добре, освен може би когато бях бременна с Мариса. — Ив отметна назад тъмните си коси и приседна на ръба на бюрото. Тук поне можеше да намери малко от спокойствието, от което се бе отказала, когато се омъжи за принц. Макар че никога не съжаляваше за тази жертва, винаги ѝ бе приятно да си възвърне малко от загубеното. — Ако не беше дошла, щеше да трябва да се бия със зъби и нокти, за да продължа да работя. Той се съ согласи само защото е сигурен, че ти ще ме наглеждаш, докато е зает.

— В такъв случай няма да го разочаровам. — Хана бързо огледа кабинета. Нямаше прозорец, нямаше достъп отвън. Тя с усмивка седна на един стол. — Знаеш ли, Ив, аз наистина ти се възхищавам. Центърът по изящни изкуства винаги е имал добра репутация, ала откак ти се зае с него, този театър стана един от най-важните в Европа.

— Това е нещото, което винаги съм искала. — Ив сведе поглед към инкрустирания с диаманти пръстен на ръката си. Дори и след две години понякога се изненадваше, че го вижда там. — Знаеш ли, Хана, случва се сутрин почти да се страхувам да се събудя, да не би да открия, че всичко е било само сън. После поглеждам към Алекс и Мариса и си мисля, ето, те са мои. Наистина са мои. — Очите ѝ за момент се замъглиха едновременно от страх и решителност. — Няма да позволя на никого и нищо да ги нарани.

— Никой няма да ги нарани. — Хана предполагаше, че Ив мисли за Дебок. Една принцеса бе длъжна да пази някои страхове за себе си. — А сега, не че искам да те глезя, но мисля, че и на двете ще ни дойде добре по един чай, а после можеш да ми покажеш каква работа мога да свърша тук.

Ив с усилие се върна в настоящето. Кошмарите за Дебок, човекът, когото никога не бе виждала, продължаваха да я преследват.

— Чаят е чудесна идея, ала аз не те доведох в Центъра, за да работиш. Просто мислех, че би искала да го видиш.

— Ив, точно ти би трябвало да разбираш, че имам нуждата да върша нещо, иначе ще се отегча до смърт.

— Но аз се надявах, че за теб това може да бъде една ваканция.

Чувството за вина отново започна да тлее.

— Някои хора не са създадени за ваканции.

— Добре тогава. Защо не погледаш час-два репетициите с мен и да ми кажеш честното си мнение?

— С удоволствие.

— Страхотно. Страхувам се за откриването. Остават ни само още две седмици, а с този драматург имам само ядове.

— О, и кой е той?

Ив стана и пое дълбоко въздух.

— Самата аз.

Хана пиеше чая си и седеше в сянка. Не ѝ отне дълго да види, че Ив бе уважавана не само като съпруга на престолонаследника, а и заради познанията си за театъра. Забеляза също, че охраната, ненатрапчива, ала въоръжена, бе винаги наблизко. Когато принцесата бе в театъра, всички входове бяха блокирани, всяка вътрешна врата се пазеше с удвоени сили. Хана знаеше също, че специална част проверява всеки ден Центъра за експлозивни.

Тя седеше в средата на театъра с Ив и наблюдаваше репетицията. Винаги бе обичала и уважавала актьорите, защото разбираше какви усилия и умения са нужни за превъплъщението. Сега, когато се подаваха репликите и се подготвяше постановката, тя допълни информацията, която имаше за всеки от членовете на трупата, със собствените си впечатления.

Определено бяха талантиливи, мислеше Хана, увлечена от ритъма и чувствата на пиесата на Ив. Декорите още не бяха готови, но актьорите нямаха нужда от нищо повече от думите на Ив и собствените си умения. Всеки от тях имаше име в театъра и бе из основи проверен.

Ала човекът, който преди две години почти доведе докрай отмъщението на Дебок, бе актьор — Ръс Талбът. Хана не можеше да забрави, че бе много вероятно някой друг, освен нея самата да бе внедрен. Дебок бе известен с това, че добре подготвяше заговорите си.

— Чудесна е, нали?

Хана погледна към Ив.

— Моля?

— Шантел О'Хърли. Изключителна е. — Ив се размърда в стола си и опря ръце на предната седалка. — Рядко играе на сцена, така че имам голям късмет, че е тук. Сигурна съм, че си я гледала във филми в Англия.

— Да. — Хана насочи цялото си внимание към пицната блондинка на сцената.

Шантел О'Хърли. Спомни си всичко, което бе чела в досието на тази актриса. Двадесет и шест годишна. Американска филмова звезда. Живее в Бевърли Хилс. Дъщеря на Франсис и Маргарет О'Хърли, пътуващи актьори. Сестри Абигейл и Мадлен. Брат Трейси.

Намръщи се, като продължаваше да гледа. Имаше пълна информация за цялото семейство О'Хърли, освен за брата. Там източниците ѝ се бяха оказали недостатъчни. Във всеки случай, Шантел О'Хърли бе талантилива актриса с впечатляващ списък от филмови награди и без известна принадлежност към някоя политическа група. Все пак Хана щеше да я държи под око.

— Тя е стигнала до същността — прошепна Ив. — Бях завършила пиесата и се опитвах да намеря смелост да я представя. Тогава я видях в последния ѝ филм и веднага разбрах, че тя би била

идеалната Джулия. — Ив въздъхна дълбоко и се отпусна на креслото съвсем не като принцеса. — Не мога да повярвам, че е тук, че произнася моите реплики. Няма чувство, което гласът ѝ да не може да изтръгне.

— Сигурна съм, че се чувства поласкана да играе в пиеса, написана и режисирана от принцеса Ив Кординска.

Ив се позасмя и поклати глава:

— Ако пиесата беше глупава, можех да съм императрица на Европа, и Шантел пак нямаше да приеме ролята. Това ме крепи.

— Един член на кралското семейство не пише глупави пиеси.

При звука на гласа зад тях Ив скочи и протегна ръце.

— Александър! Какво правиш тук?

— Аз също имам участие в Центъра. — Той ѝ целуна ръката и се обърна към Хана: — Моля, седнете. Не исках да ви смуцавам.

— Не — въздъхна Ив и хвърли един поглед към сцената, където продължаваше репетицията. — Ти искаше да ме нагледаш.

Това, разбира се, бе вярно, но Александър сви рамене. В полумрака Хана видя как погледът му се плъзна над главата на жена му към пазачите, разположени на стратегически места.

— Забравяш, скъпа, че аз все още съм президент на Центъра. Освен това се репетира пиесата на моята съпруга. Тук също имам малко участие.

— И дойде да се увериш, че не стоя на крака. — През смущението се долавяше любов. Ив се вдигна на пръсти да го целуне. — Благодаря ти. Хана, кажи на Негово Височество, че през четирите часа и четиридесет минути, откакто за последен път ме е виждал, съм се грижила добре за себе си.

— Ваше Височество — повтори послушно Хана, — принцесата отлично се грижи за себе си.

Лицето му се смекчи от усмивка, ала той продължи да стои покровителствено до жена си.

— Благодаря, Хана. Сигурен съм, че заслугата за това е ваша.

Ив се засмя тихо и го хвана под ръка.

— Хана, виждаш, че не се шегувах, когато ти казах, че според Алекс ми трябва някой да ме пази. Ако не беше дошла, не се съмнявам, че щеше да ми наеме стокилограмов бияч с татуировки.

— Радвам се, че съм успяла да те спася от този ужас. — Какво бе това, чудеше се Хана. Завист? Колкото и да ѝ се струваше странно, усети това чувство, докато гледаше Александър и Ив. Толкова влюбени, помисли тя. Силата на любовта им само дете не хвърляше сияние около тях. Дали осъзнаваха, дали можеха да осъзнаят какъв рядък дар бяха намерили?

— След като вече ви прекъснах — продължи Александър, — надявах се да те убедя да дойдеш с мен на обета с американския сенатор.

— Онзи янки от Мейн.

Александър с усмивка я погали по бузата.

— Скъпа моя, продължава да ме удивява как вашата страна се разделя на части. Да, онзи янки от Мейн. До три трябва да сме свършили и ще се върнем в двореца, когато Мариса се събуди от следобедния си сън.

— Но този следобед ти имаш среща.

— Отмених я. — Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Искан да прекарам малко време със семейството си.

Театърът само дете не засия от удоволствието ѝ.

— Дай ми пет минутки да си събера нещата. Хана, ще дойдеш ли с нас?

— Ако няма да ви създам неудобства, наистина бих искала да остана и да догледам репетицията. — Съзнанието ѝ вече препускаше напред. Сама можеше да обиколи комплекса и ако имаше слаби места, да ги открие.

— Разбира се, остана колкото искаш. — Ив се наведе да я целуне по бузата. — Ще изпратим една кола да те чака пред вратата на театъра. Пет минути — повтори тя на Александър и изтича навън.

— Какво мислите за пиесата? — попита Александър и седна до Хана.

— Едва ли съм специалист по театъра, Ваше Височество.

— Насаме ме наричайте Александър, моля ви.

— Благодаря — промълви тя. Разбираше, че ѝ се позволява близост, с която малцина бяха удостоени. — В диалозите има напрежение, непосредственост, които карат човек да се вълнува за героите. Не знам края, ала се улавям, че се надявам Джулия да победи, макар да се боя, че няма да успее.

— На Ив би ѝ било приятно да го чуе. Напоследък е много напрегната заради пиесата... И заради други неща.

— Вие се безпокоите за нея. — Хана инстинктивно сложи ръка върху неговата. — Тя е много силна.

— Знам това по-добре от много други. — Но никога не бе успял да забрави как тялото ѝ се напрегна и след това омекна в ръцете му, когато куршумът я удари. — Не съм ви казвал колко съм ви благодарен, че дойдохте тук да бъдете с нея. Ив има нужда от приятелство. Аз промених живота ѝ, вероятно егоистично, защото не можех да живея моя живот без нея. Каквото може да се направи, за да ѝ даде усещане за нормалност, усещане за спокойствие, ще го направя. Вие разбирате задълженията на кралската фамилия, ограниченията, дори рисковете.

— Да, разбирам ги. — Хана задържа още един миг ръката му, после я пусна. — И разбирам кога една жена е щастлива.

Когато Александър се обърна към нея, тя видя силната прилика с баща му. Слабото лице, аристократичните черти, твърдо стиснатите устни.

— Благодаря ви, Хана. Мисля, че може би за всички нас е добре, че сте тук.

— Надявам се. — Тя погледна към сцената и актьорите. — Наистина се надявам.

Когато остана сама, Хана гледа още половин час репетицията. Да, пиесата бе добра, дори завладяваща, ала тя имаше да играе други игри.

Стражите останаха, но сега, когато нямаше кралски особи, повече се занимаваха да не пускат никой да влезе, отколкото да следят тези, които вече са вътре. За лейди Хана вече се знаеше, че бе довереничка и компаньонка на принцесата. Самият принц Арманд ѝ се доверяваше, затова никой не я последва, когато тя стана и излезе през една странична врата.

В ръчната ѝ чанта имаше миниатюрен фотоапарат, скрит в кутийка от червило, ала сега Хана не го използва. Бе научена, че трябва да разчита първо на собствените си наблюдения и едва след това на апаратурата.

Една сграда с размера на Центъра не можеше лесно да се осигури. Докато го обхождаше, тя кимна с уважение към усилията на Рийв Макджий. Датчици за топлина и скрити камери. Но датчиците се задействаха само когато центърът бе затворен.

На входовете от членовете на трупата и персонала се искаха пропуски. Ала вечерта на представлението входът можеше да се купи на цената на един билет. А Дебок щеше да излезе иззад решетките през деня.

Докато минаваше от коридор в коридор, Хана запечатваше всичко в съзнанието си. Преди бе изучавала разположението на Центъра на хартия, но предпочиташе да го обходи, да се съсредоточи, да докосне стените и подовете му.

Прекалено много тъмни ъгли, помисли тя. Прекалено много малки стаички, използвани като складове. Прекалено много места за криене. Дори при опита на Рийв сградата не би издържала на един добър план за нападение. Но пък според Хана никоя сграда не би издържала.

Влезе в гардеробната, преструвайки се, че се интересува от костюмите. Дали пазачът на вратата познаваше всеки по лице? Колко лесно можеше да бъде сменен един от техниците? Пропуските бяха със снимки, ала гримът и перуката можеха да свършат работа. Колко пъти самата тя или някой като нея бе влизал някъде с подправени документи или с добра маскировка?

Веднъж влязъл вътре, човек лесно можеше да изчезне. А ако някой от охраната можеше да бъде подкупен или заменен, толкова по-добре.

Да, щеше да развие този сценарий в своя доклад. Нека началниците ѝ се позанимаят с него. Щеше да добави и факта, че никой не бе проверил чантата ѝ. В нея спокойно можеше да бъде внесена малка пластична бомба и лесно можеше да бъде поставена.

От гардеробната премина в репетиционната зала, цялата в огледала. Леко изненадана се взря в отраженията си от всички страни. И после, както в градината, се разсмя тихо.

О, Хана, помисли тя, колко си ужасно скучна. Обърна се настрани и поклати глава. Не, тъмночервеното изобщо не ѝ отиваше, а сакото с висока яка с широкия си колан само я правеше грозно слаба. Полата се спускаше до доста под коленете и скриваше бедрата ѝ. Днес

бе опънала косата си в стегната плитка, която бе навила на кок отзад на врата.

Тъй като това бе част от самата нея, бе най-доброто прикритие, което можеше да измисли. Като дете бе прекалено кльощава, с коса, която не се оставяше да бъде сресана и с вечно ожулени колене. Чертите на лицето ѝ още тогава бяха забележителни, ала на лицето на малко момиче изглеждаха прекалено остри, прекалено ъгловати.

После, когато другите момичета започнаха да разцъфтяват и да се наливат, тялото на Хана упорито си оставаше плоско. Тя бе умна, атлетична и весела. Момчетата я тупаха по гърба и ѝ казваха, че е голям образ, но и през ум не им минаваше да я канят на срещи.

Научи се да язди, да плува, да стреля, да улучва от сто крачки със стрела окото на бик, ала с момчета не ходеше.

Научи руски, френски и достатъчно китайски, за да изненада дори баща си, но на бала си отиде сама.

Когато навърши двадесет години, тялото ѝ се промени, ала Хана скриваше закъснялото разцъфване под скучни дрехи. Тя вече бе избрала пътя си в живота. Красотата караше хората да обръщат глави след нея, а в нейната професия бе най-добре да остава незабелязана.

Сега гледаше резултата в стената от огледала и бе доволна. Никой мъж не би я пожелал. Бе в човешката природа първо да гледаш физическата обвивка и да извличаш чувства оттам много преди да се спуснеш по-навътре, към интелекта или душата. Никоя жена не би ѝ завидяла. Скучното, в края на краищата, беше безопасно.

Никой не би заподозрял в лъжа или насилие една безцветна педантична жена с отлично възпитание и обноски. Само малцина избрани знаеха, че жената под тази външност бе способна и на двете.

Поради причини, които не можеше да назове, тази мисъл я накара да се отвърне от отражението си. Лъжата я съпътстваше през целия ѝ съзнателен живот и въпреки това не можеше да не усеща чувство за вина всеки път, когато Ив я погледнеше като приятелка.

Това е работа, напомни си Хана. Не бяха разрешени никакви чувства, никакво привързване. Това бе първото и най-основно правило на играта. Тя не можеше да си позволи да харесва Ив, дори да мисли за нея по друг начин, освен като за политически символ. Иначе всичко, за което работеше, щеше да бъде загубено.

Завистта също трябваше да изчезне, каза си Хана. Бе опасен пропуск да гледа любовта между принца и Ив и да си пожелава нещо такова и за себе си. В нейната професия нямаше място за любов. В нея имаше само цели, дълг и рискове.

За нея нямаше да има никакъв принц, нито от кралски произход, нито друг.

Но преди да се бе усетила, мислите ѝ се върнаха към Бенет и към начина, по който ѝ се бе усмихнал под лунната светлина.

Идиотка, каза си тя и започна да намества фибите си. Той бе последният човек, за който би мислила по този начин. Ако не за друго, то, защото в досието му имаше удивително много жени.

Да го използва — разбира се, продължаваше да разсъждава Хана. Ала не да мисли за него като за друго, освен средство за постигане на целта. Романтичните фантазии за нея свършиха на шестнадесетгодишна възраст. Десет години по-късно, на сред най-важната ѝ задача, едва ли бе моментът отново да им се отдава. Не трябваше да забравя, че строгата и благопристойна лейди Хана никога не би видяла Негово Височество принц Бенет Кордински в романтична светлина.

Но жената в нея мечтаеше и за момент се опълчи срещу ограниченията, които сама си бе изградила.

Обърна се да погледне отново към огледалата и в този момент чу стъпки. Моментално нащрек, тя сведе очи и излезе от стаята.

— А, ето къде сте.

Като чу гласа на Бенет, Хана изруга наум, ала направи реверанс.

— Ваше Височество.

— На екскурзия? — Той се приближи, чудейки се защо тя изглеждаше скучна като стара мома, а продължаваше да го интригува.

— Да, сър. Надявам се, че нямате нищо против.

— Разбира се. — Бенет хвана ръката ѝ, за да я накара да го погледне в очите. Имаше нещо в очите ѝ... Или може би въпросът бе в гласа ѝ, този студен и винаги овладян английски глас. — Имах малко работа в града. Александър предложи като свърша, да мина да видя дали сте готова да се връщате.

— Много мило от ваша страна. — И, о, как би предпочела някой мълчалив анонимен шофьор, който да ѝ даде възможността по пътя да осмисли доклада си.

— Бях тук. — Хана отдръпна ръката си и Бенет почувства как го обзема вълнение. — Ако желаете да видите още нещо, с удоволствие ще ви разведа из Центъра.

Хана за секунди претегли всички за и против. Още една бърза обиколка би добавила нещо, но тя вече два пъти бе обходила театъра, веднъж с Ив и веднъж сама. Можеше да започне да изглежда странно, ако го разгледаше още веднъж с Бенет.

— Не, благодаря ви. Очарователно място. Никога не съм виждала един театър от тази му страна.

— Територията на Ив. Признавам, че аз лично предпочитам средата на първия ред. — Той я хвана под ръка и я поведе по коридора. — Ако се въртите достатъчно дълго около нея, тя непременно ще ви намери някаква работа. За мен това обикновено е местене на сандъци. Тежки сандъци.

Хана се засмя и му хвърли един поглед.

— Това е едно от най-добрите неща, за които една жена може да използва мъжа.

— Виждам защо Ив ви е харесала. — Бенет бе дошъл просто за да направи услуга на снаха си, ала усети, че е доволен. Ако се абстрахираше от външния ѝ вид, лейди Хана бе всичко друго, но не и скучна. Може би за пръв път през живота си той започваше да гледа под физическото. — Разгледахте ли вече Кордина, Хана?

Тя забеляза, че Бенет пропусна титлата ѝ, ала реши да го отмине с мълчание.

— Засега само откъслечни впечатления, сър. Смятам да поогледам, след като се запозная по-добре с графика на Ив. Чувала съм, че вашият музей има някои отлични експозиции. За самата сграда се смята, че е отличен пример за пост ренесансова архитектура.

Той се интересуваше не от експозиции, а от нея.

— Харесвате ли водата?

— Разбира се. Морето се отразява много добре върху политическото устройство.

Бенет се позасмя и се спря на стълбите.

— Но вие харесвате ли го?

Имаше странния талант да гледа жената така, сякаш я вижда за пръв път. И така, сякаш бе важна за него. Въпреки тренираността си. Хана почувства, че пулсът ѝ се ускорява.

— Да. Баба ми имаше къща в Корнуол. Като малка съм прекарала там няколко лета.

Бенет се чудеше как би изглеждала, ако косите ѝ бяха разпуснати и се развяваха от морския бриз. Дали би се смяла, както я чу да се смее в градината? Щеше ли да види очите ѝ отново да се озарят от онази светлина? След това осъзна, че няма значение как би изглеждала. Поддаде се на импулса с пълното съзнание, че по-късно можеше да съжалява:

— След два дни трябва да отида до Хавър. Пътят минава покрай брега. Елате с мен.

Тя се изненада не по-малко, отколкото ако ѝ бе предложил да се скрият в склада и да се целуват. Изненадата бързо премина в предпазливост, а предпазливостта в пресметливост. Ала под всичко това бе простото удоволствие, че той искаше нейната компания. А това удоволствие я разтревожи.

— Много мило да ме поканите, Ваше Височество, но Ив може да има други планове.

— Значи първо ще питаме нея. — Бенет искаше тя да дойде. Усети се, че чака с нетърпение да прекара няколко часа с нея извън двореца. Може би това бе заради предизвикателството, предизвикателството да проникне под тази педантична благопристойна външност и да открие какво има там — ако изобщо имаше нещо. Каквато и да бе причината, той не я оспорваше. — Искате ли да дойдете?

— Да, искам. — Хана си каза, че това би ѝ дало възможността да го опознае по-отблизо, по чисто професионални причини. Каза си, че това ще ѝ даде възможността да види как работи охранителната система извън двореца и столицата. Ала истината бе съвсем проста, като нейния отговор. Тя искаше да отиде.

— Добре, тогава ще го уредим и вие ще изтърпите заедно с мен дългата и многословна церемония по посрещането.

— Мразите да се отегчавате сам, а?

Бенет се засмя и отново хвана ръката ѝ.

— Да, виждам точно защо Ив ви доведе при нас. — Ръката ѝ бе на сантиметри от устните му, когато отдолу се чуха гласове. Той раздражено погледна и видя Шантел.

— Гневът трябва да си проличи — настояваше тя, докато вървеше толкова бързо, че режисьорът трябваше да подтичва, за да не изостава от нея. — Джулия не е безстрастна жена. Тя не крие чувствата си, независимо от последствията. По дяволите, Морис, ще го направя ненатрапчиво. Знам си работата.

— Разбира се, че я знаеш, шери, не се съмнявам в това. Просто...

— Мадмоазел — обади се Бенет от стълбите.

Хана видя лично как се усмихва той на една истински красива жена. Без да се замисля, тя издърпа ръката си от неговата и сплете пръсти.

Шантел отметна назад светлорусите си коси и вдигна глава. Дори такъв безстрастен наблюдател като Хана трябваше да признае, че малко жени притежаваха такова съчетание от блясък, красота и сексапил. Устните ѝ трепнаха. Очите ѝ, тъмен, мечтателен оттенък на синьото, се усмихнаха с тях.

— Ваше Височество — произнесе Шантел с дълбокия си зноен глас и се приведе в официален реверанс. Тя тръгна нагоре по стълбите, а Бенет тръгна надолу. По средата двамата се спряха и Шантел вдигна ръка да докосне лицето му, после го привлече към себе си за дълга целувка. Над тях Хана стисна зъби. — Откога не сме се виждали.

— Много отдавна. — Бенет хвана дланта ѝ между двете си ръце. — Ти си по-красива от всякога. Удивително.

— Гени — обясни Шантел и му се усмихна. — Боже мой, Бенет, какъв красив мъж си. Ако не бях такъв циник, щях да ти направя предложение.

— Ако не се ужасявах от теб, щях да го приема. — Прегърнаха се с непринудеността на стари приятели. — Шантел, радвам се да те видя отново. Ив се премяташе от радост, когато ти се съгласи да приемеш ролята.

— Пиесата е добра — сви рамене Шантел. — Макар че те обожавам, нямаше да измина всичкия този път, за да участвам в някоя боза. Снаха ти е талантива жена. — Тя хвърли през рамо един поглед към режисьора, който почтително чакаше долу. — Можеш да ѝ споменеш, че се боря да запазя целостта на нейната Джулия. — Обърна се и забеляза Хана. — Това твоя приятелка ли е?

Бенет погледна и протегна ръка:

— Хана, елате да се запознаете с несравнимата Шантел.

Сковаността на движенията ѝ само подходдаше на ролята, каза си Хана, докато вървеше надолу. Всички незабележими жени се напрягат, когато през лицето ги зашлеви една истинска красота. Тя спря на стъпалото над Бенет, но запази почтително разстояние между тях.

— Лейди Хана Ротчайлд, Шантел О'Хърли.

— Приятно ми е. — Официална и сдържана, Хана протегна ръка. Шантел я пое с безизразно лице.

— На мен също. — Като жена, като актриса, която разбира нюансите и ролите, Шантел се чудеше защо една жена с толкова красиви черти и безупречна кожа трябваше насила да ги прави да изглеждат безлични.

— Лейди Хана няколко месеца ще прави компания на Ив.

— Колко хубаво. Кордина е красива страна. Сигурна съм, че тук ви е приятно.

— Да, вече ми е приятно. Освен това ми беше приятно да наблюдавам вашата репетиция.

— Благодаря, ала имаме още много работа. — Шантел потупа с пръст по перилото на стълбите и се запита защо изпитва такова моментално недоверие. Отдаде го на преумора и се обърна към Бенет: — Трябва да бягам. Опитай се да намериш малко време за мен, скъпи.

— Разбира се. Ще дойдеш ли в събота на вечерята с останалата част на трупата?

— Не бих я пропуснала. Ще се видим там, лейди Хана.

— Довиждане, госпожице О'Хърли.

Шантел бързо потупа Бенет по бузата, спусна се по стълбите и остави режисьора да подтичва подире ѝ.

— Страхотна жена — промълви Бенет.

— Да, много е красива.

— И това е вярно. — Без да я поглежда, Бенет отново я хвана за ръката. — Предполагам, че винаги съм се възхищавал от нейната воля и амбиция. Тя е твърдо решена да бъде най-добрата и не се страхува да работи за това. Всеки път, когато я видя на екрана, дъхът ми спира.

Хана заби пръсти в чантата си и си напомни, че от нея се очакваше да е скромна.

— Възхищавате ли се от амбицията, Ваше Височество?

— Нищо не се е променило без нея, за добро или за лошо.

— Някои мъже намират все още амбицията в жената некрасива или поне неудобна.

— Някои мъже са идиоти.

— Не бих могла да бъда по-съгласна — заяви тя сухо, толкова сухо, че той вдигна вежди и я погледна.

— Защо никога не съм сигурен дали не ме обиждате?

— Моля за извинение, сър. Просто се съгласих с вас.

Бенет отново спря. От сцената се чуваха гласове, но залата вече бе празна. Той улови брадичката ѝ, без да обръща внимание на стреснатото ѝ трепване, и се вгледа в лицето ѝ.

— Хана, защо, когато ви гледам, не съм убеден, че виждам всичко, което има да се види?

В главата ѝ забиха тревожни камбани. Лицето ѝ леко побледня. Хана усети, ала се надяваше, че Бенет ще го приеме за нормално. С нищо друго не издаде безпокойството си.

— Не разбирам за какво говорите.

— Чудя се... — Той плъзна пръст по брадичката ѝ, после точно под нея, където кожата бе още по-мека и топла. — Да, чудя се за вас повече, отколкото би трябвало. Имате ли отговор на това?

В очите му имаше кехлибарени отблясъци, които превръщаха иначе простия кафяв цвят в нещо златисто и неустойимо. Имаше устни на поет и ръце на селянин. Хана се чудеше как бе възможно двете да се съчетаят, а сърцето ѝ, винаги толкова стабилно, започна да се блъска в гърдите.

— Ваше Височество... — заекна тя.

— Имате ли отговор, Хана?

Бенет видя как устните ѝ се разтвориха. Странно, досега не бе забелязал колко са красиви — меки, мъничко по-широки и добре оформени без помощта на червило. Чудеше се дали на вкус ще са студени като гласа ѝ, или ярки като очите ѝ.

Това трябваше да спре, тук и сега. Копнежът, който се надигаше в нея, можеше да бъде само разрушителен. Макар да ѝ се искаше да протегне ръце напред, тя сведе очи.

— Не, сър, освен че много мъже се чувстват заинтригувани от една жена просто защото тя не е това, с което са свикнали.

— Ще видим. — Той се отдръпна, макар че се изненада от усилието, което му струваше това. — Сега ще ви върна, Хана, и ние и

двамата ще си помислим.

ТРЕТА ГЛАВА

Хана имаше свободен достъп до двореца и градините около него. Трябваше само да помоли, и ваната ѝ щеше да бъде преместена или леглото ѝ преправено. Ако в три сутринта ѝ се приискаше горещ шоколад, можеше да вдигне телефона до леглото си и да си го поръча. Като гост на кралското семейство ѝ се полагаха всички удобства, които можеше да предложи дворецът.

И като гост на кралското семейство ѝ се полагаше лична охрана.

Тя смяташе пазачите за съвсем дребно неудобство. За човек с нейните умения бе достатъчно просто да ги накара да мислят, че кротко седи в стаята си, докато в същото време бе на съвсем друго място. Ала фактът, че я наблюдават, затрудняваше уреждането на среща със свръзката отвън.

Дума не можеше да става да използва телефоните в двореца. Прекалено многото вътрешни линии създаваха риск някой да чуе дори обикновен кодиран разговор. За момент се замисли дали да не промъкне тайно един предавател, но отхвърли идеята. Предаванията можеха да се проследят. Не бе прекарала две години от живота си, за да стигне до този момент и да види как всичко пропада заради някаква електронна неразбория. Във всеки случай, предпочиташе да провежда такива важни срещи лице в лице.

Два дни след пристигането си в Кордина изпрати писмо. То бе адресирано до стар приятел на семейството в Съсекс, който не съществуваше. Местоназначението му бе един от многото клонове на Дебок в Европа. Ако по някаква причина писмото бе прихванато и отворено, читателят нямаше да прочете нищо по-интересно от бърливо описание на Кордина и времето. Ала след като писмото стигнеше до местоназначението си и бе декодирано, съдържанието му щеше да бъде друго. Хана даваше името си и поста си в организацията и искаше среща, определяйки датата, часа и мястото. Информацията щеше да бъде предадена на свръзката в Кордина. Всичко, което трябваше да направи тя, бе да отиде там. Сама.

Една седмица, помисли Хана, когато писмото пое по пътя си. След една седмица щеше наистина да започне това, което бе започнала толкова отдавна. Междувременно имаше достатъчно работа, която да не я оставя да скучае.

Тази вечер принцеса Габриела и нейното семейство бяха на посещение в двореца. Почти цял ден персоналът бе в паника, според Хана най-вече защото идваха и децата. Бе чула, че безценната колекция от яйца от Фаберже трябваше да се скрие.

Тя прекара деня доста спокойно — посети Ив и Мариса в детската стая, обядва с няколко члена на Историческото дружество, а късно следобед провери доколко може да се проникне през мазето.

Сега си сложи перлите и се подготви да отиде при семейството в главната приемна зала. Щеше да бъде интересно да ги види всички заедно. По този начин можеше да ги прецени не само като личности, а и като отношения. Скоро трябваше да ги познава толкова добре, колкото познаваше себе си. Една грешка, една лоша преценка, и всичко щеше да бъде загубено.

— Върни се, малък дяволе!

Хана чу висок смях, тропот и после шум от тичащи крака. Преди да бе успяла да отвори вратата и да види какво става, тя се отвори сама и през нея прелетя малко момче с рошава тъмна коса, която през последната седмица може би е била сресвана, а може би и не. То ѝ се ухили, като разкри няколко липсващи зъба, и се вмъкна бързо под леглото.

— Скрийте ме, моля ви! — Гласът му бе приглушен от завивката. Хана отвори уста и в този момент на вратата застана Бенет.

— Да сте виждали едно малко, ужасно невъзпитано момче?

— Аз... Не — реши тя на момента и сплете ръце. — Но мисля, че чух някой да тича край вратата. Какво...

— Благодаря. Ако го видите, заключете го в килера или нещо такова. — Той хукна по коридора. — Дориан, малък гаден крадец, не можеш вечно да се криеш.

Хана отиде до вратата, погледна как Бенет завива зад ъгъла и после я затвори. Върна се до леглото, приклепна и вдигна завивката.

— Мисля, че сега е безопасно — съобщи на френски.

Първо се показа тъмната коса, след нея набито момченце с къси панталонки и бяла ленена риза, покрити с прах. Ако вече не бе

виждала снимката му, тя би го взела за дете на някой от слугите. Ала той бе с кралска кръв.

— Вие сте англичанка. Аз много добре говоря английски.

— Вярно е.

— Благодаря, че ме скрихте от вуйчо ми. — Малкият принц Дориан се поклони. Макар още да нямаше пет години, изпълни поклона отлично. — Сърдит е, но той не се сърди дълго. Аз съм принц Дориан.

— Ваше Височество. — Хана направи реверанс. — Радвам се да се запозная с вас. Аз съм лейди Хана Ротчайлд. — После не се сдържа и се наведе към него. — Какво си откраднал?

Дориан погледна към затворената врата, после отново към Хана и се засмя. Бръкна в задния си джоб и измъкна оттам едно йо-йо. Можеше някога да е било синьо, ала сега дървото бе посивяло и само тук-таме се виждаха останали ярки шарки. Хана го огледа с подobaващо уважение.

— И това е на Бенет... На Негово Височество? — поправи се тя.

— Невероятно, нали? Има го, откак е бил петгодишен. — Дориан завъртя играчката в ръка, силно изненадан, че едно време, когато вуйчо му е бил точно толкова голям, колкото бе той сега, е била нова и лъскава. — Той се сърди, когато отида в стаята му и играя с него, но как иначе ще го накарам да работи?

— Правилно. — Хана едва се сдържаше да не разроши кралската коса. — А и не ми се вярва той самият често да си играе с него.

— Държи го на един шкаф. Не че има нещо против да го гледам — обясни Дориан, почтен до мозъка на костите си. — Само когато се опитвам да го накарам да работи и краятът се заплита и става целият на възли.

— Човек трябва да се поупражнява.

— Знам. — Той отново се засмя. — А мога да се упражнявам само ако го открадна.

— Логиката ви е неоспорима, Ваше Височество. Може ли да го видя?

Дориан се поколеба само за момент, после благосклонно й го подаде.

— Момичетата обикновено не се интересуват от такива неща. — Направи гримаса на мъжко отвращение. — Моите сестри играят с

кукли.

— Е, всеки има различен вкус. — Тя пъхна пръста си в клупа и се запита колко ли време е минало, докато пръстът на Бенет е можел да влезе в него. Връвта не бе толкова стара, колкото самата играчка. Сигурно за всичките тези години е била сменяна поне десетина пъти. Импулсивно пусна йо-йо-то и после ловко го издигна.

— О, добре направено! — Очарован, Дориан я гледаше с широко отворени очи.

— Благодаря, сър. И аз имах йо-йо. Беше червено — спомни си тя с усмивка. — Докато кучето ми не го сдъвка.

— Можеш ли да правиш някой номер? Аз веднъж опитах „около света“ и счупих една лампа. Вуйчо Бенет ми се скара, обаче после сам изхвърли парчетата и никой не разбра.

Хана се усмихна, защото съвсем добре си го представяше. Куче, което лае, ала не хапе, реши тя и й се прииска да не го харесваше повече заради това.

— Някой номер? — Докато мислеше, спускаше и издигаше йо-йо-то. После бързо завъртя китката си и направи „около света“. Когато йо-йо-то се върна в дланта й, Дориан се засмя и се покатери на леглото й.

— Направи още някой, моля ти се.

Хана по памет направи „разходка на кучето“ и малкият принц започна да скача по леглото и да вика за още.

— Много добре, лейди Хана — обади се Бенет от вратата. — Очевидно имате скрити таланти.

Тя преглътна ругатнята и върна йо-йо-то.

— Ваше Височество. — Направи реверанс с играчката в ръка. — Не ви чух да почукате.

— Не почуках. — Той тръгна към леглото. Племенникът му се усмихваше оттам без никакво разкаяние.

— Не е ли чудесна, вуйчо Бенет?

— По-късно ще обсъждаме прелестите на лейди Хана. — Той издърпа ухото на Дориан и се обърна. — Моята собственост, ако обичате.

Като се мъчеше да остане сериозна, Хана му подаде йо-йо-то.

— Това може да изглежда само като една проста детска играчка — започна Бенет. — Но всъщност то е наследствена собственост.

— Разбирам. — Тя се прокашля, ала смехът въпреки това се изтръгна от гърлото ѝ. Загледа се в пода, с тайната надежда да изглежда разкаяна. — Моля за извинение, сър.

— Ами, молите! А той през цялото време е бил тук, нали? — Бенет просна племенника си върху леглото и той се разкиска. — Пращате ме да бягам из целия дворец, за да търся този долен крадец, докато през цялото време той се крие под полата ви.

— Под леглото, за да бъдем честни, сър. — Хана отново трябваше да се прокашля, но успя да говори спокойно: — Когато притичахте оттук с вашето мъгляво описание, нямах представа, че търсите принц Дориан.

— Възхищавам се от добрите лъжци — измърмори Бенет и пристъпи по-близо. За втори път улови брадичката ѝ, ала тя за пръв път видя цялата арогантност, на която бе способен, и почувства нейното привличане. — И това само ме интригува още повече.

— Лейди Хана може да прави двойно „около света“.

— Очарователно. — Бенет бавно отдръпна ръка и се обърна към племенника си. Ако бе слушал, може би бе чул въздишката ѝ на облекчение. — Мисля, че се бяхме разбрали, Дориан.

Дориан наведе глава, но Хана не забеляза блясъкът в очите му да намалява.

— Само исках да го видя. Съжалявам, вуйчо Бенет.

— Разбира се, че съжаляваш. — Бенет го хвана под мишниците, вдигна го и го изгледа начумерено. После звучно го целуна. — Майка ти е долу. По пътя към приемната недей да се пързаяш по коридорите.

— Добре. — Когато стъпи отново на крака, Дориан се поклони на Хана. — За мен беше удоволствие да се запознаем, лейди Хана.

— За мен също, сър.

Той ѝ подари една щърбава усмивка и се завтече навън.

— Сладкодумец — отбеляза Бенет. — О, може би вие си мислите, че той е самото очарование, обаче сърцето му е черно.

— Колко странно, че ми напомня за вас.

Бенет вдигна вежди и се завъртя на пети.

— Наистина, милейди, много странно.

— Той несъмнено е негодник. И вие го обичате.

— Не става въпрос за това. — Бенет пхна ръка в джоба си. — А що се отнася до йо-йо-то...

— Да, сър?

— Опитайте се да изчакате, докато съм на пет метра от вас, преди да се изсмеете в лицето ми.

— Както желаете, Ваше Височество.

— Това ми е подарък от майка ми едно лято, когато бях болен. Купил съм на малкия дявол поне десет, ала той продължава да краде моето. Знае, че ако нямам свой собствен син, докато стане десетгодишен, ще му го подаря.

— Аз имах една червенокоса кукла, която майка ми ми подари, когато паднах и си счупих ръката. Пазех си я, след като вече отдавна бях престанала да си играя с кукли.

Едва когато Бенет я хвана за ръката, тя усети, че му бе казала нещо, което не бе имало нужда той да знае, нещо, което не бе казвала на никого. Докато си напомняше, че такива грешки са опасни, устните му докоснаха пръстите ѝ.

— Вие, лейди Хана, имате меко сърце и остър език. Елате, слезте с мен долу и се запознайте с останалата част от семейството ми.

Рийв Макджий щеше да бъде сериозно препятствие. Хана го мислеше и преди, но след като го видя със семейството му, вече бе сигурна. Тя знаеше биографията му от времето, когато бе постъпил в полицията като новобранец и после по-рядко споменаваната му работа за правителството на Съединените Щати.

Във връзката му с Кордина и кралското семейство имаше нещо романтично, ала Рийв не бе поет. По молба на принц Арманд той излиза от усамотението, което сам си е наложил, когато Габриела е отвлечена. Макар че успява да избяга, прекараното в плен време оставя своя отпечатък. Получава амнезия и Рийв е назначен да я охранява и да разследва.

Нямаше съмнение, че Дебок е дърпал конците, но макар че любовницата му е заловена и изпратена в затвора, тя така и не го издава. Като други властни мъже и Дебок внушаваше вярност. Или страх.

Докато Габриела се мъчи да възвърне паметта си, двамата с Рийв се влюбват. Макар Рийв да отказва да получи титла, той се съгласява да оглави охраната на Кордина. Ала въпреки неговия опит и умения

дворецът още веднъж се оказва незащитен. Преди две години принц Александър едва не е убит. Оттогава Рийв бе успявал да блокира всякакви опити за покушение срещу членове на кралското семейство. Но Дебок щеше да излезе от затвора, а със свободата си щеше да получи и повече сила.

Хана седеше и слушаше, сплела ръце и пригладила поли.

— Ние всички знаем, че твоята пиеса ще бъде един чудесен успех. — Габриела, хванала леко ръката на Рийв, се усмихна на Ив. Буйната ѝ червеникава коса бе подредена в небрежно-елегантна прическа и обрамчваше лице, което си оставаше нежно и красиво. — Това не означава, че не знаем, че трябва да се вълнуваш.

— В момента ми се иска вече всичко да е свършило — въздъхна Ив и вдигна Мариса на коленете си.

— Но нали се чувстваш добре?

— Чувствам се прекрасно. — Пусна я отново долу. — Между глезенето на Алекс и орловия поглед на Хана не мога и с пръст да мръдна без лекарско разрешение.

— Толкова е добре, че дойдохте — усмихна се Габриела на Хана и отпи от шампанското си. — Знам от първа ръка колко е приятно да имаш до себе си приятелка. Достатъчно ли сте щастлива, за да не страдате от носталгия?

— Много съм щастлива в Кордина. — Хана седеше на дивана с изправен гръб.

— Надявам се, че докато сте тук, ще дойдете до фермата.

— Много съм слушала за нея. — Габриела е била отвлечена там, докато това е било само парче земя. — Много ми се иска да я видя лично.

— Тогава ще го уредим — обади се тихо Рийв и запали цигара. — Приятно ли прекарвате досега?

— Да. — Очите им се срещнаха и се задържаха. — Кордина е очарователна страна. Има може би приказно излъчване, ала е много реална. Особено ще ми е интересно да посетя музея.

— Мисля, ще откриете, че имаме някои много необикновени експозиции.

— Да, сър. Аз направих някои проучвания, преди да тръгна от Англия. Не се съмнявам, че много неща ще науча от моето пребиваване в Кордина.

— Добре ли е баща ви? — попита Рийв през облак дим.

Хана разклати перлите си за забавление на бебето.

— Да, благодаря ви. Често ми се струва, че колкото повече остарявам аз, толкова повече се подмладява той.

— Семействата, независимо колко са големи или малки, често са центърът на нашия живот — отбеляза Рийв тихо.

— Да, това е вярно — промълви Хана, докато си играеше с бебето. — Жалко, че семействата, както и животът, не са толкова прости, както изглеждат, когато сме деца.

Бенет се бе разположил удобно в един фотьойл и се чудеше защо му се струва, че ако можеше да чете между редовете, би открил нещо много повече в този светски разговор.

— Не знаех, че познаваш бащата на Хана, Рийв.

— Само бегло. — Рийв се облегна назад с непринудена усмивка. — Чух, че Дориан отново е откраднал твоето йо-йо.

— Трябваше да го заключа в сейфа, когато чух, че той идва. — Бенет потупа джоба си. — Щях да му дам да се разбере на този малък дявол, но той си имаше съучастник. — Обърна глава да погледне към Хана.

— Трябва да се извиня заради сина си. — Габриела се усмихна и отново вдигна чашата си. — Заради това, че ви е въвлякъл в престъпление, лейди Хана.

— Напротив, беше ми приятно. Дориан е очарователен.

— Ние у дома го наричаме по друг начин — измърмори Рийв. Тази жена бе загадка, мислеше той. Колкото повече търсеше недостатъци, толкова по-малко ги виждаше. — По този случай ще изляза да ги видя какво правят. Адриен е на възраст, когато човек не може да е сигурен дали ще ги наглежда, или ще ги накара да скочат във фонтана.

Бенет погледна към вратата на терасата.

— Бог знае какъв хаос може да са забъркали през последните двадесет минути.

— Чакай и ти да си имаш деца. — Ив стана да вземе Мариса от Хана. — Безобразно ще ги разглезиш. Ако ме извините, ще се кача горе да нахраня Мариса.

— Ще дойда с теб. — Габриела остави чашата си. — Искам да обсъдим плановете за Коледния бал. Знаеш, че искам да помогна с

каквото мога.

— Слава богу, че няма да има нужда да те моля. Не, Хана, моля те, седни и си почини — продължи Ив, когато Хана понечи да стане. — Няма да се бавим.

— Гледайте наистина да не се бавите. — Бенет извади своето йойо и го пусна да обикаля от човек на човек. — Вечерята е след час.

— Ние всички познаваме твоите приоритети, Бен. — Ив се наведе да го целуне по бузата и излезе от стаята.

— Аз самият бих се поразходил. — Александър стана и кимна на Рийв. — Ще ти помогна да събереш децата.

Едва стигнаха до вратата на терасата, когато се появи един слуга.

— Моля за извинение, Ваше Височество. Обаждане от Париж.

— Да, очаквах го. Ще говоря от кабинета си, Луи. Извинете ме, лейди Хана. — Арманд хвана ръката ѝ и се поклони. — Сигурен съм, че Бенет може да ви забавлява за малко. Бенет, може би лейди Хана би искала да види библиотеката.

— Ако обичате да гледате стени с книги — заяви Бенет, когато баща му излезе, — не можете да намерите по-добро място.

— Аз много обичам книги — заяви Хана и стана.

— Добре тогава. — Макар че би могъл да измисли десетина по-добри начина да се прекара един час, той я хвана за ръката и я поведе по коридорите.

— Трудно е да се повярва, че в музея може да имат по-хубави картини, отколкото имате тук в двореца, принц Бенет.

— Музеят на изкуствата има сто петдесет и два образца на импресионистичната и постимпресионистичната живопис, включително две платна на Коро, три на Моне и едно особено хубаво на Реноар. Напоследък получихме от Съединените Щати още един шедьовър на американския художник Чайлд Хасъм. В замяна моето семейство подари шест картини на Жорж Комплениер, кордински художник, рисувал на острова през деветнадесети век.

— Разбирам.

Бенет забеляза изражението ѝ и се разсмя:

— Случайно съм в управителния съвет на музея. Аз може да предпочитам конете, Хана, ала това не пречи на любовта ми към изкуството. Какво мислите за това?

Той спря пред малък акварел. Кралският дворец бе нарисуван красиво, почти вълшебно. Белите му стени и кули се издигаха над розовата мараня, която не толкова обграждаше, колкото омагьосваше сградата. Трябва да е изгрев, помисли Хана. Небето бе толкова нежно синьо, контрастиращо с по-тъмното море. Виждаше се старинното, фантазията и реалността. На преден план бяха високите железни порти и здравите каменни стени, които защитаваха двореца.

— Прекрасно е. Показва и любов, и възхищение. Кой е художникът?

— Прапрабаба ми — доволен от реакцията ѝ, Бенет я хвана под ръка. — Направила стотици акварели и ги пъхнала някъде. В нейно време жените рисували за забавление, не като професия.

— Някои неща се променят — промълви Хана и погледна отново към картината. — А някои не.

— Преди няколко години намерих работите ѝ в забравен сандък в една от таванските стаи. Толкова от тях бяха повредени, направо сърцето ми се разби. После намерих това. — Той докосна рамката, както се стори на Хана, с благоговение. Тя вдигна поглед от ръката към лицето му и усети, че бе като омагьосана. — Беше като да се върнеш назад във времето и в поколенията и да откриеш себе си. Това би могло да бъде нарисувано днес и пак щеше да е същото.

Хана усети как сърцето ѝ трепва. Коя жена можеше да устои на гордостта и чувствителността? В самозащита отстъпи крачка назад.

— В Европа разбираме, че няколко поколения са само миг от времето. Историята ни стои пред нас, векове наред. Наша отговорност е да предадем същия дар на всяко следващо поколение. — Бенет я погледна и откри, че очите ѝ бяха почти невъзможно дълбоки. — Това е нещо общо между нас, нали? В Америка има едно нетърпение, което може да е вълнуващо, дори заразно, но тук знаем колко дълго време е необходимо, за да се изгради и запази. Политиката се променя, правителствата се сменят, ала историята остава.

Тя трябваше да се отвърне от него. Нещата щяха само да се замъглят, ако мислеше за Бенет като за нежен и чувствителен човек, а не като за задача.

— Има ли и други? — кимна към акварела.

— За съжаление само няколко. Повечето не можеха да се поправят. — Поради причини, които не можеше съвсем да обясни, му

се искаше да сподели с нея нещата, които имаха значение за него. — Има един в музикалната стая. Останалите са в музея. Ето, вижте тук. — Повече я по коридора към следващото крило. Стъпките им отекваха по мозайката на пода.

В ъгъла имаше арфа, на която може би бе било свирено преди сто години, а може би миналата седмица. В стъклена кутия имаше старинни духови инструменти и крехка лира. Цветята бяха свежи, както във всички стаи на двореца. От блестящи червени китайски вази надничаше жасмин. В малката мраморна камина бяха подредени подпалки, сякаш чакащи клечката кибрит.

Двамата с Бенет минаха по стария килим, за да надзърнат назад във времето. Тази картина изобразяваше бал — празнични ярки цветове и дръзки мазки. Красиви мъже въртяха по блестящия под жени, блестящо женствени в рокли от средата на деветнадесети век. Огледалата отразяваха и удвояваха танцуващите, а отгоре светеха три полилея. Докато гледаше картината, Хана почти чуваше звуците на валса.

— Колко прекрасно. Тази зала тук в двореца ли е?

— Да. Почти не се е променила. В нея следващия месец ще се проведе Коледният бал.

Само един месец, помисли тя. Толкова много неща трябваше да се свършат. След часове Дебок щеше да излезе от затвора и Хана скоро щеше да разбере дали подготовката ѝ бе била достатъчно умна.

— Красива зала. — Тя се обърна. Поддържай разговора непринуден, напомни си. Поддържай мислите си леки, засега. — В нашата къща в провинцията има малка музикална стая. Нищо подобно на това, разбира се, но винаги ми се е струвала много успокояваща. — Приблужи се към пианото, не толкова, за да го огледа, колкото да спечели разстояние. — Свирите ли, Ваше Височество?

— Хана, ние сме сами. Няма нужда да сме толкова официални.

— Винаги съм приемала употребата на титли като нещо подобаващо, а не официално. — Не искаше това, каза си тя бързо. Не искаше той да скъси разстоянието между ранговете им.

— Аз винаги съм го приемал като нещо дразнещо между приятели. — Бенет се приближи зад нея и я докосна по рамото. — Мислех, че сме.

Хана усещаше ръката му през скромната си ленена рокля, през тънката коприна отдолу и направо върху кожата си.

— Че сме какво, сър?

Той се засмя, хвана я с две ръце за раменете и я обърна към себе си.

— Приятели, Хана. Приятно ми е с теб. Това е едно от първите изисквания за приятелството, нали така?

Тя го гледаше сериозно, съвсем леко поруменяла по скулите. Раменете ѝ под дланите му изглеждаха толкова силни, ала Бенет си спомняше колко мека, колко нежна бе кожата под брадичката ѝ.

Роклята ѝ бе скучна и кафява, лицето ѝ без грим и без прическа. Нито един косъм не бе на мястото си. И въпреки това той си я представи засмяна, с разпуснати коси и голи рамене. И този смях щеше да бъде само за него.

— Какво, по дяволите, има в теб?

— Моля...

— Чакай. — Бенет пристъпи нетърпеливо по-близо, ядосан не по-малко на себе си, отколкото на нея. Хана замръзна и той вдигна ръце да я успокои, че няма да ѝ стори нищо лошо. — Просто не мърдай за момент, а? — Наведе глава и докосна устните си до нейните.

Никаква реакция, не проявявай никаква реакция, повтаряше си отново и отново Хана като заклинание. Той не бе настойчив, не искаше нищо и не се опитваше да я подмамва. Просто вкусваше, по-нежно, отколкото си бе представяла, че бе възможно. И ароматът му се разливаше в нея, докато тя бе почти пияна от него.

Очите му оставаха отворени, приковани към нейните. Бе близо, толкова близо, че долавяше мириса на сапун по кожата му. Нещо, което я караше да си представя море. Хана заби пръсти в дланите си, като се мъчеше да не показва каква вихрушка се върти в нея.

Господи, искаше! Колко искаше...

Бенет не знаеше какво бе очаквал. Това, което намери, бе мекота, удоволствие, сладост без разгорещеност или страст. Но ги видя и двете в очите ѝ. Не изпитваше непреодолима нужда да я докосне, нито да задълбочи целувката. Не и тази първа целувка. Може би вече знаеше, че ще има и други. Ала тази, първата, му показа едно спокойствие, едно отпускане, каквито никога не бе търсил в жената.

Бе достатъчно мъж и достатъчно опитен, за да разбере, че в нея ври вулкан. Но колкото и да бе странно, нямаше желание да го кара да изригне. Засега.

Той прекъсна целувката като просто отстъпи назад. Хана не трепна.

— Не го направих, за да те изплаша — каза тихо, защото това бе истината. — Беше просто опит.

— Не ме изплашихте. — Не бе изплашил жената, която можеше да види, ала другата вътре в нея бе ужасена.

Това не бе точно отговорът, който Бенет искаше.

— Какво тогава направих?

Бавно и предпазливо тя разтвори свитите си юмруци.

— Боя се, че не разбирам какво имате предвид, Ваше Височество.

Той я гледа още малко, после се обърна.

— Може и да не разбираш. — Разтърка врата си, учуден защо такава непретенциозна и обикновена жена можеше толкова да го напрегне. Бенет разбираше желанието. Господ му бе свидетел, че го бе изпитвал и преди. Но не така. Никога така. — По дяволите, Хана, нищо ли не става в теб?

— Разбира се, сър, много неща.

Той се засмя. Трябваше да си знае, че ще го постави на мястото му с логиката си.

— Наричай ме по име, моля те.

— Както желаете.

Бенет отново се обърна към нея. Тя стоеше пред блестящото бяло пиано, сплела ръце, и го гледаше спокойно. Той си помисли, че това бе най-глупавото нещо, ала знаеше, че почти се бе влюбил.

— Хана...

Бе направил не повече от две крачки към нея, когато в стаята влезе Рийв.

— Извини ме, Бенет, но баща ти иска да говори с теб преди вечерята.

Дълг и желаня. Бенет се чудеше дали някога ще постигне пълното им сливане.

— Благодаря ти, Рийв.

— Аз ще заведа лейди Хана обратно вътре.

— Добре. — Ала той спря и отново я погледна. — Искам после да говоря с теб.

— Разбира се. — Тя би отишла през девет земи в десета, за да го избегне.

Остана там, където беше, когато Бенет излезе. Рийв погледна през рамо и се приближи.

— Проблем ли има, лейди Хана?

— Не. — Тя пое дълбоко въздух, но не се успокои. — Защо трябва да има проблем?

— Бенет може да бъде... объркващ.

Този път, когато очите ѝ срещнаха неговите, Хана се постара те да са леко развеселени. Бе изгубила един пласт, най-тънкия възможен пласт от своето прикритие.

— Аз не се обърквам толкова лесно, особено когато работя.

— Така съм чувал — отвърна Рийв. Той все още търсеше пукнатини и се страхуваше, че може да бе видял първата в начина, по който тя бе погледнала към Бенет. — Но пък никога не сте имали такава задача.

— Като старши агент от МОС мога да се справя с всяка задача. — Гласът ѝ отново звучеше бодро. Това не бе гласът на жена, която е била почти непоносимо развълнувана от една целувка. — Утре ще имате доклада ми. А сега мисля, че е по-добре да отидем при другите. — Понечи да тръгне, ала Рийв я хвана за рамото и я спря:

— Много неща зависят от това. От вас.

Хана само кимна:

— Знам. Вие искахте най-доброто, аз съм най-доброто.

— Може би. — Но колкото повече приближаваше моментът, толкова повече се тревожеше той. — Имате невероятна репутация, Хана, ала никога досега не сте се изправяли срещу човек като Дебок.

— Нито той срещу човек като мен. — Тя хвърли един поглед към коридора и сниши глас: — Вече съм утвърден член на организацията му. Отне ми две години да стигна дотук. Преди шест месеца му спестих два и половина милиона, като се постарях сделката му за оръжието да не пропадне. Човек като Дебок оценява инициативността. През последните месеци засявам семената на съмнението и вторият човек след него ще изгуби доверието му.

— Или вие ще изгубите главата си.

— Това е моя грижа. Само след няколко седмици аз ще бъда дясната му ръка. После ще ви го поднеса на тепсия.

— Самоувереността е отлично оръжие, стига да не е прекалена.

— Аз не прекалявам. — Хана помисли за Бенет и добави още по-решително: — Никога не съм се проваляла със задача, Рийв. Нямам намерение това да е първият случай.

— Само поддържайте връзка с мен. Сигурен съм, разбирате, когато казвам, че не вярвам на никого.

— Разбирам прекрасно, защото аз също. Ще вървим ли?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Плановете на Хана да избегне пътуването с Бенет до Хавър бяха разбити на пух и прах. Тя бе оправдала решението си, като бе убедила себе си, че може да извлече повече полезна информация, като се съсредоточи върху двореца. За да не замине, бе казала, че я боли глава — банално, ала достоверно извинение.

Нарочно изчака Александър да довърши закуската със семейството си, за да може да говори насаме с Ив. Ив за по-малко от десет секунди обърна извинението ѝ срещу нея:

— Нищо чудно, че не се чувстваш добре. — Тя пиеше чай в слънчевата детска стая и преглеждаше графика си за деня. — Откак си дошла, те държа затворена тук.

— Глупости. Дворецът е с размерите на малък град. Изобщо не може да се каже, че съм затворена.

— Колкото и да е голям, все пак има стени. Едно хубаво пътуване покрай брега е точно това, което ти трябва. — Ив вдигна поглед към младата бавачка, която приготвяше Мариса за сутрешната ѝ разходка. — Би ли сложила на принцеса Мариса шапка? Навън е малко ветровито.

— Да, мадам.

Ив протегна ръце към дъщеря си.

— Приятна разходка, миличка.

— Цветя — произнесе Мариса и се засмя на собствения си глас.

— Да, набери цветя. Ще ги сложим в твоята стая. — Тя я целуна по двете бузи и я пусна. — Никак не ми е приятно, че тази сутрин не мога аз да я изведа, но след един час имам среща в Центъра.

— Ти си чудесна майка, Ив — отбеляза Хана, когато видя загрижеността в очите ѝ.

— Прекалено много я обичам. — Ив въздъхна дълбоко и отново взе чая си. — Знам, че е глупаво, ала когато не съм с нея, си представям безброй неща, които могат да ѝ се случат.

— Бих казала, че това е нормално.

— Може би. Нещата се засилват още повече, защото сме това, което сме. — Несъзнателно постави ръка там, където сега спеше второто ѝ дете. — Толкова ми се иска да ѝ създам усещане за нормалност, а въпреки това... — Поклати глава. — Всяко нещо си има цена.

Хана си спомни, че Александър бе казал почти същите думи, когато говореше за жена си.

— Ив, Мариса е прекрасно, здраво и щастливо дете. Не знам дали някое дете може да е по-нормално от това.

Ив я погледна за момент, после опря брадичка на ръката си.

— О, Хана, не знам как съм преживяла последните две години без теб. Което ме връща там, откъдето тръгнахме. — Допълни чашата ѝ. — Ти дойде тук на гости, а досега не съм ти оставила и миг свободно време. Това ме кара да се чувствам истински егоист.

— Причината да бъда тук е да бъда с теб — напомни Хана, макар да усещаше, че бързо губи почва.

— Причината да бъдеш тук е, че сме приятелки. Направи ми една услуга. Почини си днес, отпусни се, наслаждавай се на морския въздух. Бен може да бъде чудесна компания, честна дума. Гарантирам ти, че пет минути след като се качиш в колата, главоболието ти ще изчезне.

— Някой има главоболие ли? — попита Бен от вратата и влезе. Бе с бяла парадна униформа с червена емблема на офицер от Военноморските сили на Кордина. На левия джоб на гърдите бе избродиран кралският герб, за да се вижда, че това бе принц. Хана винаги бе приемала за пълна глупост твърденията, че жените си падат по мъже в униформа. Досега.

Той изглеждаше толкова... зашеметяващо, призна тя, макар че практичната ѝ страна търсеше по-малко театрална дума. Снежнобялото сако подчертаваше тена му и контрастираше на тъмната му коса. Ухили се на Хана по такъв начин, че тя бе сигурна, че бе разбрал какво впечатление ѝ бе направил. Хана машинално стана и направи реверанс.

— Бенет, бях забравила какъв разбивач на сърца си в бяла парадна униформа. — Ив вдигна лице за целувка. — Може би все пак трябва да кажа на Хана да вземе един аспириин и да остане.

— Мисля, че лейди Хана може сама да се грижи за себе си. Нали, шери?

В този момент Хана реши, че ако ще трябва да се дуелира с него, трябва добре да владее рапирата си.

— Винаги съм можела.

— Малко си бледа. — Той я докосна с пръст по бузата. — Наистина ли не си добре?

— Няма ми нищо. — Тя се чудеше дали Бенет усеща как кръвта ѝ кипва от този непринуден контакт. — А и Ив ме уверява, че едно пътуване покрай брега е наистина най-доброто лекарство.

— Добре. Ще я върна със зачервени бузи.

— Извинете ме за минутка, трябва да си взема чантата.

— Бенет — спря го Ив, преди да бе успял да излезе след Хана, — стори ли ми се, или наистина току-що видях нещо?

Той не се престори, че не я разбира.

— Не знам.

— Хана е живяла, защитена от всичко. Предполагам, че няма нужда да ти казвам да бъдеш... ами, внимателен.

Макар слънчевата светлина да струеше зад него, очите му станаха студени.

— Не, нямам нужда да ми се напомня с кого може и с кого не може да има връзка човек с моето положение.

— Не го казах, за да те ядосам. — Ив моментално скочи на крака и хвана ръцете му. — Ние с теб бяхме приятели много преди да станем роднини. Моля те, само защото я харесвам, а знам колко неустойчив можеш да бъдеш.

Бенет омекна, както винаги с Ив.

— Ти винаги си успявала да ми устоиш.

— Ти винаги си се отнасял към мен като към сестра. — Ив отново се поколеба, разкъсвана между две вярности. — Ще бъде ли нахално, ако кажа, че тя не е твоят обичаен тип?

— Наистина не е. Може би това ме смущава. Престани да се тревожиш. — Той се наведе да я целуне по челото. — Няма да повредя твоята благопристойна английска приятелка.

— Може пък да се тревожа за теб.

— Недей. — Бенет я погали приятелски по бузата и тръгна към вратата. — Кажи на Мариса, че ще ѝ донеса раковини.

Хана го посрещна на стълбищната площадка, спокойна и примирена с решението си.

— Надявам се, че не ви накарах да чакате.

— Имаме много време. Мога да обещаая, че пътуването ще си струва помпозността и речите накрая.

— Аз нямам нищо против помпозността и речите.

— Значи имаме късмет. Здравей, Клод. — Бенет кимна на високия набит мъж, който чакаше до портала.

— Добро утро, Ваше Височество. Добро утро, лейди Хана. Колата ви е готова, сър.

— Благодаря, Клод. — Бенет преведе Хана през портала. Знаеше, че това съобщение означава, че пътят между Кордина и Хавър е осигурен.

Хана видя колата в момента, в който излязоха навън. Малкият френски спортен открит автомобил стоеше пред стълбите, обграден от двете страни от солидни лимузини.

— Това ли карате?

— Изглежда така, сякаш веднага трябва да направя едно кръгче с нея, нали? — Той се усмихна и с любов докосна лъскавия червен покрив. — Лети като стрела. На прав път съм вдигал до двеста километра в час.

Хана си помисли как би се чувствала, ако се носи покрай брега и вятърът бие лицето ѝ. Отхвърли такива желания и се опита да погледне притеснено:

— Надявам се, че днес няма да се опитате да счупите рекорда си. Бенет със смях ѝ отвори вратата.

— Заради теб ще карам като дядо.

Тя седна и едва не въздъхна от удоволствие.

— Доста е малка.

— Достатъчно голяма е за двама. — Той заобиколи да влезе от другата страна. Клод вече бе отворил вратата му.

— Но вие сигурно не пътувате без охрана или помощник.

— Винаги когато мога. Секретарят ми ще бъде в колата зад нас. Хайде да се надбягваме с тях. — Бенет запали и от плътния звук под капака на двигателя Хана заключи, че отдолу се крие голям мотор. Преди да бе успяла да си поеме дъх, той засили колата по дългата права алея. Караше така, както и яздеше, на пълна скорост. — Сигурно

вече мърморят отзад. — Махна безгрижно на пазачите на портите. — Ако зависеше от Клод, никога нямаше да карам с повече от тридесет километра в час. И щях да съм затворен в непроницаема за куршуми лимузина и да съм облечен с бронирана жилетка.

— Неговата работа е да ви пази.

— Жалко, че проявява толкова малко чувство за хумор в тази работа. — Бенет превключи на по-ниска скорост и гумите изскърцаха в следващия завой.

— Дядо ви дълго ли е живял?

— Какво?

— Дядо ви — повтори тя и сплете ръце в скута си. — Чудя се дали е живял дълго. Не ми се вярва да е карал така.

Вятърът развя косата около лицето му, когато той се обърна да ѝ се усмихне:

— Вярвай ми, скъпа. Знам пътя.

Хана не искаше Бенет да намалява. За пръв път от месеци насам се чувстваше истински свободна. Почти бе забравила колко бе сладко това. Докато се спускаха от височините на столицата, морето проблясваше в синьо и бяло. Палмите се издигаха към небето, полюшвани от бриза. Пищни червени цветя надничаха от храстите край пътя. Въздухът миришеше на море и вечна пролет.

— Караш ли ски? — попита той, като я забеляза, че гледа човек, който се плъзгаше по водата зад един катер.

— Никога не съм карала. — Изглеждаше прекрасно. — Сигурна съм, че човек би трябвало да бъде доста атлетичен. Аз се чувствам повече у дома си в библиотеката.

— Не може да се чете през цялото време.

Тя видя как скиорът със салто се преметна във водата.

— Мисля, че вероятно бих могла.

Бенет се засмя и с рев навлезе в двойния завой.

— Животът едва ли си струва неприятностите без някое и друго падане. Никога ли не си имала желание за приключения, Хана?

Тя си помисли за последните десет години от живота си, за задачите, които я бяха водили от замъци до гета и навсякъде по средата. Тесни френски улички. Италиански крайбрежни райони. Помисли за малкия пистолет, който носеше в чантата си, и за тънката кама, прикрепена към бедрото ѝ.

— Предполагам, че винаги съм предпочитала да съпреживявам чуждите приключения чрез книгите.

— Никакви тайни мечти?

— Някои хора са точно това, на което приличат. — Внезапно притеснена, Хана смени темата: — Не знаех, че сте морски офицер. — Още една лъжа, помисли тя. Ала професията ѝ бе изградена от лъжи.

— Две години бях в армията. В момента това е по-скоро почетна длъжност. Вторите синове по традиция са определени за военна кариера.

— И избрахте флота.

— Кордина е оградена от море. Нашата флота е по-малка от вашата, ала е силна.

— А времената са неспокойни.

Нещо се появи в очите му и изчезна.

— В Кордина сме се научили, че всички времена са неспокойни. Ние сме мирна страна и понеже искаме да си останем такава, винаги сме готови за война.

Хана помисли за красивия бял дворец с неговите екзотични градини и кули, излезли сякаш от книжка с приказки. Гледка, простираща се километри за невъоръженото око, недостъпна откъм морето. Нищо никога не бе толкова просто, колкото изглеждаше.

Хавър бе очарователен. Сгушен в полите на дълъг хълм, с белосани къщички и дървени колиби. Рибарски лодки се поклащаха леко край подредените кейове от едната страна на пристанището. Дръзки сини цветя си пробиваха път през пукнатините на каменните диги. Мрежи се сушаха на слънце. Миризмата на слънце бе опияняваща и странно приятна в ранния утринен въздух.

На пръв поглед приличаше на спретнато рибарско градче, което оцеляваше благодарение на морето. Но когато заобиколиха пристанището, доковете станаха по-широки, сградите по-големи. Голям презокеански кораб бе обграден от товарни кораби, по траповете сновяха носачи. Както по-голямата част от Кордина, и Хавър бе повече от това, което изглеждаше. Благодарение на местоположението си и уменията на своето население, това бе едно от най-добрите

средиземноморски пристанища. Освен това в него бе разположена и кординската военноморска база.

Бенет провираше колата през тесните извиващи се улички и мина през няколко порти. Забавяше само колкото охраната да го познае и отсечено да му отдаде чест. Тук имаше бунгала, боядисани в розово, което напомняше на Хана за вътрешността на мида. Навсякъде растяха цветя и палми, ала тя разпозна структурата и подредеността на военна база. Малко по-късно Бенет спря пред бяла сграда, където бяха застанали мирно моряци в бели униформи.

— През следващите няколко часа — прошепна той на Хана — сме официални лица. — Протегна се към задната седалка и взе шапката си. Още докато я слагаше върху разрошената си от вятъра коса, един от моряците му отвори вратата на колата.

Бенет отговори на приветствията. Знаеше, че лимузината вече бе спряла зад тях, но не се обърна да погледне, а въведе Хана в сградата.

— Първо малко протоколни задължения — предупреди я той и пъкна шапката си под мишница.

Протоколните задължения се оказаха група офицери, от адмирал надолу, заедно със съпругите и военните аташета, които чакаха да поздравят и да бъдат поздравени от Негово Кралско Височество.

Тя изтърпя представянето, като се опита да не обръща внимание на любопитните погледи. „Не е типът на принца.“ Лесно разчиташе това заключение във всички очи, които срещаше. И бе напълно съгласна.

Предложиха им чай и разходка из сградата — заради нея. Хана се преструваше, че не разбира нищо от апаратурата, която ѝ показваха, задаваше подходящите въпроси и се държеше възпитано, когато ѝ даваха прости отговори. Едва ли би могла да спомене, че бе запозната с радара и с комуникационната система не по-зле, отколкото опитен оператор. В случай на нужда би могла да включи апаратурата и да се свърже с базата на МОС извън Лондон или с главния щаб на Дебок в Атина.

Вървеше покрай витрините, слушаше с привиден интерес обясненията на адмирала за разликата между разрушител и самолетносач.

Помпозността продължи и когато излязоха навън, придружени от цялата свита, за да чакат пристигането на „Независимост“. Когато

Бенет стъпи на дока, оркестърът, облечен в ослепителнобели униформи, засвири бодър марш. Тълпи от хора размахваха знаменца иззад военните заграждения, вдигаха малките деца, за да зърнат принца.

Хана преброи десетина души от охраната, смесени с тълпата, освен двамата, които не се отдалечаваха на повече от една ръка разстояние от Бенет.

Дебок бе на свобода, помисли тя. Всичко бе рисковано.

Сивият разрушител направи маневра в пристана, докато тълпата аплодираше и оркестърът продължаваше да свири. Моряците на борда и на брега стояха мирно. „Независимост“ се връщаше у дома след шест месеца на море.

Мостикът тежко се спусна. Засвириха бойни тръби. Капитанът слезе да отдаде чест на офицерите и да се поклони на своя принц.

— Добре дошли у дома, капитан. — Бенет му протегна ръка и тълпата отново започна да вика.

Както винаги в такива случаи, трябваше да се произнесе реч. Хана стоеше с внимателно изражение и бавно оглеждаше множеството.

Не се изненада, че го откри там. Дребният, леко прегърбен мъж бе в края на тълпата и държеше малко кординско знаменце. Бе с прости работни дрехи и незапомнящо се лице. Никой никога не би го забелязал. Бе един от най-добрите хора на Дебок.

Днес нямаше да има атентат срещу принц Бенет, помисли тя, макар да бе настръхнала. Успешното ѝ проникване в двореца бе едно от най-големите ѝ постижения. Сега планът за работа изискваше внимание и хитрост, а не прибързани опити за убийство.

Във всеки случай, Хана знаеше, че Дебок не се интересува от Бенет толкова, колкото от Александър, и не толкова от Александър, колкото от Арманд. След такова дълго чакане той не би се задоволил с втория наследник на трона.

И въпреки това тя затвори ръка върху дръжката на чантичката си. Премести се само с няколко сантиметра, ала сега тялото на Бенет бе почти изцяло закрито от нейното.

Дали този човек бе изпратен със съобщение за нея? Или просто му бе наредено да стои наблизко и да наблюдава? Инстинктът ѝ подсказваше, че бе второто. Небрежно плъзна отново поглед през

тълпата. Очите им се срещнаха и се задържаха само за част от секундата. Хана видя в неговите поздрав, но не и сигнал. Позволи на погледа си да продължи нататък. Знаеше, че след няколко дни ще се срещнат в музея.

Красивата церемония с бодра военна музика и знамена продължи с обиколка на кораба и проверка на екипажа. Хана вървеше със съпругата на адмирала, докато водеха Бенет покрай строените офицери и моряци. От време на време той спираше, за да направи коментар или да зададе личен въпрос на някой от мъжете. Нещо повече, тя забеляза, че Бенет слушаше отговорите. Дори страничен наблюдател би видял, че той получаваше от мъжете, които поздравяваше, нещо повече от уважение, дължимо на ранга му. Тук имаше любов, каквато само мъже могат да дадат на мъже.

Макар да бе сигурна, че Бенет бе виждал толкова кораби, че да му стигнат за цял живот, той обходи с видим интерес палубите, офицерските каюти и камбуза. Корабът бе подреден като аптека, излъскан до блясък и без следа от ръжда или олющена боя.

Бенет се движеше бързо, ала без да изглежда, че претупва процедурата. Имаше въпроси, които трябваше да бъдат зададени, заслужени комплименти, които трябваше да бъдат изказани. Той отново стисна ръката на капитана с пълното съзнание, че човекът има правото да се гордее със своя кораб и със своя екипаж. Когато тръгна да слиза по мостика, отново се разнесоха радостни викове. Бенет можеше само да се чуди дали бяха заради него, или защото церемонията най-после бе свършила и моряците можеха да слязат на брега.

Протоколът изискваше да бъде преведен отново през щабата. Чак там Хана започна да усеща неговото нетърпение. Но въпреки това той бе любезен, стискаше ръце, целуваше ръце, разменяше последни любезности. Едва когато седна в собствената си кола, си позволи тихо да изругае.

— Моля, сър?

Бенет просто я потупа по ръката и включи двигателя.

— Четири часа са много време да те държа на крака. Благодаря, че ги изтърпя с мен.

— Напротив, стори ми се много интересно. — Нищо никога не й се бе струвало по-прекрасно от вятъра, развяващ косите му, когато

откритата кола отново се понесе. — Обиколката на кораба беше особено образователна. Много умно от страна на корабния готвач да сложи в рамка рецепта за понички, в която брашното се мери във фунтове, а не в чаши, нали?

— След няколко месеца на море храната се превръща в пръв приоритет. — Той я погледна, изненадан, че толкова се бе развличала от един кораб и няколко помпозни речи. — Ако знаех, че наистина ти е интересно, нямаше толкова набързо да претупам нещата.

— Предполагам, че след известно време всичко се превръща в рутина и става малко досадно.

— Мислех за моряците. Това, което те всъщност наистина искаха, беше да слязат на брега, където ги чакаха техните жени или любовници... Или и двете. — Засмя се и се обърна към нея. — Не можеш да си представиш какво означават четири месеца на море, когато единствената жена, която виждаш, е на снимка.

Устните ѝ трепнаха, ала тя успя да сдържи усмивката.

— Сигурна съм, че не мога. Но мисля, че на вас ви е било приятно на море, Бенет. Проліча си по начина, по който говорихте с хората и гледахте кораба.

Той за момент не каза нищо, изненадан, ала не неприятно, че толкова бързо го бе разкрила.

— Тогава бях повече офицер и по-малко принц. Не мога да кажа, че морето ми е в кръвта, както на капитан Дюмон, но е нещо, което няма да забравя.

— Какво помните най-много? — попита Хана, преди да се бе усетила.

— Как гледам слънцето да изгрява, или още по-добре, как се борим с бурята. Господи, през каква буря минахме близо до Крит! Вълните бяха като петнадесетметрови стени, вятърът беше като божия гняв, толкова силен, толкова гръмогласен, че можеш да крещиш в ухото на някой и той да не те чуе. Никакво небе, само вода, вълна след вълна, стена след стена. Такова преживяване те променя.

— Как?

— Кара те да осъзнаеш, че няма значение кой си, какъв си, че има нещо по-голямо, по-велико. Природата е мощен изравнител, Хана. Погледни я сега. — Посочи с една ръка към морето, докато вземаше

следващия завой. — Спокойно, почти невъзможно красиво. Един ураган не го прави по-малко красиво, само по-опасно.

— Говорите, сякаш предпочитате опасностите. — Тя разбираше това, може би прекалено добре.

— Понякога. Опасността има свое собствено изкушение.

На това Хана не можеше да отговори нищо. Самата тя го бе научила още преди години.

Бенет подаде кратък сигнал на колата отпред и спря.

— В момента предпочитам спокойствието. — Излезе, без да обръща внимание на охранителя, който стоеше тревожно до капака на предната кола. — Да се разходим по брега. — Отвори нейната врата и ѝ подаде ръка. — Обещах на Мариса да ѝ донеса миди.

— Охраната не изглежда доволна. — Хана също, след като забеляза колко бяха открити.

— Те ще са доволни само ако седя в бронирано кълбо. Хайде, Хана, нали ми казахте, че морският въздух е добър за кожата на лицето?

— Да. — Тя сложи ръката си в неговата. В края на краищата, той беше в безопасност, докато тя играеше своята роля и я играеше добре. — Трябва да намерите достатъчно големи миди, за да не може Мариса да ги глътне. Децата на нейната възраст се опитват да ядат най-странни неща.

— Практична, както винаги. — Бенет се засмя безгрижно, хвана я за кръста и я прехвърли през ниската ограда. Видя как погледът ѝ се насочи над рамото му и разбра, че на дискретно разстояние ги следваше телохранител. — Трябва да си свалиш обувките, иначе само ще ги напълниш с пясък.

Това, разбира се, бе практично. Логично. Хана се опита да си каже, че заедно с обувките не смъква и част от прикритието си.

— Сигурно в тези води има невероятни корали.

— Гмуркаш ли се?

— Не — излъга тя. — Не съм много добър плувец. Преди няколко години отидох на една морска изложба в Лондон. Дотогава нямах представа какво невероятно разнообразие от раковини има и колко могат да са ценни те.

— Имам късмет, че Мариса има прости вкусове. — Хвана я за ръка и я поведе към морето. — Две раковини, и ще е щастлива.

— Много мило от ваша страна да мислите за нея. — Той наистина бе мил, помисли Хана. Това само по себе си бе едно от нещата, за които най-трудно можеше да си затвори очите. — Изглежда сте голям любимец на племенниците си.

— О, това е, защото нямам нищо против от време на време на игра да се правя на глупак. Какво ще кажеш за тази? — Бенет се наведе и взе една дълга спирала, която се бе отчупила от по-голяма раковина и морето бе огладило ръбовете ѝ. На върха се издигаше шапка, почти като корона.

— Много подходящо — одобри тя и я взе от ръцете му.

— Мариса не се интересува какво е подходящо. Предпочита красивото.

— Красиво е. — Хана с усмивка прокара пръст по извивката, която преливаше от бледокехлибарено до блестящо розово. — Трябва да я сложи на рамката на прозореца си, където ще я огрява слънцето. О, вижте! — Без да се замисля, нагази в морето и измъкна една цяла кръгла мида във формата на ветрило, бяла от едната страна и перлена от другата. — Можете да ѝ кажете, че от такива миди феите ядат бисквитите си, когато пият чай.

— Значи Хана вярва във феи — промълви той.

Тя смутено му подаде мидата.

— Не, ала мисля, че Мариса може да вярва.

Бенет пусна мидата в джоба си.

— Краката ти са мокри.

— Бързо ще изсъхнат. — Хана понечи да отстъпи назад, но той отново хвана ръката ѝ и я задържа в плиткия разпенен прибой.

— След като сме тук, би трябвало да се опитаме да си откраднем още две минутки. — Без да чака отговор, Бенет тръгна покрай брега.

Водата бе топла и мека върху краката и глезените ѝ, ала не по-топла и по-мека от въздуха, който духаше над нея. През кристалната вода се виждаше бял пясък и блестящи парченца от раковини, разтрошени от морето. Вълните бяха тихи, като въздишка и шепот.

В това нямаше нищо романтично, напомни си тя. Не можеше да си позволи да има. Острието, по което се движеше, бе по-тънко и по-остро от всичко досега. Една погрешна стъпка можеше да означава в най-добрия случай трагедия, в най-лошия война. Хана трябваше да не

забравя мястото си. Решително насочи вниманието си към охраната на няколко стъпки зад гърба им.

— Церемонията днес беше чудесна, благодаря, че ме поканихте.

— Мотивите ми бяха чисто егоистични. Искрах твоята компания.

Като се помъчи да не се трогне, тя опита отново:

— В Англия често кралското семейство е обект на критики, обаче зад всичко това има истинска любов. Виждам същата любов и уважение към вашето семейство тук.

— Баща ми би ти казал, че ние не само управляваме, но и служим. Той им дава солидност и увереност. Алекс им дава надежда за бъдещето. Продължаване на традицията. В лицето на Бри имат не само блясък и интелигентност, а и човечност.

— А във ваше лице?

— Развлечения.

Това я раздразни. Не можеше да каже защо, ала нехайното му отричане на собствените му качества я накара да спре и да му се намръщи:

— Подценявате се.

Бенет изненадано наклони глава и се вгледа в нея. Отново го имаше, това нещо, това неопределимо нещо в очите ѝ, което така го привличаше към нея.

— Всъщност не. Аз много добре знам, че изпълнявам задълженията си. Баща ми е възпитал всички ни с разбирането, че ние не просто наследяваме титла или положение. Ние трябва да ги заслужим. — Дръпна я малко назад, за да не се намокри полата ѝ от пръските от приборя. — Аз няма да властвам. Слава богу. Това е за Алекс и после за сина, който през цялото време се надявам, че Ив ще ни подари. И понеже няма да властвам, не се приемам толкова сериозно, колкото Алекс. Но това не означава, че приемам лекомислено Кордина или своите задължения към нея.

— Нямах намерение да ви критикувам.

— Не мисля, че си имала такова намерение. Просто исках да кажа, че освен официалните си задължения, освен официалния си пост аз давам на хората нещо, за което да говорят на чаша вино или на вечеря. Откак бях момче, ме преследва титлата „принцът плейбой“. Не мога да кажа, че не съм направил всичко възможно да я заслужа.

— Аз предпочитам литературата пред клюките — заяви Хана надутото и отново тръгна.

— Клюките си имат своето място. — Развеселен, той я спря.

— Очевидно на вас това ви доставя удоволствие.

— Не. — Бенет погледна към морето зад нея и очите му потъмняха. — Просто съм свикнал. Когато си на двадесет години, е трудно да знаеш, че всеки път, когато погледнеш с интерес към някоя жена, някъде това ще бъде отпечатано с едър шрифт и със снимки отдолу. Обичам жените. — Той се усмихна и погледна обратно към нея. — Тъй като не исках да променям тази черта от характера си, реших да живея с клюките. Ако съм съгрешил, грехът ми е, че не съм бил достатъчно дискретен.

— Някои хора биха могли да кажат, че въпросът е в количеството.

Бенет се поколеба само за част от секундата, преди да отметне назад глава и да избухне в смях.

— О, Хана, какво съкровище си ти! Значи наистина си си пропилявала времето с нещо друго, освен Йейтс.

— Може да съм хвърлила поглед на някое и друго заглавие.

Той отново се засмя и преди да бе успяла да го спре, я завъртя в кръг.

— Безценна си, абсолютно си безценна. — Пусна я да стъпи на земята. Очите му светеха. — Обожавам как толкова ловко ме поставяш на мястото ми.

Тя машинално приглади полата си.

— Сигурна съм, че неправилно сте изтълкували моето намерение.

— Как ли пък не. Това най-много ми харесва в теб.

Смутеният поглед, който му хвърли, нямаше нищо общо с ролята, която играеше. Планът никога не бе включвал да му се харесва. Беше тук, за да наблюдава, да затвърди своето положение и да осъществи плана, разработван в продължение на години. Никога преди на благопристойната лейди Хана не й се бе налагало да се безпокои за това, че бе предизвикала интереса на някой мъж. Ала докато пресмяташе как да го прекрати, Бенет протегна ръка към нея:

— Косата ти пада. — С небрежен жест той измъкна една фиба, която висеше на рамото ѝ. — Аз съм виновен, че не затворих покрива

на колата.

— Сигурно приличам на излязла от ураган. — Тя посегна да оправи практичния си кок, но фибите се изплъзнаха от ръката ѝ, разхлабени от вятъра и тежестта. Косите ѝ се спуснаха свободно като водопад по раменете ѝ, и чак до кръста.

— Боже мой... — Преди да бе успяла да отметне отново косата си, Бенет зарови ръце в нея, медноруса и мека като коприна. Бе се вторачил в това преображение като ударен от гръм. Косата ѝ се развяваше дива и свободна край лицето ѝ, подчертавайки високите скули, които изглеждаха груби и ъгловати само без тази рамка. Лицето ѝ вече не бе слабо и кокалесто, а екзотично. — Великолепно! Коси на ангел!

Сърцето ѝ бумтеше, ала Хана се опитваше да не забелязва това, което виждаше в очите му. Сега то не бе невинно удоволствие или непринудено привличане. Сега там имаше желание на мъж към жена, първично, силно и опасно като море по време на буря. Тя не можеше да се отдръпне от него, защото ръцете му бяха вплетени в косите ѝ. Не можеше да отрече, че и в нея се надигаха желаниа.

Това не трябваше да се случва. Дори сега можеше да си каже, че не би могло да се случи. И въпреки това ѝ се искаше той да я държи така, да се е изправил срещу нея, и колкото и глупаво да ѝ звучаха думите, да копнее за нея. Да я желае, да има нужда от нея, да я обича. Всички тези неща бяха против правилата, но Хана установи, че ѝ бе трудно да се отдръпне.

— Ангелски коси — повтори Бенет шепнешком. — Как може една жена да прибере тази красота и да я скрие?

Не, тя не можеше да отрече това, което се случваше в нея, ала можеше, както бе тренирана, да си го забрани.

— Така е по-практично. — Вдигна ръце да прибере косата си и усети съпротива.

Да, през цялото време е бил прав. В тази жена имаше повече, много повече, отколкото тя позволяваше да се види на повърхността. Може би точно това продължаваше да го влече към нея, да го кара да я иска, да го кара да изпитва нужда, каквато никога досега не бе изпитвал. Ако бе възможно, в този момент щеше да я прегърне. Не телохранителите го спираха, а тревогата, която се долавяше в очите ѝ.

— Ако това беше вярно, моя най-практична Хана, защо просто не си я отрязала?

Колко пъти едва не го бе правила, и се бе спирала в последната минута. Тя пое дълбоко въздух и му предложи простата истина, защото истината често бе най-доброто възможно прикритие:

— Дори аз имам някаква суета.

— Тя те прави красива. — Той отново прокара ръце през косите ѝ. Почти не можеше да повярва, че тази красота е била скрита от шепа фиби.

— Само различна. — Усмивката ѝ скриваше напрежението, което я разкъсваше.

— Всеки мъж би одобрил такава разлика. — Бенет неохотно си призна, че Хана бе замръзнала под ръцете му, и я пусна. — Но пък теб мъжкото одобрение не те интересува, нали?

— Никога не съм го намирала за необходимо. — Ловко нави косата си отново зад врата и я закрепил с фибите, докато застана стабилно. Почти се чувстваше стабилна и самата тя. — Трябва да се връщаме. Ив може да има нужда от мен.

Той кимна и тръгна с нея към колата. Щеше да има друго време и друго място. Бенет откри в себе си нещо, което рядко изпитваше, особено когато ставаше дума за жени. Търпение.

— Можеш да я прибереш, Хана. Ала сега, когато знам как изглежда разпуснатата, ще я виждам всеки път, когато те погледна. — Когато стигнаха до оградата, той отново я вдигна, но този път задържа ръце на кръста ѝ с оградата между тях. — Знам тази твоя тайна и това ме кара да се чудя колко ли още тайни имаш и кога ще ги открия.

Тревогата и желанието бяха мощна смес. Тя позволи на сърцето си да бие и от двете.

— Боя се, че ще се разочаровате, Бенет. Нямам интересни тайни.

— Ще видим — отсече той и прескочи леко оградата.

ПЕТА ГЛАВА

Хана рядко копнееше да бъде красива. Работата ѝ я бе научила да оценява колко бе красиво да бъде незабележима, дори лесно забравяна. За толкова години от време на време бе изпитвала желание, само мимолетно желание за меки цветове и тънки материи. Винаги бе успявала да задоволи този порив, когато бе в отпуск и извън страната. Тогава можеше да промени външния си вид с по-изискани цветове и кройки, с няколко умели акцента с четката за грим.

Сега не можеше да има такива копнежи, още по-малко да ги задоволи.

Тя знаеше, че всички ще изглеждат прекрасно на вечерята, която даваше Ив. Такова събитие в двореца по идея трябваше да бъде елегантно, дори екстравагантно. Хана не се съмняваше, че всяка жена, която участваше в него, щеше да се стреми да бъде на висотата на събитието. Всяка жена, разбира се, освен нея.

Вече бе видяла блестящата черна рокля на Ив, с пищни плохи от кръста до глезените и дръзко гол гръб. Габриела без съмнение щеше да носи нещо нежно, което да подчертава крехкия ѝ, женствен външен вид.

После идваше Шантел О'Хърли. Хана бе сигурна, че актрисата ще е умопомрачителна, независимо дали е облечена с коприна или със зебло. Изобщо не ѝ бе трудно да си го представи, като си спомнеше как я бе погледнал Бенет.

Това не би трябвало да има значение. Имаше толкова голямо значение. Укорявайки се, избра най-доброто от най-лошото — бледозелена рокля с натруфено горнище, което скриваше всичките ѝ извивки. С разпуснатата коса в тази рокля би изглеждала като развратна пуританка — образ, който, тя знаеше, не би останал незабелязан. С едва призната въздишка опъна назад косата си и започна старателно да я сплита.

Когато плитката бе почти навита зад врата ѝ, бе удовлетворена, че всякакви следи от сексуалност бяха потушени. Изглеждаше

благоприлична, благопристойна и безполова.

Не можеше да има съжаления, каза си Хана, докато пъхаше пистолета в чантичката си. Дългът бе по-важен от личните желания, и във всички случаи по-важен от суетата.

Той я чакаше. Гостите се развличаха в Огледалната зала, където сервитьори в къси сака им сервираха аперитиви. Ив бе поканила и актьорите, и театралния екип на своята постановка, така че разговорите бяха шумни и възбудени.

Макар и нетърпелив и разсеян, Бенет изпълняваше безупречно задълженията си. Винаги имаше любезен въпрос, който трябваше да бъде зададен, ръка, която да бъде целуната или шега, на която да се засмее. При нормални обстоятелства вечерята щеше да го развлича и развеселява, но...

Къде бе тя? Усети, че вечерните дрехи, които обикновено носеше без да се замисля, му стягат. Навсякъде около него блестяха жени. Ароматите им се смесваха в една екзотична миризма, която с нищо не го изкушаваше. Искеше да остане за миг насаме с Хана. Представа нямаше защо това бе толкова важно, ала го искаше отчаяно.

Гледаше с едно око към вратата, докато говореше с гардеробиерката. Погледът му се спря за момент върху позлатения стенен часовник, докато слушаше разсъжденията на режисьора за потенциала на пиесата на Ив.

— Мен ли търсиш? — Знойният глас прозвуча в ухото му малко преди да го погълне облакът от аромати.

— Шантел. — Бенет я целуна по двете бузи и я отдръпна от себе си да я огледа. — Потресаваща, както винаги.

— Правя това, за което най-много ме бива. — Тя с усмивка взе една чаша от преминаващия край тях сервитьор. Блестящата бяла рокля оставяше раменете ѝ открити, спускаше се в подмамващо дълбоко деколте и плътно очертаваше нежните ѝ женствени форми. — Домът ти е точно такъв, какъвто го описва мълвата. — Шантел поднесе чашата към устните си и погледът ѝ се плъзна по десетките старинни огледала, които украсяваха стените. — И колко умно от твоя страна да избереш точно тази стая, за да забавляваш група самовлюбени актьори.

— Всеки има своите добри попадения. — Той погледна за миг зад гърба ѝ, но от Хана продължаваше да няма и следа. — Гледах последния ти филм. Беше изключителна.

Жена, която е свикнала да поема цялото внимание на мъжа, инстинктивно усеща, когато получава само част от него. Ала Шантел само се усмихна:

— Все още те чакам да се върнеш в Холивуд.

— А ти изглежда междувременно не оставаш свободна. — Бенет извади от джоба си кутийка кибрит и запали цигарата ѝ. — Как успяваш да разделяш времето си между тенис звезди, петролни магнати и продуценти?

Тя отметна глава и издуха тънка струйка дим.

— О, сигурно по същия начин, по който ти разделяш своето време между контеси, маркизи и... Барманка ли беше онази в Челси?

Бенет се засмя и прибра кибрита в джоба си.

— Скъпа моя, ако някой от нас се беше наслаждавал на всичките тези невероятни и безбройни любовни истории, с които ни дарява пресата, досега да сме в болница.

С истинска симпатия, каквато изпитваше към малко мъже, Шантел го докосна по бузата.

— На всеки друг бих казала да говори само за себе си. Но след като ние никога не сме били любовници, независимо какво казват заглавията по вестниците, искам да те попитам как са нещата при теб в романтичен план.

— Объркани. — В този момент той видя в овалното огледало над рамото на Шантел, че в залата влиза Хана. Приличаше на гълъб, изгубен сред ято пауни. — Много объркани. Извини ме за момент, любов моя.

— Разбира се. — Тя бе забелязала накъде се бе насочило вниманието му. — Бон шанс, Бенет.

Опитът от цял един живот му помогна да се промъкне през тълпата, като разменяше по някоя дума, усмивка или извинение, без да обиди никого. По-малко от минута след като Хана се бе настанила в един ъгъл, той бе до нея.

— Добър вечер, лейди Хана.

— Ваше Височество. — Тя се обърна към него с титлата му и направи реверанс, както изискваше протоколът. Когато се изправи,

Бенет хвана ръцете ѝ, пренебрегвайки всички официалности.

— Когато една жена закъснее, е прието да влезе тържествено, а не да се вмъкне в ъгъла.

Дяволите да го вземат, задето караше пулса ѝ да прескача. Докато се опитваше да го успокои, забеляза, че не една глава се бе обърнала към тях. Дотук беше с незабележимостта.

— Предпочитам да гледам, вместо да бъда гледана, сър.

— Аз предпочитам да гледам теб. — Направи знак на един сервитьор и взе чаша за нея. — Добре се движиш, Хана, сякаш не би издала звук в празна стая.

Това бе резултат както от тренировките по таекуондо, така и от заниманията с балет в детството ѝ.

— Възпитана съм да не смуцавам никого. — Пое чашата, защото така една от ръцете ѝ бе заела. — Благодаря. Прекрасна зала. — Каза го непринудено, както и непринудено плъзна поглед по гостите. Отражението ѝ се върна при нея десетократно умножено. Нейното и на Бенет, близо един до друг.

— Винаги съм имал слабост към нея. — Сега, когато тя бе тук, той бе доволен. Почти чу как нещата с меко прищракване си дойдоха на мястото, когато взе ръката ѝ в своята. — Всъщност имало един друг Бенет, преди няколко поколения, който започнал колекцията. Изглежда, че е бил ужасно суетен без особени причини и продължавал да купува огледала с надеждата, че някое от тях ще му покаже нещо различно.

Хана се засмя. За момент почти изпита чувството, че тук ѝ бе мястото, между всички тези рокли, огледала и блясък.

— Бих казала, че си го измисляте, ала звучи достатъчно глупаво, за да е вярно.

— Имаш най-очарователния смях — прошепна Бенет. — Смях, който ми напомня как изглеждаш със спуснати коси и потъмнели очи.

Тя не можеше да позволи това. Повтаряше си, че бе глупаво да се размеква, като го знаеше колко бе опитен с жените. Още по-глупаво бе от нейна страна да се остави да я хване неподготвена, след като знаеше каква опасна игра се играе. Този път гласът ѝ прозвуча студено и официално:

— Не трябва ли да се погрижите за гостите си?

— Погрижих се. — Той нежно плъзна палец по кокалчетата на пръстите ѝ. Дребен жест, но толкова интимен, че отново ѝ се прииска

да можеше да бъде красива за него. Да можеше, много просто, да бъде за него. — Докато те чаках. — Бенет пристъпи по-близо. Понеже вече бе в ъгъла, тя нямаше къде да отиде. — Миришеш чудесно.

— Бенет, моля те. — Хана едва не вдигна ръка да я опре на гърдите му, преди да си спомни за прикованите към тях погледи. Вместо това в самозащита вдигна чашата си.

— Хана, не мога да ти кажа колко ми е приятно да те видя смутена. Единствените моменти, когато не си сигурна в себе си, са когато аз съм малко прекалено близо.

Това бе вярно и бе горчив хап като за жена, която бе оживявала благодарение на това, че бе сигурна в себе си.

— Хората ни гледат.

— Тогава излез с мен на разходка в градината по-късно, когато ще можем да бъдем сами.

— Не мисля, че това би било разумно.

— Да не се страхуваш, че ще те прельстя?

В тона му имаше и смях, и арогантност, ала когато тя го погледна, видя и желание. Отново отпи да навлажни пресъхналото си гърло.

— Не се страхувам. Може би по-точната дума е, че се чувствам притеснена.

— Би ми доставило голямо удоволствие да те притесня. — Гласът му бе нисък като ласка, която допълваше лекото докосване на устните му до ръката ѝ. — Искам да правя любов с теб в някое тъмно и тихо място. Много бавно и много нежно.

Желанието я прониза и Хана едва сдържа потреперването си. Можеше да бъде така с него, можеше. Само ако...

В живота ѝ не можеше да има никакво „ако“. То означаваше несигурност, а несигурността бе смъртоносна. Тя се овладя и го погледна. Той говореше сериозно. В очите му имаше страст, но повече нежност, сладост, която почти я убиваше. Можеше да се чуди на факта, че Бенет изпитваше нещо истинско към нея, че бе прозрял под повърхността.

Би могла да го иска, ала не можеше да го приеме. Имаше само един начин да спре това, което никога не трябваше да започва. Трябваше да го нарани, и трябваше да го стори сега.

— Сигурна съм, че би трябвало да съм поласкана. — Гласът ѝ отново бе студен и спокоен. — Но ако ме извините, сър, аз добре знам, че вкусът ви не е особено избирателен.

Пръстите му замръзнаха върху нейните, преди да пусне ръката ѝ. Веднага видя в очите му, че стрелата бе попаднала в целта.

— Бих искал да ми обясниш това, Хана.

— Обяснението е очевидно. Моля, пуснете ме да мина, иначе ще предизвикате сцена.

— Веднъж съм правил сцена. — В гласа му сега имаше нещо ново. Гняв, определено, ала неспокоен, невъздържан гняв.

Тя знаеше, че ако не изиграе своя ход точно в момента, утре всички заглавия ще крещят как се е карала с Бенет на обществено място.

— Много добре. — Хана остави чашата си на близката маса и сплете ръце по обичайния си начин. — Аз съм жена, следователно обект на преходен интерес. Да го кажем направо, интересът не е взаимен.

— Това е лъжа.

— Не — отсече тя, вече по-твърдо. — Макар че може би за мъж като вас е трудно да го повярва, аз съм една обикновена жена с обикновени ценности. Както сам ми казахте, славата ви върви пред вас. — Замълча достатъчно за дълго, за да го види как трепва. „О, Бенет, извинявай. Много извинявай...“ — Не съм дошла в Кордина да ви развличам — промълви Хана и направи крачка встрани.

Той неочаквано вдигна ръка да я спре и тя зачака.

— Ти не ме развличаш, Хана.

— В такъв случай трябва да ви помоля за извинение. — Тя направи реверанс с пълното съзнание, че това бе по-скоро обида, отколкото любезност. — Извинете ме, сър, бих искала да поговоря с Ив.

Бенет я задържа още за миг. Хана усети как гневът се просмуква през пръстите му и изгаря кожата ѝ. После изведнъж на мястото на огъня дойде лед.

— Няма да те задържам. Приятна вечер.

— Благодаря ви.

Тя се смеси с тълпата. Мразеше се. Светлините бяха толкова ярки, каза си, затова очите я боляха.

— Добър вечер, лейди Хана. — Рийв спря до нея и я хвана за ръката. — Бихте ли искали чаша вино?

— Да, благодаря ви. — Тя тръгна до него и пое чашата, която той ѝ подаде.

— Виждали ли сте тази колекция от огледала? Винаги съм смятал тези трите за особено впечатляващи. Добре ли сте? — попита полугласно.

— Да, прекрасни са. Много съм добре.

Рийв закри с шепа края на цигарата си и се огледа наоколо, за да е сигурен, че никой не ги слуша.

— Стори ми се, че имате някакви неприятности с Бенет.

— Доста е настойчив. — Хана отпи от виното и с изненада усети, че още не се бе успокоила. — Това със сигурност е от осемнадесети век.

— Хана... — Докато вървяха, той посочи към друго огледало. Гласът му стана по-мек. — Работил съм с вашия баща, когато за пръв път попаднах в МОС. Това ме кара да ви чувствам почти като роднина. Добре ли сте?

— Ще бъда. — Тя пое дълбоко въздух и се усмихна, сякаш ѝ бе казал нещо весело. — Току-що му причиних болка. Не ми беше приятно.

Рийв докосна леко ръката ѝ, непринуден жест, който бе успокояващ като прегръдка.

— Рядко може да се изпълни задача, без да се причини болка на някого.

— Да, знам... Целта оправдава средствата. Не се безпокойте, ще си свърша работата.

— Не съм се безпокоил.

— Много ще ми помогнете, ако се погрижите през следващата седмица Бенет да бъде зает. Нещата ще стигнат до критична точка и нямам нужда той...

— Да ви разсейва?

— Да ми се бърка — поправи го Хана. Погледна в огледалото и го видя в другия край на залата с Шантел. — Макар че спокойно бих могла да се погрижа за това и сама. Извинете ме.

Бенет яздеше бързо, ала въпреки това не постигаше успокоението, което търсеше. Спусна се по извиващата се пътека, като ругаеше, но не изпита нито радост, нито вълнение. Яростта не оставяше място за никакви други чувства.

Болезнено я желаше. Проклинаше я, пращаше я по дяволите и въпреки това я желаше. През дните, изменили, откак тя го отхвърли, желанието не бе намаляло. Сега бе придружено с гняв и подигравки към самия себе си, ала не бе намаляло.

Казваше си, че Хана е студена, безчувствена и превзета, без сърце и без любов към хората. Виждаше я, както я бе видял на брега, когато вятърът изтръгна фибите от косите ѝ, с раковина в ръце и пълни със смях очи.

Казваше си, че сърцето ѝ е твърдо като камък и също толкова безчувствено. После си спомняше колко меки, колко сладки бяха устните ѝ, когато ги вкуси.

Затова ругаеше и яздеше още по-бързо.

Заплашваше да завали, но това не го интересуваше. За пръв път от дни насам бе успял да се освободи от задълженията си и да изведе Дракула за нещо повече от кратка разходка. Вятърът свистеше в морето и вдигаше вълни.

Той искаше буря. Господи, искаше вятър, искаше дъжд и гръмотевици.

Искаше Хана.

Глупак! Само глупак можеше да иска една жена, когато не получава нищо в замяна. Само луд можеше да мисли как да има това, което вече му бе отказано. Бе си казал всичко това и преди, ала въпреки това се усещаше, че си мечтае как ще я грабне и ще я заведе някъде, докато намери правилния начин да ѝ покаже... Да ѝ покаже какво? Че с нея е различно?

Коя жена би го повярвала?

Десетки, помисли Бенет и горчивият му смях отекна зад него. Със сигурност можеше да го докаже. Но сега, когато наистина бе вярно, когато наистина имаше значение, тази жена не искаше да повярва.

Защото се бе държал като идиот. Спря жребеца на ръба на една пропаст, надвесена над морето, и погледна надолу. Прекалено много я бе притискал, и прекалено бързо.

За свой срам трябваше да признае, че бе постъпил така, защото досега не бе срещал особена съпротива.

Той привличаше жените — заради титлата и положението си. Не бе нито толкова суетен, нито толкова глупав, та да не го разбира. Ала ги привличаше и защото ги обичаше. Обичаше мекотата им, чувството им за хумор, слабостите им. Бе вярно и че не бе имал толкова интимни връзки, за колкото му се носеше слава, но в живота му бе имало достатъчно жени, за да разбира и оценява, че любовта бе нещо взаимно.

Хана бе млада, неопитна, расла като цвете в саксия. За нея „лейди“ не бе просто титла, а начин на живот. Колкото до мъжете, Бенет се съмняваше, че някога се бе откъсвала от книгите си достатъчно за дълго, за да завърже стабилна връзка.

Отново изруга и прокара ръка през разрошената си от вятъра коса. И какво бе сторил той? Бе се опитал да я прелъсти на официална вечеря. Как бе могъл да очаква, че жена с нейното възпитание и чувствителност няма да се обиди? Това бе най-глупавото и може би най-грубото възможно предложение.

Дракула затанцува нетърпеливо и Бенет го задържа неподвижен още за малко, докато гледаше как бурята бавно се търкаля от хоризонта към брега.

Не ѝ бе казал, никога не се бе и опитал да ѝ каже какво прави тя с него, със сърцето му. Само като говореше с нея, като гледаше това сериозно лице и скромни обноски, се вълнуваше повече, отколкото се бе вълнувал някога и от най-екзотичната и пищна жена. Това бе нещо по-дълбоко и толкова по-богато. Никога не ѝ бе казал, че с нея бе на път да намери любовта, която не бе сигурен, че някога ще намери.

Едва ли би могъл да направи всичко това сега, когато я бе отблъснал и обидил. Ала можеше да направи нещо друго. Усмивката му разцъфна в момента, в който първите дъждовни капки започнаха да докосват повърхността на морето. Можеше да започне отначало.

Той обърна коня и когато първата светкавица разцепи небето, двамата се понесоха към дома.

След един час, със сухи дрехи и мокра коса, Бенет се насочи към детската стая. На вратата го спря Бернадет.

— Моля за извинение, Ваше Височество, но сега е времето за следобедния сън на принцеса Мариса. Нейно Височество си почива с

бебето.

— Търся лейди Хана. — Той понечи да надзърне в стаята, ала Бернадет не го пушна.

— Лейди Хана не е тук, сър. Мисля, че днес следобед отиде в музея.

— В музея. — Бенет за момент пресметна. — Благодаря ти, Бернадет. — Изчезна, преди тя да бе успяла да довърши реверанса си.

Музеят на изкуствата бе малък и красив, както и всичко останало в Кордина. Той самият бе като миниатюрен замък, с мраморни подове и скулптурни колони. В централното фойе имаше висок куполообразен таван със стъклопис и извит балкон, който създаваше впечатление за простор.

Стаите бяха разположени по този извит балкон като спици на колело. На долния етаж се помещаваше ресторант с умерени цени, откъдето посетителите можеха през дебела стъклена стена да се наслаждават на изгледа към градините.

Хана бе пристигнала рано, за да огледа цялата сграда. Мерките за сигурност бяха строги, но никой не обръщаше внимание на хората, които си почиваха по пейките край експозициите. Учителки развеждаха групи от деца, повечето от които се радваха по-скоро на свободния следобед, отколкото на картините и скулптурите. Наоколо се въртяха туристи с брошури в ръце, а говорът им бе смесица от френско, италианско, британско и американско звучене.

В един дъждовен следобед по средата на работната седмица музеят бе приятно място за прекарване на времето. Здравословно количество хора влизаха и излизаха. Хана реши, че не би могла да го планира по-добре.

В часа, който бе посочила в съобщението си, тя се запъти към един морски пейзаж на Моне. Задържа се пред него достатъчно дълго, за да прочете табелката и да огледа мазките. Който и да трябваше да се срещне с нея, бе вероятно тук и също оглеждаше сградата и нея. Хана, без да бърза минаваше от картина към картина.

После видя акварела и сърцето и мислите ѝ се втурнаха към музикалната стая, към Бенет.

На табелката бе написано „Нейно Височество принцеса Луиза Кординска“, ала с по-малки букви в ъгъла на картината бе подписът Луиза Бисет.

Бе я нарекла просто „Морето“. Това наистина бе море, но видно от място, на което Хана още не бе ходила — стръмни скали, спускащи се към разпилени камъни. Оттам плажът се белееше на фона на синята вода. Ала водата не бе спокойна. В тази картина художничката бе търсила и уловила силата и опасността. Вълните се издигаха високо, а откъм хоризонта се задаваше буря.

И той бе намерил това в един сандък, помисли Хана и едва се сдържа да не докосне рамката, както би сторил Бенет. Бе го намерил, помисли отново тя, и вероятно бе видял в него част от себе си.

— Интересен обект — произнесе до нея на френски един глас със силен акцент.

— Да, художникът е много добър. — Хана изпусна брошурите си. Докато се навеждаше да ги вземе, огледа наоколо и със задоволство установи, че наблизо нямаше никой, който можеше да ги чуе или дори да ги забележи. — Имам информация.

— Трябва да я предадете чрез мен.

Тя се обърна и му се усмихна, сякаш водеха приятен разговор за картината. Мъжът бе среден на ръст, мургав и без белези. Прецени го като около петдесетгодишен, макар че би могъл да е и по-млад. В някои професии хората бързо остаряват. Не бе французин по рождение. Немският акцент бе съвсем слаб, но Хана го долови и го запомни.

— В част от информацията ми има определени аспекти, които според мен трябва да бъдат предадени директно на човека, който ми плаща.

— Това противоречи на политиката на организацията.

— Обяснено ми е. Обаче знам какво едва не се случи преди шест месеца заради тази политика. Не се прие неблагоприятно, когато спестих на организацията определени... Да ги наречем неудобства.

— Мадмоазел, дошъл съм тук само за да получа вашата информация.

— Тогава моята информация е следната. — Преди да заговори отново, тя мина към друга картина и отново я огледа, без да бърза. Вдигна ръка, сякаш да покаже на събеседника си съчетанието на цветовете. — Имам неограничен достъп до двореца. Не претърсват

нито мен, нито вещите ми. Вече съм направила пълно описание на охранителната система и там, и в Центъра за изящни изкуства.

— Това ще бъде много полезно.

— И ще бъде дадено на човека, който ми плаща. Това е моята политика, мосю.

— Плаща ви организацията.

— А организацията се ръководи от хора. Знам за кого работя и защо. — Обърна се към него с много студена и много спокойна усмивка, сякаш обсъждаха времето. — Не съм глупачка. Организацията има определени цели. Аз също. Ще бъде много щастлива, ако те съвпадат за взаимно задоволство. Ще се срещна и ще говоря с най-висшия ръководител. Погрижете се това да стане скоро.

— Понякога човек прави крачка напред и усеща, че пропада в пропаст.

— Аз не правя несигурни крачки. Предайте това, ако обичате. Онова, което знам, струва много. — Хана пусна брошурата си на пода, ала този път я остави там. — Довиждане, мосю.

Обърна се с пълното съзнание, че такива искания щяха да я отведат или до следващия етап, или до нейното отстраняване. С опънати до скъсване нерви тръгна към изхода. Като видя Бенет, сърцето ѝ спря.

За секунди през главата ѝ прелетяха десетина най-различни мисли. Дали не я бяха използвали, за да го изведат на открито в определено време и място? Дали той бе дошъл за нея, защото Дебок вече бе ударил някъде другаде?

Отне ѝ още само няколко секунди да ги отхвърли като неразумни. Бе просто съвпадение и лош късмет, че Бенет се бе появил в края на нейната среща.

— Надявам се, че нямаш нищо против компания — започна той, преди да бе успяла да измисли подходящо начало на разговора.

— Разбира се, че не. — Тя не смееше да погледне зад гърба си, за да види дали нейният партньор бе още там. Усмихна се, защото не бе съвсем сигурна как да се държи, след като и двамата с Бенет няколко дни успешно се бяха избягвали един друг. — Музеят е още по-красив, отколкото са ми казвали.

— Всичко ли разгледа? С удоволствие ще те разведа. — Той я хвана за ръката с непринуден приятелски жест, който, осъзна Хана,

само щеше да циментира позицията ѝ, ако човекът на Дебок гледаше.

Тя вплете пръсти в неговите, като се мразеше, задето използва великодушието му срещу него.

— Мога по цели дни да разглеждам, но сега съм малко уморена.

Видя го. Бе се преместил в периферното ѝ зрение. Брошурата, която му бе предала, бе в ръката му и Хана знаеше, че ги слуша, макар да бе с гръб към тях.

Бенет не забелязваше мъжа, виждаше само нея.

— Нека те почерпя едно кафе в кабинета си. Искам да поговоря с теб.

Тя усети как неочаквано в очите ѝ запариха сълзи. Всичко, което той казваше, и начинът, по който го казваше, правеха твърденията ѝ да звучат още по-достоверно.

— С удоволствие бих изпила едно кафе. — Остави го да я прегърне през рамо и да я изведе от залата, като знаеше, че всичко до най-малките подробности щеше да бъде докладвано на Дебок.

Качиха се в асансьора заедно с мълчаливия и безизразен телохранител. Бенет натисна бутона за третия етаж.

Прекосяха светлосивия килим, минаха покрай униформените стражи и влязоха в един апартамент. При появата на Бенет двете секретарки, едната седнала пред бюро с телефони, другата работеща на компютър, последна дума на техниката, се изправиха.

— Жанин, би ли ни донесла по едно кафе, ако обичаш?

— Веднага, Ваше Височество.

Той отвори една врата, все още обгърнал с другата си ръка раменете ѝ. В момента, в който вратата се затвори зад тях, се зашушука. Негово Височество никога досега не бе водил в кабинета си жена.

Стаята бе отражение на човек, който обича красивите неща. Сивите и сини цветове меко контрастираха на млечнобелите стени. Дълбоките фотьойли подканяха към спокоен и дълъг разговор, в ъгъла стоеше декоративно лимоново дръвче. Върху стъклените лавици бяха подредени малки съкровища — порцеланова купа, китайска статуетка на кон, шепя раковини, които сигурно бе събрал сам, и нащърбена чаша, която може да бе купил от някой битпазар.

Макар старинното бюро и столът зад него да бяха много делови на вид, стаята като цяло действаше отпускащо. Хана се зачуди дали

Бенет идва тук, когато има нужда да избяга от двореца и от титлата си.

— Седни, Хана. Ако си обходила целия музей, трябва да си на крака от часове.

— Да, ала ми беше много приятно. — Тя избра един стол вместо уютния диван, и сплете ръце в скута си. — Винаги съм обичала Лувъра, но това е толкова по-лично.

— Бордът на директорите и Търговската камара ще са доволни да го чуят. — Той остана прав, пъхнал ръце в джобовете си. Чудеше се откъде да започне. — Ако ми беше казала, че ще идваш днес, с удоволствие щях да те разведа лично.

— Не исках да ти преча. Във всеки случай, много ми беше приятно просто да обикалям.

Я, той е нервен, установи Хана. Това би могло да ѝ достави тайно удоволствие, ако не усещаше, че самата тя бе нервна. Заради срещата, каза си Хана. Не, заради Бенет. Бе глупаво да го отрича.

— Често ли работиш тук?

— Когато е необходимо. Често е по-удобно да работя извън кабинета си вкъщи. — Той не искаше да говори за музея. Пъхна ръцете си още по-дълбоко в джобовете. Откога имаше проблеми да говори с жените? Откакто се появи Хана, помисли кисело и опита отново: — Хана...

На вратата се почука и Бенет преглътна една ругатня. Отвори вратата и в кабинета влезе Жанин с кафето. Каната бе сребърна, забеляза Хана, докато чашите бяха от виолетов костен порцелан със златни кантове по ръбовете.

— Да, Жанин, просто го остави тук. Аз ще го наляя.

— Да, сър. — Тя го остави на масичката пред дивана и направи реверанс.

Той усети, че бе прозвучал малко грубо, и ѝ се усмихна:

— Благодаря, Жанин. Мирише чудесно.

— Няма защо, сър. — Вратата се затвори зад нея с дискретно прищракване.

— Изглежда, че имаме късмет. — Бенет вдигна каничката и наля. — Тези малки пастички са от ресторанта долу. Прекрасни са. Сметана?

— Да, благодаря. Без захар. — Колко сме любезни, помисли Хана, когато напрежението започна да се разпространява от врата към раменете ѝ. Като непознати на среща, уредена от техни приятели.

— Ще дойдеш ли да седнеш тук, ако обещаеш да се държи прилично?

Макар той да го каза весело, тя усети притеснението му. Сведе поглед към ръцете си. Бенет нямаше как да знае, че това бе не от стеснителност, а от срам.

— Разбира се. — Стана, отиде до дивана и седна до него. Вдигна чашата си с кафе в момента, в който той остави своята.

— Хана, извинявам се за поведението си онази вечер. Нищо чудно, че си обидена.

— О, моля те, недей. — Дори нейната тренираност не можеше да притъпи притеснението. Тя остави кафето си и понечи да стане. Бенет я хвана за ръката да я задържи. — Не искам извинение. — Като се мъчеше да запази самообладание, Хана се насили да го погледне. — Не бях обидена, наистина. Аз бях...

— Тогава уплашена? Това е също толкова непростимо.

— Не... Да. — Кой отговор бе правилният? Накрая се предаде. — Бенет, най-честното нещо, което можа да ти кажа, е, че никой не е успявал така добре да ме смути.

— Благодаря.

— Това не беше комплимент, а оплакване.

— Хана, слава богу, че пак си тук. — Той със смях вдигна ръцете ѝ към устните си. Пусна ги, когато тя замръзна, ала продължи да се усмихва. — Приятели ли сме?

Хана кимна, все още нащрек.

— Бих искала да бъдем.

— Значи сме приятели. — Бенет се облегна назад, доволен, че успешно бе преодолял първото препятствие. Щеше да чака и да бъде много внимателен, преди да се опита да прескочи второто. — Какво най-много ти хареса в музея?

Тя не му вярваше. Не, Хана бе прекалено добър играч, за да не разбира кога някой се готви за скок.

— Мисля, че свободната, весела атмосфера. Много често музеите са сериозни, мрачни места. О, и видях още една картина от твоята предшественичка. С морето. Невероятна е.

— Една от любимите ми. — Той внимаваше да не я докосне отново. — Изкушавах се да я държа затворена в моята стая, само за

себе си, но... — Сви рамене и взе кафето си. — Реших, че няма да е честно.

— А ти си честен — промълви тя, със съзнанието, че го бе използвала.

— Опитвам се да бъда — отговори Бенет, като мислеше, че ще използва честни или нечестни средства, за да я спечели. — Хана, ти нали можеш да яздиш?

— Да.

— Излез утре сутринта на езда с мен. Трябва да е рано, защото денят ми е запълнен, но ми се струва, че отдавна не съм имал компания за езда.

— Не съм сигурна, че ще мога. Ив...

— Ще бъде заета с Мариса до десет — довърши той.

Колко ѝ се яздеше! Един час свобода и движение.

— Да, ала обещах да отида с нея до Центъра. Тя има там среща в единадесет.

— Ако си съгласна да излезем рано, дотогава ще сме се върнали.

— Бенет не искаше да изпусне тази възможност. В очите ѝ видя колебание и настоя: — Ела, Кордина изглежда най-красива сутрин от гърба на коня.

— Добре тогава. — Бе импулсивно решение, Хана знаеше, но можеше да си позволи един час отпускане.

Само след дни щеше да се срещне с Дебок. Тя вдигна кафето си и отпи. Или щеше да бъде мъртва.

ШЕСТА ГЛАВА

Не я бе излъгал. Хана отдавна бе решила, че Кордина е красива, ала рано сутрин бе изключителна. Огряна от утринната светлина, Кордина ѝ напомняше за младо момиче, обличащо се за първия си бал. Цветовете бяха меки и искрящи. Докато яхаха конете, на изток все още се събираха розово, пурпурно и мъгливо синьо.

След като се качи на седлото, тя погледна към Дракула на Бенет със смесица от завист и тревога. В конюшните на баща ѝ се отглеждаха едни от най-добрите коне в Англия, но нищо оттам не можеше да се сравни с черния жребец. Той изглеждаше бърз, неспокоен и съвсем мъничко нервен. Както си представяше самата себе си върху гърба му, така си представяше и как конят ще хвърли Бенет.

— Такъв кон сигурно си има собствено мнение — отбеляза Хана, когато старият коняр се отдръпна.

— Разбира се. — Бенет укроти разтанцувания се жребец. После, понеже я разбра погрешно, ѝ се усмихна успокоително: — Твоят Кихот е силен, ала е истински джентълмен. Бри често го язди, когато е тук.

Тя само вдигна вежди.

— Благодаря, сър. Много по-спокойно ми става, като знам, че сте ми дали дамски кон.

Стори му се, че долови нотка на сарказъм, но когато я погледна, видя само спокоен поглед и любезна усмивка.

— Мисля да яздим към морето.

— Много ще ми бъде приятно.

Бенет кимна, обърна коня си и пое в лек тръс.

— Удобно ли ти е?

— Да, благодаря. — Хана се включи в спокойния ритъм, като се мъчеше да не копнее за един див галоп. — Много мило от твоя страна, че ме покани. Чувала съм, че сутрешната ти езда е свещена.

Той ѝ се усмихна, доволен, че тя седи правилно и язди уверено.

— Често наистина имам нужда от един час на гърба на коня, за да се почувствам човек. Ала понякога предпочитам да имам компания.

Това напоследък не бе вярно. От освобождаването на Дебок насам имаше чувството, че не може да разпери ръце, без да се удари в стража. И въпреки това нищо. Очите му се замъглиха, и от нетърпение, и от гняв. Бенет искаше Дебок да направи някакъв ход. Мечтаеше си да може да се разправи с него лично и докрай. Инстинктивно докосна с ръка рамото си, където го бе ударил куршумът. Да, мечтаеше.

Изражението му я разтревожи. В погледа му имаше нещо, от което трябваше да внимава и да се пази. Мъжът до нея не беше безгрижният любвеобилен принц, който бе свикнала да очаква. Каквото и да мислеше, то изглежда се предаваше и на коня му, защото Дракула заподскача нервно. Хана видя как лесно овладя Бенет жребеца, само с едно трепване на мускул. Той можеше да е нежен или рязък, мил или груб. Дланите ѝ върху юздите се изпотиха.

— Нещо не е ли наред?

— Какво? — Бенет я погледна. За миг погледът остана в очите му, толкова твърд и мрачен, че я напрягаше. Сетне изчезна и той отново се усмихваше. Тази сутрин нямаше никакъв Дебок, каза си Бенет. Повдигаше му се, като си помислеше, че целият му живот и животът на семейството му бе замъглен от едно име. — Не, нищо. Кажете ми какво правиш у дома си, Хана. Не мога да си те представя там.

— Ние живеем спокойно и без много шум в Лондон. — Това бе донякъде истина. Тя се зачуди защо помисли, че бе донякъде лъжа. — Аз върша голяма част от работата си вкъщи, затова ми е удобно да живея с баща си и да поддържам къщата.

— Твоята работа — повтори той. — Есетата? — Водеше я по най-лекия път, който не бе много стръмен.

— Да. — Хана отново изпита неудобство. — Надявам се след година или две да са готови за публикуване.

— Бих искал да ги прочета.

Тя му хвърли един изненадан поглед и веднага усети как мускулите ѝ се напрягат. Това нямаше нищо общо със страх. Дори да бе настоял да види работите ѝ, Хана имаше достатъчно неща, които да го задоволят. Не, това не бе страх, а увереност, че ако продължи още дълго да го лъже, ще се почувства физически зле.

— Да, разбира се, но не мисля, че моите писания ще са ти много интересни.

— Грещиш. Ти си ми много интересна.

Тя сведе поглед, ала не от свенливост, както помисли Бенет. Отново от срам.

— Тук е прекрасно — успя да прошепне Хана след малко. — Често ли яздиш по този път?

Не искаше да го допусне прекалено близо. Той преглътна чувството на безсилие и си напомни, че не трябва да бърза.

— Не, всъщност отдавна не съм яздил тук. — Когато стигнаха до върха на хълма, Бенет спря. Нейният кон с удоволствие се зае с тревата край пътя, а Дракула кипеше от енергия. Струваше й се, че усеща у Бенет същото нетърпение. — Малко разстояние променя нещата — промълви той.

Тя проследи погледа му към палата. Оттук приличаше на красива детска играчка, на великолепна куклена къщичка, която детето може да намери край елхата на Коледа. На изток бе морето, още скрито от погледа от скалите и дърветата. Едва се чуваше. И то като двореца не изглеждаше съвсем истинско.

— Толкова ли много имаш нужда да се махнеш оттам? — попита тихо Хана.

— Понякога. — Вече не го изненадваше, че тя разчита настроенята му. С ръка на юздите укроти жребеца и продължи да гледа към дома си. — Прекарах известно време в Оксфорд и по море. Когато ме нямаше, Кордина толкова ми липсваше, че чак ме болеше. През последните шест месеца или година се чувствам неспокоен, сякаш непрекъснато чакам нещо да се случи.

И двамата помислиха за Дебок.

— Често в Англия, особено по това време на годината, аз се оплаквам от студа и влагата. — Хана се размърда на седлото и се усмихна при мисълта за своя дом. — Поглеждам през прозореца и си мисля, че почти съм готова да продам душата си за една топла и слънчева седмица. А когато замина, започват да ми липсват облаците, мъглата и мириса на Лондон. — Отново подкараха конете. — Има един човек, който продава печени кестени на ъгъла до нашата къща. Можеш да си купиш едно малко пликче и да си топлиш с тях ръцете, да ги миришеш, просто да ги миришеш, преди изобщо да започнеш да ядеш.

— Отново се усмихна на спомена, но дори не допускаше колко замечтана бе усмивката ѝ. — Понякога съм се чудила как някъде може да има Коледа без печени кестени.

— Не предполагам, че Англия толкова ти липсва.

Тя самата допреди малко също не бе предполагала.

— На човек домът винаги му липсва. Сърцето му е винаги там. — И това, което бе тя, всичко, което някога бе правила, винаги бе първо за Англия.

— Често съм си мислил колко ли му е трудно на Рийв — каза Бенет. Звуците на морето тук, толкова на изток, се чуваха по-ясно. — Макар че те с Бри всяка година прекарват почти по шест месеца в неговата ферма в Америка. Знам, че Бри се чувства там не по-малко у дома си, отколкото в Кордина.

— За много хора истинското удоволствие идва с приспособяването. — Не бе ли вярно това и за нея, през целия ѝ съзнателен живот?

— На Ив ѝ е много по-трудно. Тя прекарва само по няколко седмици със семейството си в Америка.

— Някоя любов е по-голяма от друга. Някои потребности са по-силни. — Самата Хана едва бе започнала истински да разбира това. — Ив би живяла навсякъде, стига Александър да е с нея. И мисля, че това е вярно и за зет ти.

Да, беше вярно. Може би това бе една от причините за безпокойството в него. През последните няколко години бе видял колко красиви, колко силни могат да са истинските чувства, истинските връзки. По някакъв начин те винаги му изглеждаха толкова далеч от него, толкова непостижими.

А сега я имаше Хана.

— Би ли обърнала гръб на Англия заради любов?

Изкачиха се по-високо и тя за пръв път зърна морето.

Гледаше него, ала пред очите си виждаше очарователните извивки на Темза.

Би ли могла? Такава голяма част от живота ѝ, от дълга ѝ бяха свързани с Англия. Дори сегашната ѝ задача имаше за цел не само да осигури безопасността на кралското семейство на Кордина, а и да защити нейната страна от Дебок.

— Не знам. Ти специално си разбрал колко силни могат да бъдат някои връзки.

Гората стана по-рядка. Оставащите дървета бяха огънати и обрулени от вятъра откъм морето. Пътеката тук бе по-неравна, затова Бенет застана между ръба и Хана. Като го видя, устните ѝ трепнаха, но не каза нищо. Той нямаше откъде да знае, че тя може да язди презглава надолу по тази пътека без седло и юзди. Освен това се оказа, че непривичното чувство, че бе защитавана, ѝ бе приятно.

Без дървета, които да спират силата му, вятърът фучеше от морето и носеше солени пръски. Дори здраво стегнатата коса на Хана не можеше напълно да му устои. Тънки измъкнали се кичури танцуваха край лицето ѝ. Тя видя как една чайка улови вятъра и плавно се понесе във въздуха. Друга, много по-ниско, се плъзгаше по водата, търсейки храна.

— Направо дъхът ти спира. — Хана спря, колкото да въздъхне.

Бенет видя това, което винаги бе в сърцето ѝ, ала толкова рядко се показваше в погледа ѝ. Любовта ѝ към приключенията, силата и риска. Това я правеше красива, възбуждаща, загадъчна. Толкова му се искаше да протегне ръка към нея, че стисна здраво юздите да се спре.

— Исках да те доведа тук, но се страхувах, че може да се уплашиш от височината.

— Не, много ми харесва. — Конят ѝ запристъпва нервно и тя го укроти с лекотата на дългия опит. — По света има толкова много красиви места, ала толкова малко са неповторимите. Това място е неповторимо. Мисля, че бих могла... — Хана замълча потресена. — Това е изгледът от онзи пейзаж в музея. В момента не се задава буря, но мястото е същото, нали?

— Да. — Той нямаше представа, че за него означаваше толкова много тя да го познае. Както нямаше представа и какво общо имаше това с внезапното и непреодолимо прозрение, че бе влюбен в нея. Напълно. И окончателно.

Отметна назад глава, защото вятърът хвърляше косата в очите му. Искеше да я вижда ясно в този може би най-важен момент в живота си.

Хана седеше изправена на седлото, а очите ѝ бяха потъмнели от възхищение пред пейзажа, простиращ се пред и под тях. Профилът ѝ бе остър, изсечен. Простите кафяви панталони и риза за езда с нищо не освежаваха бледата ѝ кожа. Ала когато я погледнеше, Бенет съзираше

най-красивото, най-скъпоценното нещо, което някога бе виждал. И за пръв път през живота си не намираше думи да ѝ го каже.

— Хана... — Протегна ръка и зачака.

Тя се обърна. Това бе най-великолепният мъж, когото някога бе срещала. От него дъхът ѝ спираше повече, отколкото от пейзажа, той бе по-опасен, отколкото скок от скалите надолу. Бе възседнал огромен жребец, изправен като войник, вълнуващ като поет. В очите му виждаше и страст, и състрадание, и желание, и щедрост.

Сърцето ѝ изневери и Хана бе изгубена, преди да бе успяла да си каже, че това не можеше да бъде. Докато дългът се бореше с чувствата, тя позволи на ръката си да се вплете в неговата.

— Знам какъв мислиш, че съм аз.

— Бенет...

— Не. — Пръстите му се стегнаха върху нейните. — Права си. Бих могъл да те излъжа и да обещаая, че ще се променя, но няма да лъжа и да обещавам.

Преди да се бе спряла, Хана омекна. Само за този миг, обеща си тя. Това бе вълшебство, макар и само за момента.

— Бенет, аз не искам да се променяш.

— Говорех сериозно, макар че онази вечер го казах лошо. Аз наистина те желая, Хана. — И той като нея погледна към морето. — Аз също знам, че ще ти е трудно да повярваш, че никога не съм казвал това на друга жена и не съм го мислил по същия начин.

Ала тя му вярваше. Бе вълнуващо, ужасяващо и забранено, но му вярваше. За един сияен момент си позволи да се надява. После си спомни коя бе. На първо място бе дългът. Винаги.

— Моля те, повярвай ми, ако можех да ти дам онова, което искаш, бих ти го дала. Просто не е възможно. — Отдръпна ръката си, защото докосването я правеше слаба, караше я да мечтае.

— Винаги съм вярвал, че всичко е възможно, ако работиш достатъчно упорито за него.

— Не, някои неща остават недосегаеми. — Хана обърна коня си с гръб към морето. — Трябва да се връщаме.

Ала преди да бе успяла да се отдалечи, Бенет сложи ръце върху нейните, хванали юздите. Рамото му се допря до нейното рамо, бедрото му до бедрото ѝ. Лицето му беше близо, прекалено близо, а устните им бяха едни срещу други.

— Кажи ми какво чувстваш — настоя той. Търпението го бе напуснало, бе се разтворило в желание и чувство за безсилие. — Дай ми поне това, по дяволите.

— Съжаление — отвърна тя и съжалението наистина трептеше в думата.

Бенет пусна ръката ѝ само колкото да обгърне шията ѝ.

— Кажи ми отново какво чувстваш — прошепна и се наведе към нея.

Целувката бе като шепот, нежна, прелъстителна, знойна. Хана стисна здраво юздите, после, когато емоциите я заляха, остави ръцете си да паднат безсилно. Не можеше да бъде така, толкова всеобхващащо, толкова опияняващо, толкова на място. Вятърът се увиваше около тях. Долу морето се разбиваше. За момент, само за момент всички разумни мисли изчезнаха и на тяхно място останаха само желания.

— Бенет... — Тя едва промълви името му и понечи да се отдръпне.

Той я задържа здраво, настойчиво.

— Още миг.

Бенет имаше нужда от този миг. Имаше нужда от всяка троха, която Хана би му подхвърлила. Никога досега не бе изпитвал желанието да проси онова, което жената можеше да му даде или да му откаже. Това, което искаше той, бе не просто страст. Искаше нещо повече от физическото. Искаше сърцето ѝ, искаше го с такова отчаяние, каквото не бе изпитвал никога досега.

Точно това отчаяние го накара да задържи целувката нежна, да се отдръпне много преди да бе задоволил копнежа си по нея. Ако искаше сърцето ѝ, трябваше да напредва бавно. Неговата Хана бе нежна и свенлива.

— Никакви съжаления, Хана — каза Бенет тихо и се усмихна. — Няма да те нараня, няма да настоявам за нещо повече, отколкото си готова. Вярвай ми. Това наистина е всичко, което искам засега.

Доплака ѝ се. Той ѝ даваше нежност, чувствителност, каквито тя не заслужаваше. Всичко, което му бе дала, бяха лъжи. Всичко, което щеше да продължи да му дава, щяха да са лъжи. За да го запази жив, напомни си Хана, когато сълзите запариха в очите ѝ. За да запази него и хората, които Бенет обичаше, в безопасност.

— Никакви съжаления — каза му тя и остави думите да отекнат в съзнанието ѝ заради самата нея. Отметна назад глава, притисна пети към хълбоците на коня и се впусна в галоп.

Първата реакция на Бенет бе изненада. Не бе очаквал Хана да язди толкова добре и толкова без усилия. Спря за момент да я погледа как се носи надолу по хълма, после се засмя и пусна Дракула.

Макар да бе взела добра преднина, Хана чу как я настигат. Зарадвано се приведе по-ниско над шията на коня и го пришпори.

— Не можем да ги надбягаме — каза в ухото му. — Но можем да ги надхитрим.

Предизвикателството ѝ бе достатъчно. Тя изостави пътя и се шмугна в гората. Пътеката бе тясна и неравна, ала това, което жертваше като бързина, го наваксваше от маневреност. Бенет бе по петите ѝ, но Хана яздеше в средата и не му оставяше място да я изпревари. Изскочи от горичката по-малко от две дължини пред него. Инстинктът ѝ подсказа да завие рязко наляво и да се втурне към следващия хълм, и неочакваната маневра накара Бенет да спре. И въпреки това той продължаваше да я настига, така че когато конюшните се показаха, двамата язدهа почти глава до глава. Тя се засмя, отново зави и препусна към плета.

Бенет за момент изпита паника, като си я представи как лети над главата на коня и се стоварва на земята. И в следващия момент двамата прескочиха рамо до рамо плета и с тропот препуснаха към конюшните.

Пипит стоеше, опрял ръце на кръста си. Бе ги наблюдавал, откак се бяха спуснали от височината. Дракула се носеше напред плавно и мощно. Това можеше да се очаква, помисли Пипит и изтри ръце в панталоните си. Нямаше друг кон в Кордина — а и в Европа, ако питаха него — който да може да се сравни с този жребец.

Ала докато гледаше как жената поддържа дистанцията, той помисли, че принц Бенет най-после си бе намерил половинката.

Бенет дръпна поводите и скочи от гърба на коня. Вълнението все още пулсираше в главата му. Хана бе само на секунди след него и се смееше гърлено и малко задъхано. Преди да бе успяла да слезе, той я хвана за кръста и я обърна към себе си.

— Къде си се научила да яздиш така?

Тя опря ръце на гърдите му, не само за равновесие, а и да запази разстояние между тях.

— Това е единственото нещо, в което ме бива, освен литературата. Бях забравила колко ми е липсвало през тези последни няколко месеца.

Бенет не можеше да откъсне очи от нея. Сега в погледа му имаше чисто желание, първично, живо. Препускането, което биха могли да направят заедно, щеше да бъде също толкова диво, толкова безразсъдно, колкото това, което току-що свърши. По някакъв начин го знаеше, почти го вкусваше. По причини, които не можеше да назове, имаше чувството, че държи в ръцете си две жени. Едната спокойна, другата страдна. Не бе сигурен коя го привличаше повече.

— Ела утре пак да яздиш с мен.

Веднъж бе риск и удоволствие. Втори път, Хана знаеше, би било глупава грешка.

— Не мисля, че е възможно. Наближава премиерата на пиесата на Ив и в театъра има много работа.

Нямаше да я натиска. Бе си обещал, че ще ѝ даде време да свикне с присъствието му. От момента на върха, когато осъзна какво точно означаваше тя за него, реши по-твърдо от всякога да я ухажда както трябва.

За пръв път на „развратния принц“ му се случваше такова нещо, помисли той и отстъпи крачка назад да ѝ целуне ръката.

— Конюшните са на твое разположение винаги, когато намериш време да ги използваш.

— Благодаря. — Хана вдигна ръка към косата си, за да се увери, че всички фиби са си на мястото. — Много ми беше приятно, Бенет, наистина много.

— На мен също.

— Е, Ив сигурно ме чака.

— Върви. Ние с Пипит ще се погрижим за конете.

— Благодаря. — Протакаше. В момента, в който го осъзна, тя се овладя. — Довиждане, Бенет.

— Довиждане, Хана. — Той кимна и я проследи с поглед как върви към двореца. Усмихна се и потупа коня по гърба: — Ще стигна до нея, приятелю. Просто ще отнеме малко време.

Времето вървеше бързо. Заключена в стаята си, Хана държеше писмо от Съсекс. Вътре щеше да намери отговора на Дебок на искането, което бе направила само преди няколко дни в музея. Когато седна зад бюрото си, ръцете ѝ не трепереха. Разряза плика с ножа с дръжка от слонова кост. Вътре имаше едно обикновено, дори скучно писмо от позната във Франция. Отне ѝ по-малко от петнадесет минути да го декодира.

„Искането е удовлетворено. Трети декември, двадесет и три и тридесет. Кафе «Дофин». Сама. Свързката ще попита на английски колко е часът, след това ще направи коментар на френски за времето. Внимавайте информацията ви да оправдава изключението от правилата.“

Довечера. Следващата крачка щеше да бъде направена довечера. Тя сгъна писмото, прибра го обратно в плика, но го остави на видно място на бюрото. До него имаше една-единствена бяла роза, която Бенет ѝ бе изпратил тази сутрин. Хана се поколеба, после си позволи удоволствието да докосне цвета.

Само ако можеше животът да е толкова сладък и прост.

Малко по-късно вече чукаше на вратата на принц Арманд.

Отвори ѝ секретарят, който ѝ се поклони сковано и съобщи името ѝ на принца. Арманд се изправи зад бюрото си и даде разрешение да бъде поканена.

— Ваше Височество. — Хана направи дълбок реверанс. — Извинявам се, че ви безпокоя.

— Ни най-малко, Хана.

— Но вие сте зает. — Тя стоеше на прага със сплетени ръце. — Искам само да ви помоля за един съвет. Ако е удобно, ще дойда по-късно.

— Сега е удобно. Моля ви, влезте и седнете. Майкъл, би ли довършил тези документи? Аз ще поговоря насаме с лейди Хана.

— Разбира се, Ваше Височество. — Майкъл излезе заднишком, като се кланяше.

Когато вратата се затвори, Хана отпусна ръце и с твърда стъпка се приближи към бюрото.

— Имаме шанс. Трябва незабавно да се обадите на Рийв.

— Не ми е спокойно — каза Арманд по-късно, когато зет му седеше срещу него. — Откъде можем да сме сигурни, че Дебок ще повярва на информацията, която Хана ще му подхвърли?

— Защото е толкова близо до истината. — Рийв пресуши втората си чаша кафе. — Тя никога няма да се приближи до него, освен ако не му даде нещо важно, нещо, което той няма откъде другаде да получи.

— Ала дали ще ѝ повярва?

— Моята работа е да направя така, че да повярва — обади се тихо Хана. — Ваше Височество, знам, че от самото начало имате възражения, но до този момент всичко върви точно както го искаме.

— До този момент — съгласи се Арманд и стана. Махна и на двамата да седнат обратно, за да може спокойно да крачи из стаята. — Сега аз съм в положението да моля една жена, жена, която и семейството ми, и аз самият сме заобичали, да отиде сама на среща с един човек, който убива колкото заради парите, толкова и за удоволствие.

— Тя няма да бъде сама.

При тези думи на Рийв Хана се изправи на стола си.

— Трябва да бъда сама. Ако у Дебок или някой от хората му се появи и най-малкото подозрение, че не съм сама, цялата операция отива на кино. Няма да го допусна. — Сега и тя стана. — Посветила съм на това две години от живота си.

— И аз имам намерение да се постарая да поживеете още малко — отвърна кротко Рийв. — Подозираме, че главният щаб на Дебок е в една малка вила на около осем километра оттук. Имаме хора, които я наблюдават.

— А хората на Дебок наблюдават тях.

— Оставете тази част на мен, Хана, и си вършете своята работа. Имате ли скиците и описанието на охранителните системи?

— Да, разбира се. — Тя седна отново раздражено. — И знам, че не трябва да ги давам на никой, освен на Дебок.

— И знаете също, че при първия знак, че нещата не вървят добре, трябва да се измъкнете.

Хана кимна, макар да нямаше никакво такова намерение.

— Да.

— В кафенето ще има разположени двама души.

— Защо просто не изстреляте сигнална ракета? — сопна му се тя.

Рийв разбираше притесненията ѝ, ала само си наля трета чаша кафе.

— Другият вариант е да ви поставим радиопредавател.

— Последният агент, който се опита да вкара радиопредавател при Дебок, беше върнат на МОС в три кашона.

Рийв размърда рамене.

— Изборът е ваш.

Хана отново стана.

— Не съм свикнала да бъда изнудвана, Рийв. — Той не отговори и тя стисна зъби. — Знам, че по тази задача сте ми началник, така че не вярвам да имам голям избор.

— Радвам се, че се разбираме. — Рийв стана и я хвана за ръката. — Хана, известна ми е вашата репутация. Защо да не кажем, че просто не искам да губя един от най-добрите агенти? — Пусна я и се обърна отново към принца: — Трябва да задвижва някои неща. Ще ви държа в течение.

Арманд изчака, докато вратата отново се затвори.

— Още един момент, моля — каза на Хана. — Седнете, ако обичате.

Тя искаше да остане сама, да планира всички подробности. Оставаха само няколко часа. Но възпитанието ѝ бе също толкова силно, колкото и обучението ѝ, затова Хана седна.

— Искате ли да преповторя нещата, сър?

— Не. — Устните му трепнаха, съвсем леко. — Вярвам, че достатъчно добре съм се ориентирал в положението. Имам един личен въпрос, Хана, и предварително ви моля да не се обиждате. — Той седна срещу нея, изправен по военному. — Лъжа ли се, или синът ми наистина ви харесва?

Тя веднага сплете ръце. Цялото ѝ тяло бе нащрек.

— Ако имате предвид принц Бенет, сър, той е много мил.

— Хана, заради мен, моля ви за момент да забравите увъртането и обноските. Много често задълженията не са ми позволявали да прекарвам достатъчно време със семейството си, ала това не означава, че не познавам децата си и не ги познавам добре. Убеден съм, че Бенет е влюбен във вас.

Тя моментално пребледня.

— Не. — Преглътна, но втория път гласът ѝ прозвуча също толкова силно: — Не, не е влюбен. Може би е малко заинтригуван, ала само защото аз не съм от типа жени, с които е свикнал да си прекарва времето.

— Хана... — Арманд вдигна ръка, преди да бе продължила с многословното си отрицание. — Не ви питам, за да ви смутя. Когато започнах да подозирам за това, се притесних само защото Бенет не знае истинската цел на посещението ви тук.

— Разбирам.

— Не съм сигурен, че разбирате. Бенет прилича на майка си повече от другите ми деца. Толкова е... Добър по душа. Избухлив е, но човек по-лесно може да стигне до чувствата му. Попитах ви, само защото ако отговорът на следващия ми въпрос е „не“, ще трябва да ви помоля да се държите внимателно. Вие обичате ли го, Хана?

Всичко, което чувстваше, бе изписано в очите ѝ. Тя го знаеше и затова бързо сведе поглед.

— Каквото и да изпитвам към Бенет и към цялото ви семейство, то не пречи на работата ми.

— Достатъчно познавам хората, за да разбера кога един човек ще свърши това, което трябва да бъде свършено. — Той усети съчувствие към нея, едно тъжно съжаление и съпричастие. — Ала вие не ми отговорихте. Обичате ли сина ми?

— Не мога. — Този път гласът ѝ не бе силен и в него прозираха сълзи. — От самото начало го лъжа и ще продължавам да го лъжа. Човек не може да обича и да лъже. Моля да ме извините, Ваше Височество.

Арманд я остави да си тръгне. За момент се облегна назад на стола си и затвори очи. През следващите няколко часа не можеше да прави нищо повече, освен да се моли за нея.

Кафенето не бе от хубавите заведения за туристи в Кордина. Това бе крайбрежен бар, който разчиташе на тълпите от риболовните и товарни кораби. Вътре масите бяха наблъскани, много от тях празни, и миришеше на цигарен дим и алкохол. Можеше и да е по-лошо, помисли Хана, като влезе вътре, но във всички случаи не бе място, където би се въртяла сама жена, освен ако не си търсеше белята.

Въпреки това появата ѝ не предизвика особено вълнение. С простите си сиви панталони и пуловер тя почти се сливаше със стената. Шепата жени, които вече бяха вътре, бяха по-интересни обекти. Ако успееше да свърши бързо, можеше да не ѝ се налага да отблъсква някой от местните.

Хана седна на бара и си поръча бърбън, чист. Докато ѝ го сервират, бе успяла да огледа помещението. Ако Рийв наистина бе поставил тук двама агенти, то те наистина бяха добри. Рядко ѝ се случваше да не успее да разпознае някой от своите.

Десет минути пи мълчаливо. След това от една от масите стана един мъж и се запъти към нея. Тя продължи да пие, въпреки че всичките ѝ мускули се напрягнаха. Мъжът заговори на френски с натежал от уискито глас:

— Тъжно е една жена да пие сама.

Хана се успокои достатъчно, за да усети раздразнение. Отговори му с най-сухия си английски тон:

— Още по-тъжно е за жената да не може да остане сама, когато така иска.

— Такава невзрачна жена не бива да е толкова придирчива — изръмжа той, ала си отиде.

Тя почти се усмихна. В този момент през вратата влезе друг мъж.

Бе облечен в моряшки дрехи, с ниско нахлупена над очите шапка. Под нея лицето му бе силно загоряло и изпито. Този път Хана се напрягна, защото бе сигурна.

Въпреки това, когато мъжът се приближи и седна до нея на бара, тя лениво вдигна чашата си.

— Знаете ли колко е часът, мадмоазел?

— Да, дванадесет без петнадесет.

— Благодаря. — Той направи знак да му донесат питие. Мина още минута, докато въртя чашата в ръцете си. — Тази вечер е топло.

— Да, малко.

Не казаха нищо друго. Зад тях една компания започна да пее на френски и фалшиво. Виното се лееше свободно, а нощта бе още в началото си. Мъжът довърши питието си и излезе. Хана изчака само миг, преди да го последва.

Той я чакаше на ъгъла на кея. Там бе почти тъмно, така че бе по-скоро сянка, отколкото човек. Тя се приближи. Знаеше, че това за нея можеше да е начало, а може и край.

— Вие имате информация. — Той отново говореше английски, любезно и без никакъв акцент, както бе говорил и на френски. Дебок добре си подбираше хората, помисли Хана и кимна. — Ще отидем с лодка. — Посочи към малка моторница.

Тя знаеше, че няма избор. Можеше да откаже, а можеше и да продължи. Макар да разбираше, че в морето няма да има подкрепление, дори не се и замисли за първата възможност. Крайната ѝ цел бе Дебок. Той бе в основата на всичко.

Без да се колебае, Хана прекрачи в лодката и седна на кърмата. Спътникът ѝ мълчаливо се разположи до нея, отвърза лодката и запали. Моторът изгърмя като гръмотевица.

Хана пое дълбоко въздух. Беше поела по пътя си.

СЕДМА ГЛАВА

Рийв щеше да бъде бесен. Хана се опря с ръка да запази равновесие, когато моторницата набра скорост. Той можеше да си го позволи, ала тя трябваше да запази спокойствие.

Значи Дебок не бе на суша във вилата, която предполагаша. Беше на море, освен ако лодката не направеше внезапен рязък завой. Не, сега нямаше да има никаква подкрепа. Хана отново пое дълбоко въздух и се загледа във водата зад тях. И без това предпочиташе да работи сама.

Тази нощ щеше да се срещне с Дебок. Усещаше го. Пулсът ѝ беше бавен и равномерен, дишането ѝ спокойно. Пръските, които вдигаше моторницата, гъделичкаха лицето ѝ, но изражението ѝ оставаше безизразно. Не можеше да си позволи да покаже нервност, доколкото я имаше. Среднощното ѝ пътешествие по Средиземно море я приближаваше към целта, за която работеше от малко повече от двадесет и четири месеца.

В нея се надигаше не страх, а вълнение. Дори това трябваше да бъде овладяно. Всичко, което караше пулса ѝ да бие прекалено бързо или я изкушаваше да стигне прекалено далеч в мислите си, бе опасно. Тя не можеше да направи грешка. През последните две години си бе проправяла път в организацията на Дебок, разчитайки основно на собствените си умения. С подкрепата на МОС бе довела докрай няколко дела. Продадено оръжие, освободени диаманти, доставени наркотици.

Целта оправдава средствата.

Стъпала, помисли Хана. Ако можеше да продължи да изкачва стълбата, не след дълго империята на злото на Дебок щеше да се стовари върху собствената му глава.

Най-трудната стъпка бе да направи доверения Буфе да изглежда некадърен. Първият помощник на Дебок не бе глупак и бяха нужни доста хитрост и известен риск, за да се провалят няколко от задачите му през последните няколко месеца, без да се насочи подозрението

към самата нея. Най-голямата бе оръжейната му сделка с една терористична група, известна с липсата си на търпение.

Бе много деликатна работа, ала моментът бе избран идеално. Хана успя да направи да изглежда така, сякаш Буфе почти бе опропастил сделката, преди тя да се намеси и да оправи нещата.

Терористите получиха своето оръжие — Хана трябваше да остави МОС да се оправя с това. А Дебок получи своите пет милиона франка. Нейно щеше да е удоволствието да се оправи с това. И то скоро.

Видя изящната бяла яхта, закотвена царствено в тъмната вода. Изпълни я трепетно очакване. Мъжът, който я бе посрещнал, даде сигнал с електрически фенер от щурвала. От яхтата отговориха също с просветване. Моторът бе изключен и те в пълна тишина се плъзнаха край яхтата.

Хана посегна към стълбата и усети, че металът бе твърд и студен. Знаеше, че и тя ще бъде такава. Без да се обръща назад, се заизкачва към неизвестността.

— Лейди Хана.

Чакаше я висок тъмнокож мъж, който хвана ръката ѝ и се поклони над нея. Тя го позна от последния си инструктаж, макар че във всички случаи би определила акцента му като ямайски. Рикардо Бейтмън, двадесет и шест годишен островитянин, с диплома по медицина от престижен университет. Той все още използваше скалпел, но предпочиташе да се упражнява с него върху здрави хора. И без упойка.

Бе станал любимец на Дебок.

— Аз съм Рикардо. — Младото му гладко лице се разтегна в усмивка. — Добре дошла на „Непобедими“.

— Благодаря, Рикардо. — Тя се огледа непринудено и забеляза на борда още петима мъже и една жена. Мъжете бяха облечени с тъмни костюми и носеха картечници. Жената бе със саронг върху бикините и изглеждаше отегчена. — Може ли нещо за пиене?

— Разбира се. — Очите му, забеляза Хана, бяха светли, почти прозрачно зелени, и сякаш никога не мигаха. Гласът му се лееше като гъста сметана върху горещо кафе. — Ала първо извинете нашите мерки за сигурност. Чантата ви, ако обичате.

Тя вдигна вежди и срещна спокойно погледа му.

— Разчитам на вас всичко в нея да ми бъде върнато.

— Имате думата ми. — Рикардо се поклони и взе чантата. — А сега, моля идете с Кармин да ви покаже каютата ви. Може би ще пожелаете да се освежите, след като тя се увери, че никой не ви е лепнал някакви електронни устройства.

Обиск до голо, помисли Хана примирено.

— На мен никой нищо не ми лепва, Рикардо. Но уважавам предпазливите хора. — Тръгна към Кармин, сякаш отиваше на чай.

Малко по-късно Рикардо остави черната чанта от алигатор върху блестящото махагоново бюро.

— Кармин я преглежда. Има малокалибрен пистолет, паспорт, около три хиляди франка и някои козметики. Има и един плик, запечатан.

— Благодаря, Рикардо. — Гласът бе дълбок, със следи от френски. — Може да ми я доведеш след десет минути. След това никой да не ни безпокои.

— Да, господине.

— Рикардо, твоите впечатления?

— Доста хубава, повече, отколкото на снимката. И си я бива, много си я бива. Ръката ѝ беше студена и твърда.

— Добре. — В гласа му сега се долавяше нотка на любопитство. — Десет минути, Рикардо. — Взе плика и разчупи печата.

Малко по-късно Хана оправи пуловера си. Обискът ѝ се бе сторил по-скоро досаден, отколкото унизителен. Кармин бе взела камата ѝ, ала тя бе очаквала това. Пистолетът ѝ бе у Рикардо. Сега бе сама и невъоръжена наред морето. Все още можеше да разчита на съобразителността си.

Когато Рикардо отвори вратата, Хана стоеше в средата на каютата.

— Моите извинения за неудобството, лейди Хана.

— Малка досада, Рикардо. — Не ѝ бе донесъл чантата, ала тя не каза нищо. — Надявам се да няма още много.

— Нищо повече. Бихте ли дошла с мен?

Хана го последва, като вървеше с лекота по поклащащата се яхта. Както забеляза, тя бе с размера на малък хотел. И имаше аварийни изходи, за случай на нужда. Килимът, по който вървяха, бе тъмночервен. В каютата, в която я обискираха, имаше старинно

огледало и кадифена покривка на леглото. Имаше и илюминатор, през който можеше да се провре дете или слаба жена.

Рикардо спря до блестяща дъбова врата и почука два пъти. Без да чака отговор, натисна дръжката и с жест я покани да влезе. Хана пристъпи напред и чу как вратата се затвори зад нея.

Бе пищно, елегантно, дори претрупано. Сякаш бе оживяла Франция от осемнадесети век. Тук килимът бе с искрящия тъмносин цвят на кралете, а ламперията по стените бе излъскана като огледало. Два нежни свещника разпръсваха светлина над старинно дърво и плюшени тапицерии. Леглото с кралски размери бе драпирано с брокат. А цветовете бяха живи, почти ярки.

Ароматите на нещо цветисто и на нещо старо се смесваха в странно привлекателна и странно смуцаваща миризма. Колекцията от кристални животни потрепваше като жива от лекото полюляване на яхтата.

Отне ѝ само секунди да забележи всичко това. Колкото и да бе величествена и екстравагантна стаята, над нея доминираше мъжът, който седеше зад бюрото от епохата на Луи Шестнадесети. Хана не усети злото, което бе очаквала. Знаеше, че когато човек срещне наистина лоши хора, често го побиват тръпки от ужас. Това, което видя, бе строен и красив мъж, около петдесетгодишен, с буйна сребриста коса и изваяно аристократично лице. Бе облечен в черно, което подчертаваше почти поетично бледата му кожа. Очите му също бяха гарвановочерни. Сега те я разглеждаха изпитателно, докато плътните му красиви устни се усмихваха.

Бе виждала негови снимки, разбира се. Бе изучила всяка трошичка информация, събрана за него през последните двадесет години. И въпреки това... И въпреки това не бе подготвена за чувствеността, която сякаш се излъчваше от него.

Това бе мъж, за когото бяха умирали жени. Сега го разбираше. Бе мъж, за когото други мъже бяха убивали, без да задават въпроси. Разбираше и това. Стоеше на десет стъпки от него и усещаше силата му.

— Лейди Хана. — Той се изправи бавно и грациозно. Тялото му бе стройно, почти нежно. Ръката, която ѝ протегна, бе тясна и красива, с пръстени с диаманти на показалеца, средния и безименния пръст.

Тя не можеше да се колебае, макар да чувстваше, че ако ръката ѝ докосне неговата, ще бъде изтръгната от това, което познава, и запратена в нещо непознато и плашещо.

Хана се усмихна и пристъпи напред.

— Мосю Дебок. — С удоволствие видях леката му изненада, че го назовава по име. — Много ми е приятно.

— Моля, седнете. Ще пиете ли едно бренди?

— Да, благодаря. — Тя избра мек стол с висока облегалка, обърнат към бюрото. От скрити високоговорители се носеше музика. Шопен. Заслуша се в мелодията, докато той отиде до един емайлиран шкаф и извади бутилка. — Яхтата ви е изключителна, мосю. — Зад бюрото имаше картина. Една от шестте, за които Хана знаеше, че само преди година бяха откраднати от частна колекция. Тя самата бе помогнала да се извърши кражбата.

— Обичам красотата. — Дебок ѝ подаде брендите и после, вместо да отиде зад бюрото, седна до нея. — За ваше здраве, мадмоазел.

— И за ваше. — Хана отново му се усмихна и отпи.

— Може би ще ми кажете как научихте името ми.

— Имам навика да знам за кого работя, мосю Дебок. — Поклати глава, когато той извади кутия цигари и ѝ предложи. — Трябва да ви поздравя за охранителната система и за персонала ви. Не беше лесно да се открие кой... Да кажем, властва.

Той вдъхна дима бавно, като човек, който обича изискания вкус.

— За мнозина се е оказвало невъзможно.

Очите ѝ, които го гледаха, бяха спокойни и леко развеселени.

— За мен малко неща са невъзможни.

— За други се е оказвало фатално. — Тя само се усмихна и Дебок го остави да отmine. Биваше си я, както каза Рикардо. — Сведенията ми за вас са много ласкателни, лейди Хана.

— Разбира се.

Бе негов ред да се усмихне.

— Възхищавам се от самоувереността.

— Аз също.

— Струва ми се, че съм ви задължен, задето преди няколко месеца изгладихте нещата с размяната с нашите средиземноморски съседи.

— За мен беше удоволствие. Изглежда, мосю, че във веригата има някои слаби звена.

— Така изглежда — измърмори той. Вече се бе замислил да възложи на Рикардо да отстрани Буфе. Жалко, помисли Дебок. Буфе повече от десет години му беше верен и ценен сътрудник. — Добре ли си прекарвате времето в Кордина?

Сърцето ѝ започна да бие малко по-силно, ала тя отново отпи.

— Дворецът е доста красив. — Размърда рамене и плъзна поглед по стаята. — Аз също обичам красотата. Тя ми помага да компенсирам факта, че Бисетови са малко отегчителни.

— Не сте ли впечатлена от кралското семейство, лейди Хана?

— Не се впечатлявам лесно. Те определено са много симпатични хора, но са толкова... всеотдайни. — В гласа ѝ прозвуча леко презрение, съвсем леко. — Аз предпочитам да се посветя на нещо по-осезаемо, отколкото чест и дълг.

— А вярност, лейди Хана?

Тя отново се обърна към него. Гледаше я внимателно, като се опитваше да надзърне в душата ѝ, да види отвъд нея.

— Мога да бъда вярна. — Докосна с език ръба на чашата си. — Стига да ми е изгодно.

Бе риск и го знаеше. Предателството в организацията на Дебок се наказваше със смърт. Хана чакаше, външно спокойна, а по гърба ѝ се стичаше струйка пот. Той за момент се вгледа в нея, после отметна назад лъвската си глава и се разсмя. Тя усети как всяко мускулче в тялото ѝ запя от облекчение.

— Честна жена. Уважавам това. Да, уважавам го много повече, отколкото клетвите за вярност. — Дебок вдъхна ароматния френски дим и отново го издуха. — Изглежда, че ще ми е от полза да продължавам да го правя изгодно за човек с вашите умения и амбиции.

— Надявах се, че ще погледнете на нещата по този начин. Предпочитам изпълнителния клон, ако ме разбирате, мосю Дебок, ала съм готова да работя за това. Организацията, възлагането на работа се възнаграждава толкова повече от изпълнението, не мислите ли?

— Да, наистина. — Той отново се вгледа замислено в нея. Приличаше на кротка, добре възпитана и заможна млада жена. В жените Дебок предпочиташе ненатрапчива, непретенциозна външна обвивка. Спомни си за миг за Джанет Смидърс, която преди почти

десет години бе използвал и се бе освободил от нея. Лейди Хана можеше да се окаже много по-интересна и по-способна. — Вие сте с нас вече от две години?

— Да.

— И през тези две години сте доказали, че сте много полезна. — Стана и взе плика от бюрото. — Предполагам, носите това за мен?

— За вас го носех. — Хана завъртя чашата в ръцете си. — Макар да ми е неприятен начинът, по който ви беше предадено.

— Моите извинения. Информацията ви е интересна, лейди Хана, но се боя, че е непълна.

Тя праметна крак върху крак и се отпусна назад на стола.

— Една жена, която пише на хартия всичко, което знае, бързо губи цената си. Това, което не е там, е тук. — Сложи пръст на слепоочието си.

— Разбирам. — Той харесваше служителите, които си знаят и пазят цената. — Ако предположим, че се интересувам от охранителните системи в кралския дворец, в Центъра за изящни изкуства и в музея, с цел да елиминирам тези системи, бихте ли могла да запълните празнотите?

— Разбира се.

— А ако ви попитам как стигнахте до тази информация?

— Това беше целта на посещението ми в Кордина.

— Една от целите. — Заинтригуван, Дебок потупа с плика по дланта си. — Добре е, че сте успели да се сблизите с принцеса Ив.

— Добре е, ала не беше трудно. На нея ѝ липсваше женска компания. Аз съм услужлива. Суетя се около дъщеря ѝ, изслушвам страховете и оплакванията ѝ. Като поемам част от работата ѝ, печеля и благодарността на принц Александър. Той се тревожи, че жена му ще се умори, докато носи детето.

— И ви вярват?

— Безрезервно. И защо не? — добави Хана. — Семейството ми е много уважавано, обноските ми са безупречни. Принц Арманд ме приема като младата племенница на покойната си съпруга. Моля за извинение, мосю, но не бяха ли това причините да възложите точно на мен да намеря място в двореца?

— Да, това бяха. — Дебок се облегна назад. Тя му харесваше, ала още далеч не ѝ вярваше напълно. — Чух, че младият принц проявява

интерес към вас.

От това нещо в нея замръзна.

— Вашата мрежа от информатори е достойна за възхищение. — Погледна към празната чаша и въпросително я наклони. Той незабавно стана да ѝ я напълни. Времето ѝ бе достатъчно да възвърне самообладанието си. — Бенет, както сигурно добре знаете, проявява интерес към всяка жена, която му е под ръка. — Засмя се тихо, опитвайки се да не се мрази. — Той всъщност е само едно момче, при това разглезено. Открих, че най-простият начин да се справя с него е да демонстрирам липса на интерес.

Дебок кимна бавно.

— И тогава той започна да ви преследва.

— Някои мъже са винаги... По-услужливи в такива обстоятелства.

— Моля за извинение, ако ви се струва, че задавам прекалено личен въпрос, скъпа моя, но по какъв начин услужливи?

— Бенет е малко отегчен, малко безразсъден. Слабостта му към жените би трябвало да влезе в употреба. Вярвам, че с известен нюх от него може да бъде измъкната информация. Виждате ли, именно той ме разведе из Центъра и из военноморската база в Хавър. — Хана отново отпи бавно. Дебок със сигурност вече знаеше за срещата ѝ с Бенет в музея. Щеше да използва това, за да поизкриви истината. — Беше лесно да му задавам въпроси и да проявявам интерес как музеят пази съкровищата си. По този начин ми показаха системата, алармите, мониторите, датчиците. — Замълча за момент, за да го остави да осмисли думите ѝ. — Колкото повече една жена се преструва, че не разбира, толкова повече научава.

Дебок топлеше брентито в ръцете си.

— Хипотетично, нали разбирате, може ли да бъде разбита охранителната система на двореца?

Най-после да си дойдат на думата, помисли тя.

— Хипотетично всяка охранителна система може да бъде разбита. Ще ви кажа, че Рийв Макджий е създал една система, достойна за възхищение, ала не непобедима.

— Интересно. — Той взе една малка порцеланова фигурка на орел и започна да я разглежда. Възцари се тишина, толкова дълга, че

Хана бе сигурна, че Дебок се опитва да я изнерви. — А имате ли теория как тази система може да бъде подкопана?

— Отвътре. — Тя отново отпи от брeндитo. — Отвътре винаги е по-чисто.

— А Центъра?

— По същия начин.

— Тази пиеса, която принцесата е написала... Премиерата ѝ е след няколко дни. Би било забавно да се организира една малка суматоха.

— От какъв характер?

Той само се усмихна.

— О, аз говоря само теоретично, нали разбирате. Струва ми се, че на кралското семейство ще му бъде много неприятно, ако нещо смути вечерта. Така не ми се иска да го пропусна. Вие ще бъдете ли там?

— От мен се очаква да бъда. — Трябваше да го подтикне да каже нещо по-определено. — Предпочитам да знам през коя врата да вляза, мосю.

— В такъв случай би било разумно да стоите в публиката. Не бих искал да ви загубя сега, когато станехме близки.

Хана прие това, но помисли, че Дебок ще поиска останалата част от информацията и ще я отпрати. Затова смени темата:

— От чисто любопитство, мога ли да ви попитам защо толкова се интересувате от кралското семейство? Това ме интригува, защото виждам, че и вие като мен сте човек, който се интересува най-вече от печалбата и личната изгода.

— Печалбата винаги е желателна. — Той остави орела. Имаше пръсти, които биха могли да свирят на цигулка или да пишат стихове. Те рядко убиваха, само посочваха на други да го правят. — Личната изгода може да има много проявления, нали?

— Стига да са удовлетворителни — съгласи се тя. — Отвлечането на принцеса Габриела или заплахите срещу Бисетови като лост за освобождаването ви от затвора е едно. Вече не сте в затвора. — Хана отново огледа с възхищение стаята. — Мисля, че аз бих се насочила към по-доходоносни води.

— Всяка работа трябва да бъде доведена докрай. — Тя за пръв път видя проява на емоции. Пръстите му се стегнаха около чашата. —

Всички дългове трябва да бъдат платени. Лихвите за десет години са големи, много големи. Не мислите ли?

— Да. Отмъщение. Или възмездие, ако предпочитате. Това, както аз го разбирам, е сладко колкото диамантите. — И като го гледаше, Хана разбираше, че не би се спрял пред нищо, за да го получи. — Мосю, вие уредихте аз да бъда в двореца. Имам намерение да остана там, докато промените заповедта, ала предпочитам да стоя там с някаква насока. — Тя махна нехайно с ръка. — Отмъщението, в края на краищата, си е ваше, не мое. Никога не съм работила добре с вързани очи.

— Човек, който слага всичките си карти на масата, губи.

— Съгласна съм. Както и човек, който не наточва всичките си мечове и не ги използва там, където са най-подходящи. Аз съм вътре, мосю. Би било полезно да имам някаква карта.

Дебок имаше намерение да я използва, и то добре. Отново се облегна назад и протегна ръце. Диамантите проблеснаха с виолетова светлина. Бе се провалял, два пъти вече не бе успявал да използва Бисетови за своите собствени цели. Не бе успял да свали Арманд на колене. Каквото и да трябваше да се направи, който и да трябваше да се използва, този път нямаше да се провали. В лицето на Хана мислеше, че бе намерил инструмента.

— Да ви питам нещо. Ако един човек иска да унищожи друг, какво прави?

— Най-простото е да сложи край на живота му.

Той се усмихна и сега тя най-после видя злото. Бе скрито под класата, украсено с елегантност, но бе съвсем реално.

— Аз не съм прост човек, Хана. Смъртта е прекалено окончателна, а и когато е бавна, скоро свършва. За да се унищожи един човек, душата му, сърцето му, е нужно нещо повече от куршум в мозъка.

Говореше за Арманд, тя знаеше. Не бе моментът да иска от него да назовава имена и да разкрива плановете си. Нищо нямаше да й каже и щеше да й вярва по-малко. Хана остави чашата си и се опита да мисли като него.

— За да унищожиш човека напълно, трябва да му вземеш това, което е най-ценно за него. — Сърцето запулсира в гърлото й. Започна

да ѝ се гади. Ала когато заговори, в гласа ѝ се долавяше студено възхищение: — Децата му?

— Вие сте не само красива, а и интелигентна. — Дебок се приведе и хвана ръцете ѝ. Тя почувства противното тъмно движение на смъртта. — За да се накара един човек да страда, за да се унищожи душата му, му отнемаш това, което обича най-много и го оставяш да живее. Децата и внуците му мъртви, страната му в хаос. Няма да му остава нищо, освен да страда. А една страна без наследник става нестабилна... И доходоносна, ако човек е умен.

— Всичките — прошепна Хана. Помисли за малката Мариса, толкова красива и мила, за Дориан с изпоцапаното му лице и ослепителната му усмивка. Изведнъж я обзе толкова силен страх за тях, че се уплаши да не се изпише в очите ѝ. Сведе поглед към ръката му върху нейните и към студения твърд блясък на диамантите. — Всичките ли, мосю? — Когато мислеше, че отново може да има доверие на себе си, вдигна очи към него. Той се усмихваше. В мъждивата светлина на свещниците изглеждаше блед като дух и безкрайно по-плашещ. — Не е лесна задача, дори за човек с вашата сила.

— Нищо, което си струва, не е лесно, скъпа моя. Но както казахте, нищо не е невъзможно, особено когато някой се е сближил и му вярват.

Тя вдигна вежди. Не трепна, не се отдръпна. Работа, каза си. Лейди Хана бе съвсем делова. Предлагаха ѝ работа, най-жизненоважната, която можеше да ѝ предложи Дебок.

— Вие сте старателно подбрана, лейди Хана. От повече от десет години аз имам една мечта. Вярвам, че вие сте инструментът, за да я видя осъществена.

Тя стисна устни, сякаш обмисляше нещо, а съзнанието ѝ препускаше напред. Дебок бе направил своя анонс. Кралски анонс. Хана не каза нищо и пръстите му се плъзнаха леко по ръката ѝ. Като паяк, помисли тя. Красив и много хитър паяк.

— Това е много голяма отговорност като за човек с моята позиция във вашата организация.

— Това може да се промени. Буфе се пенсионира... Ще му търся заместник.

Хана остави ръката си да лежи под неговата и докосна с върха на езика горната си устна.

— Гаранция, мосю.

— Думата ми.

Тя се поусмихна.

— Мосю...

Той кимна, изправи се и натисна едно копче на бюрото си. След секунди се появи Рикардо.

— Лейди Хана ще замести Буфе. Уреди нещата, Рикардо. Дискретно.

— Разбира се. — Светлозелените очи бяха полупритворени, като от удоволствие.

Хана изчака вратата да се затвори. Един човешки живот бе свършил.

— Може да дойде ден, когато да решите да ме заместите също толкова лесно.

— Не и ако продължавате да ми доставяте удоволствие. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Имам чувството, че ще продължите.

— Трябва да ви кажа, мосю, че се отвращавам от убиването на деца. — Пръстите му се стегнаха върху нейните, съвсем леко, ала тя не трепна. — Ще трябва пет милиона американски долара, за да преодолее това отвращение.

Видя го в очите му. Дебок би могъл да счупи пръстите ѝ със същата лекота, с която би ги целунал. Хана продължаваше да го гледа спокойно, надявайки се, че не насилва късмета си.

— Парите ли ви изкушават, скъпа?

— Не ме изкушават, доставят ми удоволствие. Аз обичам удоволствията.

— Имате две седмици да ми доставите удоволствие, лейди Хана. След това аз ще ви върна услугата. — Без да пуска ръката ѝ, я вдигна на крака. — А сега, като проява на доверие, ще ми кажете какво не сте отбелязали тук.

Тя се приближи до чертежите и се приготви да лъже.

Бе изтощена. За десет години никоя задача не я бе оставяла с такова чувство, че бе изпразнена и омърсена. Докато минаваше през

портите на двореца, си мислеше само за един горещ душ, под който да изтърка каквито следи бяха останали от одеколона на Дебок.

Рийв стоеше на сто метра зад портите. Хана спря колата и го изчака да се качи при нея.

— Дълго ви нямаше. — Той се вгледа внимателно в нея. — Не беше в плана повече от час да сте извън контакт.

— В плана беше да стигна до Дебок.

— И успяхте ли?

Тя свали още малко прозореца си.

— Срецнах се с него на една яхта, „Непобедими“. Закотвена е на около осем километра на североизток. Има поне шест въоръжени пазачи, предполагам, че са два пъти повече. Дебок получи информацията, която искахме да има. Аз заставам на мястото на Буфе.

Рийв вдигна вежди.

— Трябва доста да сте го впечатлили.

— Това беше идеята. — Хана се чудеше кога ще успее да отмие от устата си вкуса на неговото бренди. — Планира нещо за премиерата на пиесата на Ив. — Рийв замръзна до нея и тя продължи: — Не вярвам, че ще направи нещо директно срещу семейството. Изглежда мисли, че би било забавно просто да обърка нещата. Много е предпазлив в изразите си. Нищо направо. Дори ако свидетелствам срещу него, ще е трудно да бъде обвинен в заговор. Всичко звучи като хипотеза, като теория.

— Имате ли някаква представа къде смята да направи своя ход?

Хана за миг се заслуша в птичката, която си изливаше сърцето.

— Струва ми се, че най-много се интересува от двореца. Той е най-голямото предизвикателство за него. Имаме две седмици.

— Ще направи своя ход след две седмици?

— Такъв срок ми е дал да избия вашето семейство. — Тя се обърна към него и видя, че бе преbledнял. — Всички вас, освен Арманд, Рийв. Децата, всички. Искане да разбие сърцето на Арманд и да остави Кордина без наследник. Ако вярвате на моята преценка, иска го и за лично удовлетворение, и заради печалбата, която би могъл да извлече, когато Кордина бъде хвърлена в хаос.

Рийв извади цигара, но не я запали.

— Вярвам на преценката ви.

— Имаме две седмици да го спрем или да го убедим, че съм направила това, което иска.

Това бе неговото семейство, неговото сърце, ала Рийв знаеше, че трябва да разсъждава студено и безстрастно като нея.

— Да не ви подвежда?

Хана за момент се замисли, после поклати глава:

— Не вярвам. Разбира се, възможно е да се отърве от мен, след като свърша работата, но мисля, че е по-вероятно да продължи да ме използва. Свършихме добра работа с подхвърлянето на информация за мен, а и през последните две години му спестих известни неприятности и пари. Ако вярва, че мога да му дам това, той ще седи и ще чака.

— Трябва да кажем на Арманд.

— Знам. — Ала не и на Бенет. На Арманд и само на Арманд.

— Засега продължавайте, както обикновено. — Рийв ѝ посочи да кара напред. — Ще ни трябва време.

— Премиерата на Ив е след няколко дни.

— Ще се справим. Вие вървете да поспите. Щом имаме указания, ще ви съобщя.

Тя слезе от колата и се обърна към Рийв:

— Искам го. Искам го за себе си. Знам, че е непрофесионално и глупаво, но ако имам този шанс, ако намеря начин, аз лично ще го очистя.

Рийв не каза нищо. Той вече се бе заклел в същото.

ОСМА ГЛАВА

— Не искам да идваш тази вечер.

— Знаеш, че трябва да дойда. — Ив се бе изправила срещу съпруга си, мрачна и упорита. — Това е моята пиеса, моята трупа, моето представление. Нямам избор, Алекс.

— Можеш да измислиш някакво извинение. — Той я гледаше, облечена в тъмносиня рокля, която оставяше раменете ѝ открити и стигаше до глезените. Косите ѝ бяха прихванати отзад, така че падаха върху едното ѝ рамо като абанос. И след всичките години, откак я познаваше, само като я погледнеше, сърцето му се разтуптяваше. — Знаеш колко може да бъде опасно. Имаме информация и можем да сме сигурни, че тази вечер ще има някакъв инцидент. Не искам ти да имаш нещо общо.

— Аз имам нещо общо. — Бе уплашена. Откак Рийв ѝ каза, че имат сведения за очаквани проблеми в театъра на премиерата, нервите ѝ бяха опънати. Да, бе уплашена, ала бе не по-малко решителна. Приблужи се към кристалното огледало над бюрото, сякаш имаше някакво значение да провери прическата си. — Аз съм написала тази пиеса, аз съм я поставила. И което е по-важно и от двете — продължи, преди той да бе успял да я прекъсне, — тази вечер мястото ми е в театъра, защото съм твоя съпруга.

Фактът, че всичко това бе вярно, не значеше нищо. Алекс искаше Ив да остане в двореца, в безопасност, недосегаема. На сърцето му щеше да е спокойно, ако знаеше, че тя бе тук, в апартамента, който сама бе обзавела, високо в двореца, който бе бил дом на няколко поколения. Тук нищо не можеше да ѝ се случи. Навън можеше да ѝ се случи всичко.

— Любов моя, Рийв рядко греша. Ако той казва, че тази вечер ще има неприятности, искам да си далеч оттам. Фактът, че очакваш дете, е достатъчна причина да бъдеш извинена. Знам, че пиесата е важна за теб, но...

— Да, важна е — прекъсна го Ив. — Ала ти си по-важен.

— Тогава го направи заради мен. Остани тази вечер у дома.

Тя наклони глава, като едва сдържаше и нервите, и гнева си.

— Александър, би ли останал с мен?

— Ако беше възможно, разбира се. — Той нетърпеливо прокара ръка през косата си. И преди бе използвала този номер и срещу него нямаше какво да се възрази. — Не мога да се затварям всеки път, когато Дебок започне да вдига шум.

— Заради Кордина — промълви Ив. — А Кордина сега е и мой дом.

— Ив... — Бе мислил, че я обича толкова, колкото бе възможно да се обича. Всеки ден откриваше, че може да я обича още повече. — Ти си най-скъпоценното нещо за мен. Веднъж едва не те изгубих.

Тя се приближи към него. Знаеше, че първата стъпка, първото докосване трябваше да са нейни. Хвана ръцете му и го погледна в очите.

— И аз теб, Алекс. Ще седя до теб в кралската ложа, където ми е мястото.

От другата страна на вратата Хана чуваше ясно разговора. В такива моменти ѝ беше трудно да мисли за това, което правеше, за това, което ѝ предстоеше да направи, като за поредната задача. Вътре имаше хора, на които бе започнала да държи. Бисетови за нея вече не бяха имена или символи, а приятели. След десет години опасни игри тя знаеше колко рисковано можеше да бъде да се сприятели.

Затвори очи, пое дълбоко въздух и почука.

— Влезте. — Това бе гласът на Александър, с нотки на раздразнение.

Хана отвори вратата, но не пристъпи прага.

— Извинете, обезпокоих ви.

— Разбира се, че не. — С топлотата, която ѝ бе толкова присъща, Ив се усмихна и я покани с жест. — Виждам, че си готова за вечерта. — Огледа с известно съжаление строгата сива рокля и прическата на Хана. Бе се надявала, че с времето ще успее да я убеди да посмекчи образа си. Тази вечер обаче имаше по-важна работа. — Ние тъкмо щяхме да слизаме.

Хана видя как Ив отново хвана ръката на Александър.

— Мислех, че може да имаш нужда от помощ.

— Не, няма нищо. — Ала тревогата не напускаше очите на Ив. — Хана, не искам да се чувстваш задължена да идваш със семейството. Като знаем, че има вероятност за инцидент... Може би ще ти е по-удобно да останеш у дома.

— Разбира се, че ще дойда. — Хана намести шала на раменете си. Омразната тайна бе скрита дълбоко. — И наистина вярвам, че всичко ще бъде наред. Е, ако нямаш нужда от мен, ще слеза долу.

— Моля те, не говори повече за това — продължи Ив в момента, в който Хана затвори вратата зад себе си. — Ела да кажем лека нощ на Мариса, преди да тръгнем.

— Ив... — Александър я привлече към себе си. Усещаше леко наедрелия ѝ корем, където спеше другото им дете. — Обичам те.

— Само думи — прошепна тя и се опита да се засмее. — Обещай да ми го покажеш след пиесата.

Александър опря буза на косите ѝ.

— Имаш думата ми.

Бенет вече чакаше в голямото фоайе. Дори през разстоянието, което ги разделяше, Хана усещаше нетърпението му. Нетърпение, помисли тя, примесено с безразсъдство, които елегантният вечерен костюм не можеше да скрие. Той си търсеше неприятности. Нещо повече, надяваше се да ги намери.

— Ето те и теб. — Макар да ѝ се усмихваше, умът му вече бе другаде. Инстинктивно я хвана за ръката, още щом Хана слезе по стълбите. — Няма нужда да идваш тази вечер, Хана. Ще бъда пощастлив, ако не дойдеш.

Чувството за вина я обля толкова бързо, че преди да бе успяла да се спре, стисна успокоително ръката му.

— Сега дори и ти говориш като Ив — отбеляза весело. — Аз искам да отида. Смътен намек от анонимен източник е глупава причина човек да пропусне една вечер в театъра.

Бенет докосна грозда от перли на ухото ѝ.

— На това ли му викат английска храброст?

— На това ние му викаме здрав разум.

— Както и да му се вика, искам да стоиш близо до мен. Ще има достатъчно охрана, за да се задушим, но предпочитам лично да те

държа под око. — Поведи я към вратата.

— Ив и Александър са почти готови. Казах им, че ще ги чакам.

— Охраната предпочита да сме разделени. — Той кимна кратко на Клод. — Ти ще пътуваш с мен. Татко ще дойде с Александър и Ив.

— Добре. — Тя излезе в обсипаната със звезди нощ, спокойно стиснала пистолета в обшитата си с мъниста вечерна чантичка.

Всички билети за премиерата бяха разпродадени. Много преди да се вдигне завесата местата бяха заети, така че до кралската ложа долиташе гълчавата от разговорите. Когато Бисетови влязоха, се разнесоха оглушителни аплодисменти. Докато се правеха поклони, Хана стоеше отзад и оглеждаше морето от лица.

Бе сигурна, че ако Дебок бе тук, щеше да го открие.

— Центърът е преровен два пъти — прошепна Рийв в ухото ѝ. — Тук няма нищо.

Тя кимна и зае мястото си. Завесата се вдигна.

Пиесата бе точно каквато Ив бе мечтала да се получи, макар Хана да се съмняваше, че някой в кралската ложа бе насочил цялото си внимание към драмата и патоса на сцената. Тя често хвърляше по някой поглед на Бенет и го виждаше как оглежда публиката.

Дебок не бе там. Хана не бе и очаквала да бъде. Каквото и да се случеше, когато и да се случеше, той щеше да е далеч оттук и да има алиби, непоклатимо като кординска скала.

Значи оставаше да чакат. И да гледат.

Когато лампите светнаха за антракта, Хана почти усети как Ив се отпусна. Фалшива тревога? Не. Макар да предпочиташе Ив да мисли така, тя самата знаеше, че тревогата не бе фалшива. Усещаше един сърбеж между плешките си, смътен, ала неспиращ. Някои наричаха това шесто чувство, други инстинкт. Хана бе в играта достатъчно отдавна, за да знае кога да чака и кога не.

— Искаш ли нещо за пиене?

Тя се обърна към Бенет, готова да откаже. Поради лични причини ѝ се искаше да ѝ е под ръка.

— Да — чу се да казва, като знаеше, че това ще е поредната лъжа. — С удоволствие бих изпила нещо студено.

В момента, в който той минаваше през вратата зад тях, Хана се наведе към Рийв:

— Ще поогледам наоколо.

— Аз не бих се отдалечавал... Имам усещане. — При него това бе в кръвта му. Не пускаше Габриела да се отдели на повече от една ръка разстояние.

— Аз също. Дебок спомена нещо в смисъл, че трябва да стоя сред публиката. Ще се разходя зад сцената.

Той понечи да възрази, но Габриела го хвана за ръката и даде на Хана няколко секунди, които ѝ трябваша, за да се измъкне. Тръгна към дамската тоалетна, докато бе сигурна, че никой не я гледа. С лекотата на дългия опит се шмугна в едно стълбище и се спусна надолу. Погледна часовника си. Имаше десет минути, преди да забележат отсъствието ѝ.

Зад кулисите се сменяха костюми, нервите бяха опънати. Повечето от актьорите бяха прекалено развълнувани, за да ѝ обърнат внимание. Нямаше нищо не на място. Нищо не в нужния момент. И въпреки това сърбежът между плешките не преставаше.

Вратата на гримьорната на Шантел бе полуотворена. Актрисата зърна Хана, поколеба се и я извика:

— Лейди Хана!

Хана не виждаше да има избор, затова застана на прага.

— Госпожице О'Хърли, Нейно Височество не може да слезе, ала трябва да знаете, че е възхитена от вашето изпълнение.

— Благодаря ви. — Шантел остави молива за очи. — А какво мислите вие за пиесата?

— Завладяваща е. А вашата интерпретация на Джулия е покъртителна.

Шантел кимна и се приближи към нея. Силният сценичен грим я правеше само още по-екзотична.

— Знаете ли, аз съм родена в шоу бизнеса. Той ми е в кръвта, ако разбирате за какво говоря. И винаги съм мислила, че един заклет актьор лесно разпознава друг.

Хана срещна очите ѝ много спокойно, почти с усмивка.

— Предполагам, че е така.

— Може би затова, макар още да не съм сигурна дали ви харесвам, знам, че не ви вярвам. — Шантел намести маншета на

роклята, която щеше да носи през следващото действие. — Винаги много съм харесвала Бенет. Жена като мен има малко мъже, които може да нарече истински приятели.

Имаше нещо силно, нещо искрено в жената срещу нея. Хана ѝ даде толкова, колкото можеше:

— Мога да ви кажа, че Бенет е много симпатичен мъж и аз много държа на него.

Шантел за момент замълча, като обмисляше, претегляше.

— Не знам защо, но ви вярвам — рече накрая и поклати глава. — Не мога да си представя защо играете ролята на Джейн Еър, ала сигурно си имате причини.

— По местата, госпожице О'Хърли.

Шантел се обърна да хвърли един последен поглед към голямото огледало. Вдигна брадичката си под различен ъгъл и се превърна в Джулия. Гласът ѝ стана едва доловимо провлачен, ехо от американския юг. Тя се обърна да мине покрай Хана.

— Скъпа — произнесе с гласа на героинята си, — трябва да знаете, че бежовото е възможно най-лошият цвят за вас. — Намигна ѝ и тръгна към сцената.

Хана въздъхна дълбоко. Не бе видяла нищо, което да не бе наред, никой, на когото мястото да не бе тук, и бе научила един урок. Прикритието ѝ не бе толкова сигурно, колкото винаги бе смятала.

Тръгна обратно по коридора, зави по стълбите и пое нагоре. Чу ръкоплясканията при вдигането на завесата. След това се разнесе далечен звук, тътен и бумтеж от взрив. Светлините изгаснаха.

Театърът потъна в тъмнина. Разнесоха се викове. Оттам предупредителният тътен не можеше да се чуе. Охраната затвори като с клин кралската ложа и извади оръжия.

— Останете където сте — нареди Рийв и бързо и успокоително стисна ръката на Габриела. — Двама от вас да дойдат с мен. — Излезе във фойето с двама от охраната. — Трябва ни светлина. — Изруга и извади от джоба си фенерче. — Някой трябва да отиде да успокои публиката да не се паникьоса. — Докато палеше фенерчето, от високоговорителите се разнесе гласът на Шантел, спокоен и ясен:

— Дами и господа, моля останете по местата си. Изглежда имаме някои трудности с осветлението. Ако искате да се възползвате от възможността да опознаете по-добре съседа си...

— Добро момиче — измърмори Рийв, като чу нервните смехове.
— Да вървим долу при главния шалтер.

Хана не се бе върнала. Тези думи отекваха отново и отново в съзнанието на Бенет, докато слушаше как Александър шепне успокоително на Ив. Тя бе някъде навън, някъде там в тъмното. Без да се колебае, тръгна към вратата.

— Ваше Височество. — Към него се наведе неясната фигура на един от охранителите. — Моля, останете на мястото си.

— Пусни ме да мина.

— Бенет. — Гласът на баща му проряза тъмнината. — Седни, моля те. След малко всичко ще свърши.

— Хана я няма.

За миг настъпи мълчание.

— Рийв ще се справи с това.

Имаше задължение и имаше чест, които никога не бе поставял под съмнение. Сега имаше любов. Бенет си проби път през вратата и тръгна да я търси.

Хана спря на стълбите с пистолет в ръка. Не мърдаше, почти не дишаше и обмисляше дали да се качи горе да провери какво става с кралското семейство, или да слезе долу да провери захранването. Ако имаше една бомба, спокойно можеше да има още една.

Разумът ѝ казваше, че Бисетови бяха добре охранявани и нейната работа бе да намери източника на проблема.

Сърцето ѝ искаше единствено да види дали Бенет бе добре и в безопасност. Тя последва сърцето си и тръгна нагоре по стълбите. Не бе изкачила и три стъпала, когато чу как на долната площадка се затваря врата.

С пръст на спусъка вдигна дулото на пистолета и тръгна отново надолу. Видя светлината на фенерче, преди да бе чула стъпките. Предпазливи стъпки. Тихи. Хана се сля като сянка с ъгъла и зачака.

Позна го от музея. Сега бе облечен с тъмносинята униформа на работник по поддръжката и носеше малко сандъче за инструменти. Тя почти кимна одобрително. Всеки, който го видеше, щеше да приеме, че

го бяха изпратили да провери какво не бе наред и да го оправи. Лъчът се плъзна покрай върховете на пръстите ѝ. Хана пристъпи напред и притисна пистолета към реброто му.

— Спокойно — прошепна полугласно. — Извинявам се, че ви посрещам по този начин, но не исках да ми направите дупка в главата, преди да ме познаете.

— Мадмоазел. — Тя чу едва сдържания гняв в гласа му. Никой мъж не обича да бъде хванат неподготвен. — Казаха ми, че тази вечер няма да ми се пречкате.

Хана отдръпна пистолета, ала продължи да го държи здраво.

— Предпочитам лично да виждам какво става. Ефектно объркване — похвали го тя. — Има ли други планове за вечерта? — Бе готов да убива, беше сигурна. Но дали имаше оръжие? Знаеше, че ако го задържи прекалено дълго или го притисне прекалено силно, ще застраши прикритието си.

— Само ако се появи възможност. Ще ме извините ли?

— Разбира се. — Единствената ѝ мисъл сега бе само да го види как излиза от театъра, преди да се бе появила възможност. Театърът бе претъпкан с хора, кралското семейство бе тук. Сега не бе време за сблъсък. — Мога ли да ви помогна да излезете дискретно?

— Това е подготвено.

— Много добре. Кажете на нашия работодател, че аз няма да съм толкова ефективна, ала ще бъда ефективна. — Обърна се към стълбите и в този момент чу да се отваря врата.

— Хана?

Като чу гласа на Бенет, кръвта ѝ се смръзна. Мъжът до нея направи някакво движение и тя рязко го хвана за рамото. Без да го бе погледнала, разбра, че бе посегнал към пистолета си.

— Не ставайте глупак — изсъска Хана. — На тази светлина като нищо ще пропуснете и ще провалите всичко. Изключете този фенер и ме оставете да се оправя. — Усети съпротивата му, но се обърна бързо и тръгна нагоре по стълбите. — Бенет!

Нямаше нужда да имитира страх в гласа си. Той бе само сянка в рамката на вратата, ала тя обви ръце около него и тялото ѝ закри неговото.

— Какво правиш тук?

— Загубих се, когато лампите угаснаха.

— За бога, Хана, как успя да слезеш чак тук?

— Аз... И аз се чудя. Да се връщаме, моля те.

— Можеше да си счупиш врата по тези стълби. — Бенет я раздруса леко, потегли я назад и тя се премести, за да го закрие по-добре.

— Целуни ме — заповяда шепнешком.

Почти развеселен сега, след като я бе намерил жива и здрава, той вдигна брадичката ѝ. В полумрака виждаше само бегло контура на лицето ѝ и блестящите ѝ очи.

— Щом настояваш.

Докато затваряше устни върху нейните, Хана стисна дръжката на вратата зад него, готова да го избута навън.

После пръстите му бяха върху лицето ѝ, нежно. Устните му галеха, успокояваха и искаха толкова малко в замяна. Ръката ѝ върху дръжката се стегна и в отговор на целувката, и от страх за него. Бенет я прегърна през кръста отново, за да я успокои. Тя усещаше как сърцето ѝ се къса. Обичаше го, а знаеше, че не може. Искаше целувката да бъде не повече от това, което бе — сливане на устни, символ на чувства. А всъщност беше, трябваше да бъде средство да даде на мъжа под тях време да избяга.

Тогавя Бенет щеше да бъде в безопасност. Само за няколко секунди Хана изля сърцето си в целувката. Той щеше да бъде в безопасност и тя щеше да може отново да диша.

Бенет усети промяната и сърцето му затуптя. Бе си я представял изгубена в тъмното, сама, бе си представял, че има нужда от успокоение и физически контакт. И понеже мислеше така, се опита да забрави за собствените си желания и я целуна както би я целунал приятел, със симпатия и разбиране. Отговорът ѝ бе светкавици и гръмотевици. Пръстите му върху лицето ѝ станаха по-твърди и той прошепна името ѝ.

Лампите изведнъж светнаха.

Всичко стана много бързо, но Бенет щеше да го запомни за цял живот, всяко движение, всеки звук. Нямаше време за страх, само се изненада, а после всичките му илюзии се разбиха на пух и прах.

Когато лампите светнаха, той се напрегна. Хана в този момент разбра, че човекът на Дебок не бе избягал, както се бе надявала. Знаеше, че той чака да се възползва от предоставилата се възможност.

Без секунда колебание тя се измъкна от прегръдките на Бенет и почти го изхвърли през вратата. Мъжът бе извадил пистолета си, ала Хана също. И бе много бърза.

Бенет видя мъжа с оръжието му и се хвърли от вратата да я защити в момента, в който тя стреля. За миг той просто се вторачи потресено, когато мъжът падна и не помръдна повече. После видя пистолета в ръката на Хана. Изненадата дойде и си отиде. Лицето му стана съвсем безизразно. Когато заговори, гласът му бе много любезен:

— Каква игра играеш и за кого?

Тя никога преди не бе убивала. Бе обучена, разбира се, но никога не бе отнемала живот със собствените си ръце. Докато стоеше и гледаше надолу, пистолетът се изплъзна от пръстите ѝ. Когато се обърна към Бенет, лицето ѝ беше преbledняло, очите ѝ потъмнели.

— Ще трябва да ти обясня, ала сега не е моментът. — Чу тропот от бягащи крака и се опита да се овладее. — Моля те, довери ми се.

— Интересно искане точно в този момент. — Бенет се опита да я отмести, за да слезе долу при мъжа.

— Бенет, моля те. — Хана го хвана за ръката да го спре. — По-късно ще ти кажа каквото мога. Можеш да го провериш от Рийв и от баща ти.

Усети как мускулите му се стегнаха.

— Баща ми?

— Моля те, заради него, заради семейството ти, изиграй това с мен. — Пъкна пистолета в ръката му миг преди да се появи Рийв с петима охранители по петите му. Сега си позволи да се отдаде на ужаса. Както обикновено, истината бе най-доброто прикритие.

— Той се опита да застреля принца. — Хана остави гласа си да потрепери и се облегна тежко върху Бенет. — Щеше да го убие. Ако Бенет не беше... — Замълча и зарови лице в рамото му.

Бенет не помръдна, макар че не се опита да ѝ противоречи. Сега нямаше успокояващи ръце, нямаше прошепнати утешителни думи. Рийв се наведе над тялото, после вдигна очи и срещна погледа на Бенет.

— Добре че си бил бърз... И точен. — Не бе стреляно от 9-милиметровия пистолет, който лежеше до трупа. Очите му само за миг се спряха върху Хана. — Ще се оправим с това без много шум.

Устните на Бенет се изкривиха, но не в усмивка.

— Разбира се.

— Би ли отишъл в ложата? — Рийв направи знак на двама от стражите да го придружат. — Няма да казваме нищо на семейството, преди да можем да останем сами. — Вдигна с един молив пистолета за спусъка. — Полицията ще влезе през задния вход.

Бенет с жест отпрати стражите. За пръв път Хана го видя да се държи така царствено арогантно.

— Искам да говоря с теб. Насаме. Веднага.

— Добре. — Бе видял прекалено много, Рийв знаеше. Трябваше бързо да се оправи с това. — Тогава в кабинета на Ив. Би ли ми дал няколко минути първо да свърша тук?

— Имаш десет минути — отсече Бенет и обърна гръб на всички тях.

— Бих искала да се върна в двореца. — Хана стоеше на стълбите, вече сама. Ръцете ѝ, побелели на кокалчетата, стискаха чантичката. — Не се чувствам добре.

— Погрижете се за кола и шофьор — нареди Рийв на един от стражите. На друг даде пистолета на мъртвия мъж, после изкачи стълбите и обви ръка около раменете на Хана. — Ще ви изпратя. — В момента, в който се отдалечиха достатъчно, за да не се чува, гласът му стана делови и професионален: — Какво стана?

Коленете ѝ трепереха, ала тя овладя гласа си и отговори със същия тон. Накратко докладва.

— Всичко стана за не повече от пет минути. — Струваха ѝ се като часове.

— Просто лош късмет, че Бенет ви е намерил. Но пък легендата ще мине. Той има репутацията на отличен стрелец. Сега трябва само да го успокоя. — При тази мисъл Рийв въздъхна. Той познаваше добре Бенет, познаваше и всички Бисетови. Ако веднъж се ядосаха, трудно им минаваше. — Сутринта ще говорим за това, за да представите на Дебок най-подходящата история.

— Той никога няма да ми прости.

Рийв бе достатъчно чувствителен, за да разбере, че сега Хана нямаше предвид Дебок.

— Бенет не е нито несправедлив, нито коравосърдечен. Той ще се сърди, че е бил държан в неведение, но няма да ви обвинява.

— Няма ли? — Тя излезе в нощта, без да поглежда назад.

Хана седеше до прозореца към градината. Докато гледаше луната, мина час, после още един. В двореца бе тихо. Може би другите се бяха върнали, но тя не би могла да ги чуе, защото стаите ѝ бяха обърнати към вътрешния двор. На гостите винаги даваха най-хубавия изглед и най-спокойното място.

Много добре си представяше как бе реагирал Бенет на обясненията на Рийв. Ала не Рийв щеше да обвинява той. Хана знаеше, че виновната ще бъде тя, и го бе приела. Сутринта Бенет сигурно щеше да настоява да говори насаме с нея.

Нямаше да му се извинява. Хана вдигна малко по-високо глава. Щеше да приеме гнева и студенината му, но нямаше да се извинява, че бе тази, която беше, и такава, каквато бе.

Обичаше го. Той едва ли щеше да ѝ повярва сега, ако имаше правото да му го каже. Тази вечер би умряла заради него, не само заради дълга, не само заради честта, а и заради любовта си към него. Бенет сега никога не би разбрал и повярвал в това. Може би така бе най-добре. Ако чувствата ѝ към него бяха излезли извън нейния контрол, бе по-разумно, по-безопасно, ако неговите чувства към нея бяха умрели.

Все пак имаше да изпълнява задача и да довърши двугодишна работа.

Тя опря глава на перваза на прозореца и ѝ се прииска да бе в Лондон, където нощта щеше да е студена и влажна и щеше да мирише на река.

Той не почука. Времето за добри обноски, официалности и дребни мили жестове бе отминало. Хана се бе свила на стола до прозореца, опряла ръце на перваза и облегнала глава на тях. Бе разпуснала косите си и те падаха по гърба ѝ върху семплата бяла роба. Човек почти би повярвал, че бе жена, изгубена в нощта. Бенет вече не вярваше на това, което виждаше, и много малко вярваше на онова, което чувстваше. Когато затвори вратата зад себе си, тя бързо се изправи.

Не го бе очаквала тази нощ. Когато погледна лицето му, Хана разбра, че би трябвало да го очаква. Стегна се, защото знаеше най-лошото.

— Говори ли с Рийв?

— Да.

— А с баща ти?

Той вдигна вежди. Макар да бе свалил официалното си сако, можеше да се държи съвсем като принц, когато пожелаеше.

— Ще говорим утре, макар че това не те засяга.

Тя леко кимна.

— Само дотолкова, доколкото влияе върху моето положение в момента.

— Макар че ти очевидно не го знаеш, аз не съм глупак. Положението ти остава непроменено. — Бенет извади от джоба си малкия пистолет, отиде до нощното шкафче и го остави. — Твой е.

Не, нямаше да ѝ прости. Мислеше, че бе готова да го приеме. Оказа се, че не е била права.

— Благодаря. — Студено като него отиде до шкафчето и прибра пистолета в чекмеджето.

— Ти си отличен стрелец, лейди Хана.

Чекмеджето се затвори с лек удар.

— Добре съм тренирана.

Той хвана брадичката ѝ, не нежно.

— Да, за бога. Чудя се какви ли други таланти имаш. Измамата определено е най-големият. Колко жени можеш да бъдеш?

— Колкото се наложи, за да си свърша работата. Ако ме извиниш, аз съм много уморена.

— О, не. — С другата си ръка хвана косите ѝ. Мислеше през какво го бе прекарала тази вечер. Тревога, истински ужас и предателство. — Страх ме е, че това вече не минава. За мен, във всеки случай, скромната и добре възпитана английска лейди вече я няма. Картите на масата, Хана.

Това, от което сърцето ѝ се свиваше, бе страх, осъзна тя. Не страх, че би я наранил физически, не страх, че в гнева си би направил нещо, което да изложи на опасност операцията, а страх, студен и непоносим, че винаги ще я гледа така, както я гледаше в момента.

— Съмнявам се, че мога да ти кажа много неща, които Рийв вече не ти е казал. Операцията започна преди малко повече от две години. МОС имаше нужда от агент вътре, така че...

— Основните моменти ми бяха представени. — Бенет отпусна ръце и ги сви в юмруци. — Малко късно, ала информацията изглежда достатъчно пълна. След като си се внедрила в организацията на Дебок, си се правила, че изпитваш симпатия към Ив, за да получиш достъп до двореца. — Видя пробягалата по лицето ѝ емоция, но не бе готов да я изтълкува. — По този начин Дебок ще се заблуждава, че има свой човек вътре. Като играеш ролята на двоен агент, ще си осведомена за плановете му и когато той се опита да направи нещо, властите ще могат да го предотвратят и да разрушат организацията му. Казано ми беше да съм благодарен, че си толкова добра в това, което вършиш.

— Не ми трябва благодарност, само съдействие.

— В такъв случай може би трябваше да ме помолиш за това от самото начало.

Хана вдигна глава. Не, нямаше да се извинява.

— Аз имах заповеди, Бенет. Ти знаеш какво значи дълг.

— Знам, ала знам и какво значи чест. Ти ме изигра. — Гневът разби ледената обвивка и той я сграбчи за раменете. — Ти използва чувствата ми към теб.

— Не се предполагаше да имаш никакви чувства към мен! — сопна му се тя.

— Човек невинаги може да избира какво да чувства. Но други неща може да избира. Трябваше ли да използваш това, което изпитвах към теб?

— Трябваше да си свърша работата. — Гласът ѝ сега не бе твърд, защото не бе сигурна дали бе направила онова, което бе направила, студено и пресметливо, или заради собствените си желания. — Опитах се да те отблъсна.

— Ти знаеше, че не си ми безразлична, знаеше, че те желая.

— Не исках да ме желаяш.

— Пак лъжеш.

— Не. — Хана се дръпна, ала Бенет я държеше здраво. — Не съм направила нищо, с което да те привлека. Но пък може би е достатъчно една жена просто да съществува, за да те привлича. — Видя как избухва гняв, ала не му обърна внимание. — Може би като отказах да спя с теб, се превърнах в по-голямо предизвикателство. Има много жени, които с удоволствие биха спали с кралска особа.

— Мислиш ли, че ако всичко, което исках, беше да те вкарам в леглото си, ти вече нямаше да си отишла там поне пет пъти?

— Аз не отивам никъде, където не решавам сама да отида. — Тя отметна назад глава. Гласът му бе прекалено тих, прекалено спокоен, но вече не я интересуваше. — Ако си сърдит, че не съм това, което си мислил, то е, защото е накърнено самолюбието ти.

Хана не можа да довърши, защото падна под тежестта му на леглото. Преди да бе успяла да го отблъсне, той прикова ръцете ѝ от двете страни на тялото ѝ. Бе предупредена колко можеше да е страшен гневът му, за това пишеше дори в досието му. Ала нищо не можеше да се сравни с това, да го изпита лично.

— Самолюбие ли? — процеди Бенет през зъби. Лицето му бе само на сантиметри от нейното. — Значи за теб аз съм още само това, което си чела, само това, което са ти казвали. — Болеше го, как го болеше. Той чувстваше как болката се разгаря в него, докато единствената възможност бе да я превърне в гняв. — Няма да те разочаровам.

Тя стисна краката му между бедрата си и почти успя да се освободи от него. Бенет обаче се премести и тялото му затисна нейното. Хвана я за гърлото и изпита мрачното удоволствие да усети как пулсът ѝ запърха под пръстите му.

— Това няма да докаже нищо. — Хана успя да освободи едната си ръка, но той я хвана за китката. Пулсът ѝ биеше и там, бързо и неравномерно. — Само ще унижиш и двама ни.

Това нямаше значение. Бенет бе преминал отвъд доброто и злото, истината и лъжата.

— Имаше време, когато мислех, че си плаха и неповторима. Това бе жената, на която исках да покажа само нежност. Към нея изпитвах такова търпение, такива нежни чувства. Ала за теб можем да си спестим такива неща, нали?

— Бенет, не прави това. — Каза го тихо, с пълното съзнание, че бе прекалено късно.

— Защо не? — Безразсъдството се бе върнало с пълна сила, предизвикано от предателството. — Това е нощ на лъжи и страсти.

Тя се подготви да се бие, за себе си и за него.

— Няма да ме изнасилиш.

— Не, няма. Но ще те имам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Щеше да е сблъсък на воли, състезание за надмощие. По някакъв начин ѝ бе по-лесно да мисли за това, докато устните на Бенет се притискаха към нейните. Той искаше не да прави любов с нея, а да я накаже, дори да я покори. Това, което ги бе довело дотук, бе не желание, а гняв. Хана не можеше да си позволи да го забрави, дори за момент.

И въпреки това целувката не бе жестока. Устните му се движеха върху нейните, горещи и твърди, по-скоро подигравателно, отколкото настойчиво. Ръката върху гърлото ѝ не толкова я заплашваше, колкото я задържаше да не мърда. Стиснатите пръсти ѝ напомняха за силата на ръцете му, които я бяха галили, за да я възбудят и прелъстят.

Тя заповяда на тялото си да лежи неподвижно и отпуснато под неговото, докато чакаше не просто шанса да се бори с него, а шанса да го победи.

Ала кръвта ѝ вече започваше да кипи.

Бенет го знаеше. Бе мъж, който разбираше страстта, желанието, уязвимостта и как едното може да подхрани другото. Бе използвал такива неща и преди, винаги с добро настроение, и за да дава, и за да получава. Сега щеше да ги използва, за да нарани толкова дълбоко, колкото бе наранен самият той.

Жените го бяха смущавали, развеселявали, смайвали и очаровали. Но никоя жена преди Хана не го бе наранявала. Това, че го бе сторила толкова непреднамерено, не от злоба, а спокойно, безстрастно, правеше греха ѝ непростим. За пръв път през живота си Бенет държеше в ръцете си жена с единственото желание да ѝ причини болка.

Или поне така си казваше.

Под халата ѝ имаше само плът. Разбра го още преди да смъкне плата по голото ѝ рамо. Тук имаше сила. Веднъж вече го бе почувствал. Сега почувства и мекотата. И двете му действаха, точно

както неговото докосване действаше на нея. Когато тя започна да се бори, той се отмести, така че халатът да се разтвори.

Хана не се паникьосваше лесно, ала сърцето и желанията ѝ изневериха. В момента, в който Бенет плъзна длан по голата ѝ кожа, огънят на удоволствието отвори вратата на страха. На възбудата. На страстта. Тя започна да се бори и двамата се затъркаляха по леглото, вплетени в битка. Стройното му тяло криеше желязна сила, която едновременно я изненада и възбуди. Мускули се надигаха под ризата му, докато отблъскваше движенията ѝ и я докарваше там, където я искаше. Хана отново се озова притисната под него. Ръцете ѝ бяха като вързани от халата, който се бе смъкнал по гърба ѝ.

Погледна го задъхано. Бе победена, но съвсем не готова да се предаде. Лунната светлина падаше върху лицето ѝ, така че кожата ѝ изглеждаше млечнобяла, очите горящи. Страхът в тях се бе превърнал в укор. Разбърканата ѝ коса се бе разпиляла по леглото и му напомняше за морски сирени и вещици.

— Ще те мразя.

Нещо тихо се скъса в него. Сърцето му или може би душата му. Той не ѝ обърна внимание и се съсредоточи върху нуждата да я накаже, задето го бе накарала да обича една илюзия.

Отново спусна устни, ала тя отвърна глава. Малка защита, при това неразумна, защото устните му намериха меката извивка на шията ѝ. Хана затаи дъх, после издиша със стон. От този звук сърцето му се заблъска, а вкусът ѝ бе неповторим и опасен като чувствата му към нея.

Искаше да я обича и да я мрази. Имаше нужда да я утеши и да я накаже. Мъчеше се да я нарани и да ѝ достави удоволствие. Насред цялата тази бъркотия забрави за всичко друго, освен за Хана.

Нежни по природа, загрубели от работа, ръцете му се движеха по тялото ѝ. С върха на езика си описваше мъчителни, подмамващи пътечки по кожата ѝ. Чувстваше я как се разгорещява и става сякаш по-уханна и мека. Тя се извиваше под него, но движенията ѝ само възбуждаха още повече и двамата.

Изведнъж тялото ѝ замръзна, почти сякаш дори дишането ѝ спря. След това започна да трепери.

Никога не бе чувствала по-силно тялото си, никога не бе подалеч от всяка разумна мисъл. Искаше да си спомни защо Бенет бе с

нея, защото това не бе добре и за двама им, ала можеше само да чувства. Причините вече нямаха значение, последствията бяха забравени. Той искаше. Хана искаше. Правилното и неправилното бяха за нормалните хора.

Когато устните му се върнаха към нейните, тя чакаше. Бенет откри не отстъпчивост, не страх, а страст, която Хана безмилостно бе обуздавала през по-голямата част от живота си. Сега той я бе освободил и тя за миг помисли, че никога вече нямаше да успее да я скрие напълно.

Нетърпение. Отчаяние. Отново се изтърколиха върху леглото, но в друга схватка. Халатът ѝ бе изгубен някъде, така че ръцете ѝ бяха свободни да го уловят. С движение, което би могло да му каже всичко, Хана се обви около него.

Остани с мен. Обичай ме. Разбери ме.

После дори това бе изгубено сред вихъра от жарава, от който и двамата останаха без дъх.

Веднъж вече бе усетил вулкана в нея. Сега, когато той избухна около него, бе потресен от силата му, от мрачната му ярост. Ветрецьт, който разлюляваше завесите, бе прохладен и лек. В средата на леглото имаше клада, която и двамата разпалваха все по-силно и по-силно.

Хана трескаво разтвори ризата му, като разпиля по пода и завивките копчета. Смехът ѝ се разнесе, нисък и зноен, какъвто го бе чувал веднъж преди, ала сега в него имаше нотка на нещо, което би могло да бъде тържество. После, когато тя плъзна ръце по гърдите му, смехът премина във въздишка. Гола плът срещна гола плът и целувката ѝ бе гореща и гладна.

Нещо прещрака в него. Като любовник винаги се бе държал разумно, грижливо, внимателно. Никога не бе приемал любовта като игра, нито като състезание. Тя винаги бе резултат на симпатия, на естествен връх на желанията.

Но никога не бе желал така.

Нежността бе забравена така, както и отмъщението. Бенет зарови ръце в косите ѝ и я привлече към себе си. Зъбите му се впиха в долната ѝ устна, изпращайки зашеметяващи искри удоволствие през нея. После той започна бързо да се движи, като остави устните ѝ незадоволени, докато целувките му измъчваха и усмиряваха навсякъде, докдето достигаха.

Отново се надигна паника, ала толкова преплетена с възбуда, че Хана не можеше да ги различи. Уплашена и разгорещена, тя се опита да го отблъсне, когато с внезапност, която я остави без дъх, Бенет я прехвърли през върха. Тялото ѝ се сви, почти в самозащита, след това се изпълни с огнен поток, от който кръвта ѝ закипя. Освобождаването дойде като буйна вълна, след като извика името му със съзнанието, че никой, освен него няма никога да я доведе дотук.

Бе слаба и разтреперана. Дланите, които се бяха впили в чаршафите, лежаха отпуснати. За момент имаше чувството, че се носи по течението. После той отново разпали пламъците.

Това бе искал за нея, от нея. Кожата ѝ под ръцете му бе влажна и мека. Хана отново се раздвижи под него. На лунната светлина Бенет видя лицето ѝ, замаяно от страст, зачервено от удоволствие. Хвана с две ръце бедрата ѝ и обходи с целувки тялото ѝ. Усети момента, в който силата отново нахлу в нея.

Все още трепереца, все още задъхана, тя посегна към панталоните му. Бе опитала, бе вкусила и искаше още. Искеше всичко. Докато смъкваше дрехите му, той гъделичкаше с върховете на пръстите си вътрешната част на бедрата ѝ и я възбуждаше непоносимо. Видя как очите ѝ се отвориха потресено, когато я докара до следващия връх и тялото ѝ се изви към него. И после, докато мускулите ѝ бяха омекнали като восък, устните му отново бяха върху нейните и я подканяха да поеме следващото пътешествие.

Бенет бе като наркотик. Ръцете ѝ бяха натежали като олово, когато се опита да ги вдигне към него. Виеше ѝ се свят от потока усещания. Зрелият аромат на страстта заливаше и двама им, така че кожата им бе мокра и гореща. Хана чуваше собственото си накъсано дишане, докато се опитваше да се фокусира върху лицето му.

Очите му бяха златисти, като на котка преди скок. Тя си го спомни как изглеждаше върху гърба на жребеца — дързък, опасен. Потрепери веднъж, после се предаде. С отворени очи и открито сърце го привлече към себе си.

Разтвори се. Той я изпълни.

Препускането беше бързо и безразсъдно. Без да намаляват ход, се хвърлиха с главата надолу в пропастта.

Мълчанието сякаш се проточи вечно. Хана се бе свила в нея и го чакаше да я остави. Макар че съзнанието ѝ още не се бе прояснило, някакъв разум се бе върнал в него. Покрита от тъмнината, пред себе си тя можеше да признае, че никога вече няма да бъде същата. Бенет бе пробил старателно полираната обвивка и бе покорил вътрешната жена, жената, която мразеше. Хана не можеше да му каже, че го обича, че вече скърби за загубата на това, което всъщност никога не бе имала, и че ще прекара остатъка от живота си, копнеейки за него.

Той искаше да протегне ръка, да я привлече към себе си и да погали косите ѝ под лунната светлина. Нямахше да бъде възможно отново да я докосне. Бе взел в гнева си това, което някога бе мечтал да вземе нежно. Чувството за вина бе реално и натежало, въпреки че усещането за предателство се бе върнало.

Жената, в която се бе влюбил, не съществуваше. Тя бе дори не и илюзия, а по-скоро лъжа. А сега той бе сторил това, което бе избягвал дори в най-дивите си моменти. Бе правил любов с една непозната. И, Господ да му е на помощ, беше се влюбил в нея.

Дали я бе наранил? Искаше му се да я попита, но се въздържа. Не можеше да си позволи да изпитва съжаление или щеше да се направи на глупак и пред тази нова Хана. След честта идваше гордостта. Ако бе жертвал едното заради гнева и болката, можеше да се вкопчи в другото.

Стана и прокара ръка през косата си. Как можеше да я обича, когато дори не я познаваше? Как можеше още да обича жената, за която вече знаеше, че никога не е съществувала?

Облече се мълчаливо, докато тя лежеше неподвижно на леглото.

— Изглежда, че сега и двамата сме се използвали един друг.

Хана отвори очи. В тях нямахше сълзи. Слава богу, че поне толкова сила още имаше. Бенет стоеше до леглото, гол до кръста, стиснал в ръка разкъсаната риза.

— Можем да приемем, че сме наравно.

— Можем ли? — Пръстите му върху ризата побеляха. Почти направи крачка към нея, преди да се насили да се обърне и да я остави сама.

Тя лежа и слуша тъмнината до изгрев-слънце.

— Имаш въпроси — започна Арманд, когато се изправи пред най-малкия си син. Утринната светлина, която струеше през отворените прозорци, бе достатъчно ярка, за да покаже ясно следите от безсънната нощ и върху двете лица. — Предпочитам да изчакаш с тях, докато свърша.

Бенет се бе подготвил да пита и да беснее. Ала умората и напрежението караха баща му изведнъж да изглежда стар и прекалено уязвим. Отново се остави да го води не дългът, а любовта.

— Добре. — Наля си кафе, черно. Имаше нужда.

— Ще седнеш ли?

— Не.

От тона му погледът на Арманд стана по-остър. После и той се остави във властта на любовта.

— Аз ще седна. — Остави недокоснатото си кафе настрана. — Преди две години седях в този кабинет с Рийв и Малъри. Вие с Александър също присъствахте. Помниш ли?

Бенет се приближи към прозореца и погледна навън.

— Да. Говорехме за Дебок и какво може и трябва да бъде направено.

— Значи трябва да си спомняш, че Рийв още тогава мислеше за агент, който да се внедри в организацията.

— Помня също, че беше решено името му да се запази в тайна от Алекс и от мен. — За една нощ лекото раздражение, което бе изпитал тогава, бе прераснало в истинска горчивина. — И че Малъри не беше съвсем доволен от избора на Рийв.

— Малъри винаги е бил един от най-доверените служители на охраната в Кордина. Но е старомоден. — Арманд не виждаше причини да добави, че той също бе имал своите съмнения. — Не му се искаше да се използва жена.

Бенет на една глътка изпи половината кафе.

— Тогава, както и сега, мислех, че ние с Александър имаме правото да знаем какво се прави. Нещо повече, всички ние имаме правото да знаем, че жената, която приемаме като приятел, е агент на МОС.

— И тогава, както и сега мислех... — Гласът на Арманд, макар и тих, прозвуча властно. — ... че никой от вас няма нуждата да знае. Ако се бях разболял, Алекс, разбира се, щеше да бъде уведомен. Обаче...

— Мислиш ли, че понеже аз няма да управлявам, Кордина има по-малко значение за мен? — Бенет се извъртя към баща си. На лицето му бе изписан смъртоносен гняв. — Цял живот съм бил по-малкият брат. Алекс беше роден да управлява Кордина след теб. Беше подготвен за това, както ще бъде подготвен и неговият син. Мислиш ли, че заради това аз по-малко се вълнувам, по-малко обичам или бих дал по-малко от себе си?

Арманд за момент не каза нищо. Знаеше, че трябва внимателно да подбере думите, въпреки че идваха от сърцето му.

— Бенет, гледах те как порасна и от момче стана мъж, и чаках знак, чаках намек, че не приемаш положението си. Ти понякога си бил буен, понякога неразумен и много често недискретен, ала никога в теб не съм виждал нищо друго, освен любов към страната ти и към семейството ти.

— Защо тогава, ако нещо заплашва и страната, и семейството ми, ти пазиш плановите си в тайна от мен?

Зад челото на Арманд пулсираше главоболие. Той за миг затвори очи, но не вдигна ръка да го облекчи.

— Преди две години лейди Хана Ротчайлд беше избрана измежду половин дузина висококвалифицирани агенти да проникне в организацията на Дебок и да я разруши. И ние, както и тя, бяхме наясно и с рисковете, и с времето и уменията, които щяха да са й нужни, за да успее.

— Защо нея? — Бенет откри, че за момента не искаше да мисли отвъд това. Трябваше да получи този отговор, преди да може да се справи с другите.

— Рийв реши, че уменията на Хана са много подходящи за тази операция. Тя от десет години работи в МОС.

— Десет години?! — Бенет отново се завъртя из стаята, докато се опитваше да го проумее. — Как е възможно? Та Хана е толкова млада.

— Тя е второ поколение — обясни Арманд. — Баща ѝ лично я е обучавал, докато е била още ученичка. Лорд Ротчайлд, макар и вече почти пенсионер, е един от най-ценените агенти на МОС. Той е бил един от учителите на Рийв в началото на кариерата му, което е още една причина Рийв да предпочете Хана за тази задача.

— Десет години — повтори Бенет. Колко ли жени е била? Колко ли лъжи е изрекла?

— Очевидно е имала вродена склонност към този вид работа. — Арманд видя как синът му стисна зъби, ала продължи: — След като прочетох доклада на Рийв за нея, трябваше да се съглася, че тя бе най-подходящата за това, което бяхме измислили.

— Дебок често използва жени — измърмори Бенет.

— Той мисли, че те могат да бъдат по-коварни, дори по-жестоки от мъжете. — Арманд си спомни за Джанет Сидърс и за куршума, който бе измъкнат от плътта на единия от синовете му. — Предпочита определен тип скромни, добре възпитани, безупречни жени от добро потекло.

— Хана.

— Да. Точно тези качества натежах в нейна полза. С помощта на МОС ѝ беше създадена убедителна легенда. Препоръките, които ѝ бяха дадени, ѝ позволиха да се промъкне в компанията на Дебок. За две години се издигна от куриер до върха на организацията.

— До върха? — Страхът го стресна, като нещо противно в гърлото. — Какво имаш предвид?

— Срећнала се е със самия Дебок и след като е успяла да дискредитира един от най-близките му помощници, сега е заела мястото му. Рийв ти е обяснил, че според Дебок тя е тук в двореца като негов агент.

Горчивината бе по-осезаема от страха. Той се съсредоточи върху нея.

— Много добре играе играта.

— Един агент в нейното положение или играе добре играта, или губи живота си. Ти от първа ръка знаеш, че Дебок не се колебае да убива. Нейното име и самата операция се пазеха в най-строга тайна не за да бъдеш защитен ти и останалата част от семейството, Бенет, а за да бъде защитена тя.

Бенет остави чашата си и спря да крачи.

— По какъв начин?

— Трима други агенти са били убити, докато са се опитвали да направят това, което Хана сега почти е успяла да направи. Последният е бил заклан. — Арманд видя как лицето на Бенет побледня. Като баща би спестил това на сина си. Но като принц не можеше да му спести нищо. — Като я доведохме тук по този начин, като оставихме теб и всички вас да вярвате това, което Дебок искаше да вярвате, тя имаше

единствената защита, която ние можехме да ѝ предложим. Ако бъде разкрита, дори МОС не може да я защити. Сега, след като знаеш всичко, което знаеш, рискът за нея е по-голям от всякога.

Бенет мълчаливо прекоси стаята и седна срещу баща си. Макар в душата му да се надигаше ураган, лицето му бе спокойно.

— Аз съм влюбен в нея.

— Да. — Арманд се облегна назад. — Боя се, че е така.

— Няма да стоя и да чакам със скръстени ръце Дебок да нарани някой, когото обичам.

— Бенет, има моменти, прекалено много моменти, когато личните ни чувства не могат да влияят върху действията ни.

— За теб. — Гласът на Бенет бе все още спокоен, ала малко постуден. — Може би и за Алекс, но не и за мен. Аз предпочитам да го убия лично.

Арманд усети страх и гордост и ги овладя и двете.

— Ако направиш нещо, с което в този момент да се намесиш в операцията, може да се окажеш отговорен за смъртта не на Дебок, а на Хана.

Бенет се наведе напред.

— Не разбираш ли, че съм влюбен в нея? Ако беше на мое място, нищо ли нямаше да направиш?

Арманд се вгледа в лицето на сина си и си спомни за единствената жена, която някога бе обичал.

— Мога да ти кажа само, че бих направил всичко, което е необходимо, за да бъде тя в безопасност. Дори ако това означава да не правя нищо. — Стана и отиде до бюрото си. — Прочети това. — Взе малка купчина папки с печат за най-строга секретност. — Тук е основната информация за Хана, някои от нейните доклади за определени задачи, а напоследък и за напредъка ѝ с Дебок. Ще те оставя да ги прочетеш. Те не трябва да напускат тази стая.

Бенет стана да вземе папките.

— Къде е тя сега?

Арманд се бе надявал този въпрос да не бъде зададен.

— Рано тази сутрин получи съобщение. Отиде при Дебок.

Това трябваше да се изиграе много внимателно. Хана седеше в елегантния хол във вилата на Дебок, сплела ръце в скута си. Макар че този път срещата бе на суша, тя знаеше, че ако прикритието ѝ не издържи, ще бъде също толкова сама, колкото и на яхтата.

Ако той се досетеше за ролята ѝ в събитията от предната вечер, щяха да ѝ прережат гърлото, преди да бе успяла да отрече. Риск, който всеки агент поема, напомни си Хана. За да изпита себе си, взе малката порцеланова каничка от масата пред нея и си наля кафе. Ръката ѝ не трепна.

Умът ѝ трябваше задължително да остане остър и съсредоточен върху задачата.

Всички други мисли в главата ѝ бяха за Бенет.

— Лейди Хана. — Дебок влезе в хола и затвори зад гърба си двойната врата. — Какво удоволствие е за мен да ви видя отново.

Тя внимателно добави в кафето си капка сметана.

— Съобщението, което получих тази сутрин, не ми оставяше голям избор.

— Ах, бях малко безцеремонен. — Той се приближи към нея, взе ръката ѝ и докосна устни към нея. — Моите извинения. Събитията от снощи малко ме разстроиха.

— Мен също. — Хана издърпа ръката си. Инстинктът ѝ подсказваше, че най-добрата роля бе раздразнението. — Започвам да се чудя дали съм направила разумен избор.

Дебок седна до нея и без да бърза извади цигара от кристалната табакера. Днес носеше изумруди.

— Какво искате да кажете?

— Само преди няколко месеца се бях озовала в положението да оправям кашата, която беше създал един ваш служител. — Тя отпи от кафето, горещо и силно. — Снощи друг едва не съсипа всички стъпки, които така старателно бях направила към Бисетови.

— Мога ли да ви напомня, мадмоазел, че ви беше препоръчано да не се бъркате?

— А аз ще ви напомня, мосю, че не съм достигнала до сегашната си позиция, като не съм гледала собствените си интереси. Ако не бях последвала Бенет, ние с вас сега можеше да седим в далеч по-малко приятно обкръжение.

Дебок издуха облак дим.

— Обяснете.

— Бенет беше малко отегчен от пиесата и беше решил да изчака падането на завесата в гримьорната на американската актриса. Тъй като знаех, че се работи по някакъв план, реших, че е най-добре отблизо да следя нещата. Когато светлините изгаснаха, трябваше да реша дали да се върна обратно, или Бенет да ми е под ръка. Ако се бях върнала, мосю, принцът можеше наистина да е мъртъв.

— И искате да ви благодаря за това?

— Можеше да е мъртъв — повтори Хана, — а в момента един член на вашата организация да бъде арестуван. Да ви наля ли кафе?

— Мерси. — Той търпеливо я изчака да напълни втората чаша. После кимна и тя му добави сметана.

Хана се облегна назад и скръсти ръце.

— Макджий и охраната вече се бяха запътили натам. Аз забелязах вашия човек. — Тя изсумтя презрително. — Трополеше наоколо и разнасяше фенер. Успях да отклоня вниманието на Бенет, като се направих на истерична жена, обаче този идиот не се възползва от възможността да изчезне. Лампите отново светнаха и Бенет го видя, него и пистолета му. Трябва да сте поласкан, че след излизането ви от затвора принцът носи малокалибрен пистолет. Той стреля с него и по лични причини аз съм благодарна, че стреля добре. Мъртвите не могат да назовават имена. — Изправи се, вживяла се в ролята си. — Питам ви сега, имаше ли този човек заповед да убие един от Бисетови? Вярвате ли ми да изпълня договора, или не?

Кажи го, заповяда Хана наум. Кажи го високо и ясно, за да се свърши.

Дебок изтръска пепелта от цигарата си в един пепелник. Димът се къдреше към тавана.

— Моля ви, скъпа моя, успокойте се. На човека, за когото говорите, може да е било казано да прояви инициатива, ала никога не му е давана конкретна задача. Имам доверие във вас, разбира се.

— Ние се договорихме. Аз ще очистя Бисетови в замяна на пет милиона долара.

Той й се усмихна като щедър вуйчо:

— Договорихме се, че ако се случи нещо такова, ще има определено възнаграждение.

— Уморена съм от игри. — Сякаш за да го докаже, тя взе чантата си. — Ако не искате да говорите откровено, ако не искате да спазвате нашата договорка, няма причина да продължаваме.

— Седнете — заповяда Дебок рязко, когато Хана се запъти към вратата. Тя спря, обърна се, но не се върна. — Забравяте се. Никой, който работи за мен, не си тръгва, преди да е освободен.

Хана знаеше, че пред вратата имаше мъже, които чакаха само един знак от него, за да я задържат или убият. Реши да рискува, като разчиташе на това, че той уважава дързостта:

— В такъв случай може би ще е най-добре да намеря някой друг, за когото да работя. Не съм свикнала да ми се дават само половината карти.

— Не забравяйте, че аз държа картите. Отново ви моля да седнете.

Този път тя се подчини. Прояви нежелание, ала само дотолкова, доколкото Дебок да види как се бори с него.

— Добре.

— Кажете ми как се държат Бисетови тази сутрин.

— С достойнство, разбира се. — Престори се на леко развеселена. — Бенет е доволен от себе си. Арманд е разтревожен. Ив цял ден е на легло. Габриела стои при нея. Макджий се е затворил с Малъри... Знаете ли това име?

— Да.

— Според мен се опитват да отгатнат каква е била целта на снощната суматоха. Вашият човек чудесно се справи с главното хранване, макар да ми се струва, че експлозивът беше малко пресилен. — Хана сви рамене, сякаш говореше за шапка с прекалено много пера по нея. — Във всеки случай, до края на вечерта работеха на резервното хранване, а тази сутрин са изпратили в Центъра ремонтна бригада. Според тях хранването е било прекъснато, за да може убиецът да стигне до кралската ложа.

— Естествено предположение — отбеляза Дебок и отново се зае с кафето си. Точно на това се бе надявал. — Макар че такъв ход не би бил чист и стилин. А вие, скъпа моя? Как сте, след като станяхте свидетел на убийство?

— Реших да бъда потресена и омаломощена от тези събития. Но храбра, разбира се. Ние, англичаните, сме храбри, нали знаете.

— Винаги съм се възхищавал от това ви качество. — Той отново ѝ се усмихна. — Трябва да ви поздравя за дълбочината на уменията ви. Изглеждате така, сякаш цяла нощ не сте мигнали.

Бе грешка да си спомня за Бенет, дори за миг.

— Изпих достатъчно кафе, за да ме държи будна до зори — отвърна тя спокойно, макар че стомахът ѝ се бе вързал на възел. — В момента мислят, че съм излязла на разходка, за да се поразведря. — За да отклони вниманието му от този въпрос, Хана добави последното, което бяха обсъждали с Рийв: — Знаете ли, че цялото кралско семейство ще се събере в двореца за Коледния бал?

— Такава е традицията.

— Тъй като Ив трябва да се пази, принцеса Габриела ще доведе семейството си за няколко дни по време на подготовката. Семейство Макджий ще живеят в крилото на Александър и Ив, за да могат да са близо до децата.

— Интересно.

— И удобно. Ще искам материали за три пластични бомби.

Дебок само кимна:

— Младият принц не живее в същото крило.

— Младият принц ще бъде смъртно ранен, докато се опитва да спаси останалата част от семейството. Оставете това на мен. Само се погрижете петте милиона да ме чакат. — Тя отново стана, после наклони глава, сякаш чакаше разрешение да си тръгне. Дебок също се изправи, после за нейна изненада хвана двете ѝ ръце.

— Мислех си, че по някое време след празниците ще си взема дълъг отпуск. Искан ми се да плавам, да бъда на слънце. Отпуските могат да бъдат много скучни без компания.

Сърцето ѝ се преобърна. Молеше се отвращението да не се прояви дори за миг.

— Винаги съм обичала слънцето. — Не възрази, когато той се приближи, ала се усмихна. — За вас се говори, че захвърляте жените също толкова лесно, колкото ги колекционирате.

— Когато ме отегчат. — Дебок обви ръце около врата ѝ. Пръстите му бяха леки, гладки и отново ѝ напомниха за пипала на паяк. — Имам чувството, че вие няма да ме отегчите. Мен ме привлича не външният вид, а умът и амбицията. Мисля, че може да ни бъде много приятно заедно.

Ако устните му докоснеха нейните, щеше да започне ѝ се повдига. Хана наклони назад глава, само на сантиметър.

— Може би... След като си свършим работата.

Пръстите му на врата ѝ се стегнаха, после я пуснаха.

Белезите, които бяха оставили, щяха да си личат няколко минути.

— Вие сте предпазлива жена, Хана.

— Достатъчно предпазлива, за да искам петте милиона, преди да спя с вас. А сега, ако ме извините, трябва да се връщам, преди да са започнали да ме търсят.

— Разбира се.

Тя тръгна към вратата.

— Тези материали ще ми трябват до края на седмицата.

— Чакайте коледен подарък от леля ви в Брайтън.

Хана кимна и излезе.

Дебок отново се разположи на стола си и реши, че тази жена много му харесва. Колко жалко, че трябваше да умре.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Бенет тръгна да я търси, следобедът превалише. Бе изчел от кора до кора папките, които Арманд му даде. Макар че някои неща го бяха очаровали, някои го бяха изплашили, а някои го бяха ядосали, още не бе сигурен, че познава тази жена.

Сега той също бе част от измамата, мислеше Бенет, докато вървеше към апартамента на Ив. Нищо, което бе прочел, нищо, което му бе казано, не можеше да сподели с брат си. Не можеше да успокои сестра си или Ив с новината, че всяко движение на Дебок се следи. Нямаше избор, освен да играе играта докрай. Започваше да разбира, че Хана също нямаше избор. Затова тръгна да я търси, като знаеше, че отдавна бе минало времето, когато можеха да говорят спокойно.

Намери Ив и Габриела заедно на една маса, затрупана с купища списъци и чайник с чай.

— Бенет! — Габриела протегна ръка към него. — Точно навреме. Трябва ни мъжката гледна точка за Коледния бал.

— Осигурете достатъчно вино. — Бенет се наведе да я целуне по двете бузи. Макар сестра му да се усмихваше, той забелязваше следите от напрежението, както ги забелязваше и в Ив. — Хана не е ли с вас?

— Не. — Ив остави молива и вдигна лице за целувка. — Казах ѝ, че искам днес да си почине. Снощи... — Пръстите ѝ се стегнаха около неговите. — Снощи трябва да е било ужасно за нея. И за теб.

Бенет сви рамене, след като си спомни съвсем ясно как я бе оставил — свита на безмълвна топка на леглото.

— Във всеки случай не беше скучна вечер.

— Не се шегувай, Бен. Можеше да те убият. Единственото, за което мога да мисля, е, че за втори път се случва в театъра. За втори път една от моите пиеси...

Бенет приклекна, без да пуска ръката ѝ.

— Не бях ранен и не искам да даваш воля на богатото си въображение. Много ще ми е неприятно, ако племенникът ми се роди с бръчки от притеснение. Къде е Мариса?

— Спи.

Той потърка с палец сенките под очите ѝ.

— Ти би трябвало да направиш същото.

На мястото на напрежението дойде раздразнение, както се бе надявал.

— Сега говориш като Алекс.

— Боже опази. Къде е той, между другото?

— Има срещи. — Ив нервно прокара пръст по листите. — Почти през целия ден. Всичко се прехвърли в кабинетите му тук заради... Заради съображения за сигурност.

— Значи няма за какво да се безпокоиш. — Покри дланта ѝ със своята. — Вече трябва да си разбрала, че Бисетови са неразрушими. Поне може да си благодарна, че засега Алекс е зает, иначе щеше да се върти около теб.

Тя успя да се усмихне.

— Прав си.

Бенет се изправи и се усмихна на Габриела.

— Надявам се, че можем да ти имаме доверие да я наглеждаш... Макар че и ти не изглеждаш в най-добрата си форма.

— Винаги си бил кавалер.

— За какво са братята? — Искаше му се да ги прегърне и двете, да им каже, че нищо и никой няма отново да ги нарани. Вместо това дръпна косата на сестра си. — Ще ви оставя да се заемете отново с несъмнено увлекателната си работа.

Едва бе стигнал до стълбите, и Габриела го повика:

— Бен!

Той се обърна и макар че бе готов да се усмихне, изражението ѝ го спря. Габриела погледна през рамо, за да е сигурна, че са достатъчно далеч от кабинета на Ив, и хвана ръката му върху парапета.

— Рийв почти не говори с мен за някои неща. — През очите ѝ пробяга следа на гняв, после изчезна. — Това е нещо, с което трябва да се примирия. Но особено след като веднъж изгубих всичко, имам добър инстинкт, когато става дума за семейството ми.

— Знам, че си разтревожена. Всички сме разтревожени.

— Не е само това, макар че всичко опира до Дебок и неговата фикс идея да ни унищожи. Още сънувам сънища, след всичките тези години. — Спомняше си една колиба, тъмнината, страха.

— Бри... — Бенет докосна бузата ѝ. — Нищо такова няма вече да се случи.

Тя леко затвори пръсти около китката му.

— И те помня прострелян и облян в кръв на пода на терасата. Помня как седях в болницата, докато Ив беше на границата между живота и смъртта. Дебок... — Лицето ѝ бе много бледо, ала в него и в ръката ѝ върху неговата имаше сила. — Всичко идва от Дебок. И той не е довършен.

— Ще бъде. — В гласа му, в очите се появи нещо опасно. — Обещавам ти го.

— Искам да внимаваш, Бенет.

Той се усмихна и опасното изражение в погледа му изчезна.

— Как мога да не внимавам, когато около мен има толкова охрана, че дъх не мога да си поема?

— Много да внимаваш — повтори Габриела. — Не знам някога да си носил пистолет в театъра.

Тя знаеше, че това бе лъжа. Нямаше нужда да му го казва, достатъчно бе да погледне в очите и знаеше, но не го разбираше. И понеже това бе Габриела, тя нямаше да спре, преди да го разбере.

— Остави го засега.

— И Рийв така ми казва. — Габриела махна нетърпеливо с ръка. — Как мога да го оставя? Става дума за моето семейство.

— Знам само, че скоро всичко ще свърши. Междувременно трябва да се държим заедно. Нещо се прави, Бри. Разчитай на това.

— Това правя. — Тя знаеше, че няма да е честно да го притиска, затова го пусна. — Искам да ми обещаеш да не вършиш нищо необмислено.

— Какво мнение имаш за мен!

— Бен, моля те.

— Добре, обещавам. — Той отново я целуна. — Обожавам те, макар че си докарала на бял свят Дориан само за да ми вади душата. — Потупа я по ръката и тръгна надолу по стълбите. — Довиждане засега.

Бри го проследи с поглед, ала тревогата си остана.

— Довиждане.

Хана не бе в стаята си. Бенет влезе, видя, че бе празно и отново се притесни. Пак ли бе излязла? И в момента ли излагаше себе си на опасност, за да защити неговото семейство?

Не можеше да понася това. Не можеше да приеме мисълта, че тя рискуваше живота си, че закриваше тялото му със своето, както бе сторила снощи. Той бе човекът, който защитаваше, независимо дали ставаше дума за семейство, приятел или родина. Как можеше да не защитава жената, която обичаше?

Докато се въртеше из апартамента ѝ, се приближи към гардероба. Там имаше малка емайлирана кутия с изрисуван на капака паун. Бен прокара пръст по нея и се запита откъде ли я има Хана. Подарък? От кого? Или си я бе купила от някое малко магазинче в Лондон? Трябваше да знае дори тези незначителни подробности за нея. Не можеше ли тя да разбере, че за да се справи с чувствата си към нея, трябваше да познава жената, на която ги бе дал?

Вдигна поглед и в огледалото видя отразено леглото, където предишната нощ се бяха борили, бяха се любили. Ако застанеше съвсем неподвижно, можеше почти да чуе във въздуха ехото от страстта и откриването. Щеше ли Хана да го мрази заради това? Въпреки че любенето за нея беше също толкова всеотдайно и потресаващо, щеше ли да му прости, че я накара насила да свали всички бариери?

Бе се държал грубо... Той сведе поглед към ръцете си, обърна ги и разпери пръсти. Цял живот толкова се бе старал никога да не нарани жена. А сега, когато бе намерил единствената жена, бе сторил точно това, и то напълно съзнателно.

Отиде до прозореца, като се мъчеше да подреди чувствата си. Все още ѝ беше ядосан. Каквото и да му казваше разумът, още го болеше от измамата. Нещо повече, не можеше да се отърси от чувството, че се бе влюбил в две жени и не можеше да вярва на нито едната от тях.

И в този момент я видя в градината.

Трябваше ѝ малко време, каза си Хана. Само един час насаме, за да проясни съзнанието си и да успокои нервите си. Знаеше, че тази сутрин се бе държала по най-добрия възможен начин с Дебок. Ако

нищо не се провалеше, той до една седмица щеше да падне в капана. И тогава щеше да е успяла. В досието ѝ щеше да влезе още един любим доклад. Една успешно завършена двегодишна задача можеше да означава повишение. Бе само на сантиметри от капитанския чин и го знаеше. Защо обаче това не я вълнуваше както преди?

Време, каза си тя. Просто ѝ трябваше малко време.

Щеше да си вземе толкова нужния и заслужен отпуск. Може би най-после щеше да отиде в Америка — Ню Йорк, Сан Франциско. Нямах ли да е възможно да се изгуби за малко в такива места?

Или може би щеше да се върне в Англия. Можеше да си прекара времето в Корнуол, да скита из пущинаците или да язди край морето. В Англия не можеше да изгуби себе си, но може би щеше отново да намери себе си.

Където и да отидеше, щеше да напусне Кордина. И Бенет.

Над пейката се издигаха глицинии, подканящи към дълги, спокойни размисления. Хана седна, затвори очи и се опита да успокои разтревожените си мисли.

Коя бе тя? За пръв път от години бе принудена да си зададе този въпрос и да признае, че не знаеше отговора. Част от нея бе скромната жена, която обичаше да прекарва безкрайни следобеди с книга в ръка, която обичаше да говори за литература и изкуство. Част от нея бе жената, която винаги държеше под ръка пистолет и се заслушваше за стъпки зад гърба си.

Фактът, че можеше да бъде и двете жени, винаги досега бе нейно предимство и никога, както сега, болезнена загадка, която трябваше да разгадае. Прииска ѝ се да може да поговори с баща си, поне за час. Той разбираше какво значи да живееш два живота и да намираш удовлетворение и предизвикателство и в двата.

Ала дори този риск не можеше да си позволи. В това, както и в задачата, която я бе довела тук, Хана бе сама.

Той я мразеше. Бенет бе този, който бе предизвикал болката и съмненията. Бенет бе този, който я бе принудил да си задава въпроси за това, което винаги бе приемала за даденост. Снощи бе взел разума ѝ, сърцето ѝ и душата ѝ, просто защото бе поискал да я унижи. И бе успял. Никой, никой никога не ѝ бе показвал колко много може да има, колко много може тя да даде. Никой никога не я бе оставял толкова изпразнена и сама.

Той нямаше да узнае колко много я бе наранил. Нямаше да разбере, помисли Хана и сълзите, които бе сдържала цяла нощ, закапаха. Защото Бенет никога нямаше да научи колко силни бяха чувствата ѝ към него и колко безнадеждни.

Тя бе избрала своя път, напомни си Хана, и щеше да живее с него. Само след няколко дни той вече нямаше да пресича неговия.

Бенет щеше да бъде в безопасност. Семейството му щеше да бъде в безопасност. И тя щеше да си отиде.

Бенет я намери седнала на пейката, сплела ръце в скута си. Очите ѝ бяха затворени, а лицето обляно в сълзи. Толкова много чувства се блъскаха в него, че не можеше да ги отдели. Съжаление, объркване, любов, вина.

Би искала да бъде сама. Бенет мислеше, че я разбира добре. В него все още имаше достатъчно горчивина, за да иска да я остави сама. Можеше да я остави не по-лесно, отколкото можеше да остави ранено куче отстрани на пътя.

Когато се приближи, Хана скочи от пейката. Той видя как по лицето ѝ пробягаха изненада и унижение. За момент помисли, че ще се обърне и ще избяга. Но тя се овладя.

— Мислех, че съм сама — промълви студено, докато се мъчеше да се пребори с объркването и чувството за унижение.

Бенет извади една носна кърпичка и ѝ я подаде. В момента това бе единствената утеха, която можеше да ѝ предложи и Хана да приеме.

— Извинявай, че те обезпокоих. — Гласът му бе не по-малко скован от нейния. — Мисля, че трябва да поговорим.

— Не поговорихме ли? — Тя изтри лицето си и смачка в юмрук кърпичката.

— Не искаш ли да седнеш?

— Не, благодаря.

Бенет пхна ръце в джобовете си. Не бе спала, помисли, като видя сенките под очите ѝ. Той също. Значи може би бяха наравно.

— Тази сутрин говорих с баща ми. Днес вече си се срещала с Дебок.

Хана понечи да го спре, ала отстъпи. Градината бе също толкова сигурна, колкото и дворецът... За момента.

— За тези неща не докладвам на вас, Ваше Височество.

Бенет присви очи и стисна ръцете си в юмруци. Но гласът му бе спокоен:

— Вярно е. Ала сега съм напълно наясно със ситуацията. Прочетох досието ти.

Тя въздъхна. Нищо ли, което представляваше или бе направила, не бе вече само нейно?

— Много добре тогава, въпросите ти са получили отговор, любопитството ти е задоволено. Знаеш всичко за мен. Надявам се, че си се забавлявал.

— Не съм ги чел за забавление — сопна ѝ се той. — По дяволите, Хана, аз имам право да знам.

— Ти нямаш никакви права над мен. Не съм ти нито служителка, нито поданичка.

— Ти си жената, която снощи заведох в леглото.

— За това е най-добре да забравим. Недей. — Тялото ѝ се напрегна, когато Бенет пристъпи напред. — Никога повече не ме докосвай.

— Добре. — Той също замръзна. — Но ние и двамата знаем, че някои неща не могат да бъдат забравени.

— Грешките могат — възрази тя. — Аз съм тук като агент на МОС, за да защитавам теб и семейството ти, да спра плановете на Дебок да разруши Кордина и да избегна последствията, които това може да има в Европа. Ще направя всичко, което може да се направи, за да осигуря това, ала няма да ти позволя отново да ме унижаваш. — Сълзите пак я ослепиха. — Ох, по дяволите, не можеш ли да ме оставиш на мира? Тази нощ не беше ли достатъчно отмъщение за теб?

Това бе капката, която преля. Бенет сграбчи ръката ѝ.

— Това ли е всичко, което означаваше тази нощ за теб? Отмъщение? Можеш ли сега да седиш тук и да ми казваш, че не си чувствала нищо, че не чувстваш нищо? Колко изтънчена лъжкиня можеш да бъдеш?

— Няма значение какво съм чувствала. Ти искаше да ме накажеш и го стори.

— Исках да те любя и го сторих.

— Престани. — От това я болеше, повече, отколкото можеше да понесе. Блъсна го, но той само я хвана по-здраво. От движението върху

тях се посипаха цветовете на глицинията. — Мислиш ли, че не виждах колко ме мразиш? Ти ме гледаше и ме караше да се чувствам низка. Десет години съм се гордяла с това, което правя, а ти дори това ми отне.

— Ами ти? — Гласът му бе тих, ала в него ясно се долавяше гняв. — Можеш ли да ми кажеш, че не знаеше, че бях влюбен в теб? — Хана се опита да отскубне пръстите си, но Бенет ги стисна по-силно. — Ти знаеше, че съм влюбен в жена, която не съществува. Една скромна, стеснителна и искрена жена, на която исках да покажа само нежност и търпение. За пръв път в живота ми имаше жена, на която можех да дам сърцето си и доверието си, а тя се оказа само мираж.

— Не ти вярвам. — Ала искаше да му вярва и сърцето ѝ започна да бие по-бързо. — Ти беше неспокоен, дори отегчен. Аз те развличах.

— Аз те обичах. — Той вдигна ръка да задържи лицето ѝ много неподвижно, много близко. Хана видя очите му такива, каквито ги бе видяла предишната нощ. Златисти от страст. — Ще трябва да го приемеш.

— Бенет...

— А когато снощи дойдох в стаята ти, открих една друга жена, която ме беше лъгала и използвала. — Прокара ръка през косите ѝ и фибите се разпиляха. — Жена, която се люби като вещица — промълви той, когато косите ѝ паднаха тежко върху ръцете му. — И я исках също толкова силно, но без тези нежни, сладостни чувства. Господ да ми е на помощ, още я искам.

Когато устните му се спуснаха към нейните, тя не възрази. Бе видяла истината в очите му. Беше я обичал. Или поне бе обичал това, на което се бе правила. Ако страстта бе всичко, което можеше да ѝ даде сега, Хана щеше да я вземе. Заради дълга бе жертвала любовта, ала дори заради дълга нямаше да жертва трохите, които ѝ бяха останали.

Обви ръце около него. Може би, ако можеше да му даде страст, някой ден Бенет щеше да ѝ прости останалото.

Колко лесно можеше да се изгуби в нея. Желанието бе гневно и болезнено, но това сякаш нямаше значение. Устните ѝ бяха топли, тялото ѝ стройно и притиснато към неговото. Ако това, което изпитваше Хана към него, не беше любов, поне беше желание. Порано се бе задоволявал с не повече.

— Кажи ми, че ме искаш — настоя той, докато устните му отчаяно обхождаха лицето ѝ.

— Да, желая те. — Не бе предполагала, че може да усеща едновременно тържество и поражение.

— Ела сега с мен.

— Бенет, нямам право. — Зарови лице в шията му, за да поеме още мъничко от него. — Аз съм тук само защото...

Преди да бе успяла да довърши, той я хвана за раменете и я отдръпна от себе си.

— Днес, само за един ден, ще оставим настрана твоите и моите задължения.

— А утре?

— Утре ще дойде, независимо дали го искаме, или не. Дай ми няколко часа, Хана.

Би му дала целия си живот, и по някакъв начин знаеше, че би било по-лесно, отколкото това, което искаше той сега. Ала въпреки това сложи ръката си в неговата.

Тръгнаха с конете. Докато галопираше до него, тя разбра, че Бенет добре знаеше пътя. Навлязоха в гората, в която веднъж вече бяха яздили, и той поведе. Всеки път, когато в нея се надигаха съмнения, Хана ги потискаше. Щеше да вземе няколкото часа, които ѝ се предлагаха.

Чу потока, още преди да го бе видяла. Прост, мелодичен звук, който подхождаше на сенчестите дървета. Бенет стигна до него и обърна на юг. Половин километър яздиha мълчаливо покрай брега.

Потоъкът се извиваше и лъкатушеше, после се разшири на едно място, където над него се надвесваха три върби. Бенет спря и скочи от седлото.

— Какво прекрасно място. — Тя дръпна юздите, но откри, че нямаше достатъчно смелост да слезе. — Всеки път, когато си помисля, че съм видяла най-красивото място в Кордина, намирам друго. Често ли идваш тук?

— Не достатъчно често. — Той завърза коня си и се приближи към нея. Без да казва нищо, ѝ протегна ръка.

Това бе шансът, който снощи бе отказал да ѝ даде. Може би ѝ го даваше сега, защото знаеше, че решението вече бе взето. Хана вплете

пръсти в неговите, задържа ги за момент, после скочи. Мълчанието се проточи, докато завързваше коня си до неговия.

— Дойдох тук, когато майка ми умря. — Не знаеше защо му се струва толкова важно да ѝ го каже. — Не толкова, за да скърбя, а защото тя обичаше такива места. Виждаш ли малките бели цветя край брега? — Отново я хвана за ръка и я поведе към потока. — Наричаше ги ангелски крила. Сигурно имат някакво сложно латинско име, ала ангелски крила ми изглежда достатъчно добро. — Наведе се и откъсна едно. Бе не по-голямо от палеца му, с тънки венчелистчета и мъничко синьо кръгче в средата. — Всяко лято, преди да замина в Оксфорд, идвах тук. Не знам защо, но така ми беше по-лесно да замина. — Затъкна цветето в косите ѝ. — Когато бях малък, мислех, че тук живеят феите. Търсех ги в детелините и под гъбите.

Хана се усмихна и го докосна по бузата.

— Намери ли някоя?

— Не. — Вдигна ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ. — Ала мисля, че още са тук. Затова мястото е вълшебно. И затова искам да правя любов с теб тук.

Когато се отпуснаха на тревата, устните им все още бяха на сантиметри едни от други. Останаха на един дъх разстояние, когато започнаха да се събличат. Коленичили, разкопчаваха копчетата, смъкваха дрехите и слънцето играеше върху кожата им. Устните им се докоснаха, после се притиснаха.

Бенет не искаше да спре връхлетялото го желание, напирателната сила. След секунди вече се търкаляха по тревата. Галеше я навсякъде, търсеше, намираше, изследваше, докато стонове ѝ затрептяха в устните му. Не можеше да се пребори с нуждата да я вземе бързо, яростно, особено след като пръстите ѝ вече дърпаха ципа на джинсите му.

Изчакаха само докато паднаха всички бариери, после се съединиха в бясно препускане, докато и двамата се наситиха.

Тя лежеше гола на тревата и гледаше светлината, която се процеждаше между листата. Предния път бе лунна светлина и Хана изпитваше гняв, срам, екстаз и отново срам. Сега, под слънчевата светлина, вече не усещаше срам.

Това, което бе между тях, за кратко можеше да е като между мъж и жена. Утре отново щяха да са принц и агентка.

— За какво мислиш?

Хана успя да се усмихне и да обърне глава към него.

— Че това място е много красиво.

Преди бе искал да я доведе тук. Бе си го представял. Как бавно, търпеливо ще ѝ покаже удоволствието от страстта. Отърси се от настроението и я привлече по-близо. Това бе различен ден и различна жена.

— Достатъчно ли ти е топло?

— Да. Но аз... — Тя замълча. Знаеше, че звучи глупаво.

— Какво?

— Ами, аз никога... — Как да го изрази? — Никога досега не съм лежала гола на тревата под слънцето.

Той се засмя, без дори да осъзнава, че тонът и чувството зад него идваха от жената, която най-напред бе познал.

— Животът винаги трябва да включва нови усещания.

— Сигурна съм, че си се озовавал гол на всякакви необичайни места.

Сухият ѝ глас му достави удоволствие. Бенет се претърколи, притисна устни към нейните и после се отдръпна само за да я погледне. Косите ѝ бяха разпилени по тъмната трева. Малкото бяло цветче бе заплетено в тях, сякаш бе пораснало там. Сенките под очите я караха да изглежда едновременно разгулна и крехка, като девица след първата си нощ като жена.

Така си я бе представял някога, така някога я бе искал, така я бе обичал.

— Толкова си красива.

Хана се усмихна. Достатъчно се бе успокоила, за да се развесели.

— Е, точно красива никога не съм била.

Той очерта с пръст скулата ѝ.

— Колко си ненаблюдателна, Хана. Или глупава. Това, че се опитваш да се правиш по-малко привлекателна, не променя истината. Безупречна кожа. — Обходи я с устни, сякаш да я опита. — Тези нежни черти, които карат мъжа да се чуди дали си от плът и кръв, или от стъкло. Тези спокойни, интелигентни очи, които ме побъркваха, докато се чудех как биха могли да потъмнеят и да се замъглят, ако намеря правилния начин да те докосна. А устните... — Потърка ги с пръст. — Толкова меки, толкова щедри. — Наведе глава, ала само

обрисува формата им с върха на езика си. — Помниш ли първия път, когато те целунах?

Дишането ѝ вече бе станало треперливо, очите ѝ вече се затваряха.

— Да. Помня.

— Чудех се как такава кротка жена може само с вкуса си да накара коленете ми да затреперят.

— Целуни ме сега — настоя тя и го привлече към себе си.

Не бе каквото бе очаквала. Вместо страст имаше нежност, спокойствие вместо нетърпение. Хана объркано прошепна нещо в устните му. Бенет само я погали по лицето и я почака да се отпусне. Нещо повече, искаше тя да го приеме. Дори когато задълбочи целувката, Хана си остана нежна. Огънят го имаше, но той не пламтеше, а тлееше.

Правеше любов с онази Хана, която бе разбрал, осъзна тя и ѝ се доплака. Към едната имаше страст, към другата симпатия. Как можеше Хана да се бори с друга жена, когато другата жена бе самата тя?

Въздъхна треперливо и спря да мисли. Щеше да му даде всичко, което ѝ поискаше днес.

Бенет усети промяната — бавното, почти недоловимо отстъпление. Притисна устни към шията ѝ. Искаше да ѝ покаже, че може да има нещо повече от пламък и скорост. Ако имаха само няколко часа, щеше да ги използва, за да ѝ даде всичката нежност, която би приела от него.

Леко я погали. Сега молеше, подмамваше, предлагаше това, което снощи бе взел. Без да бърза, гледаше как възбудата ѝ нараства, докато слънчевите лъчи се процеждаха между листата и падаха върху лицето ѝ. Целуна я по шията, докато ѝ шепнеше обещания, мили думи, увещания. Думите, с които Хана му отвърщаше, бяха толкова тихи, че почти се разтваряха във въздуха.

Никога досега не бе любена така — сякаш бе скъпоценна, сякаш бе единствена. И през замъгленото си съзнание чуваше тихото бълбукане на водата върху скалите, усещаше уханието на тревата и на дивите цветя, които я изпъстриха. През полуотворените ѝ очи слънчевата светлина изглеждаше златна и щедра върху кожата на нейния любим. Тя прокара ръка по нея и я усети гладка, стегната и топла.

Нейният любим. Хана привлече устните му към своите и му даде всичко, което имаше в сърцето си. Ако мястото бе вълшебно, такъв бе и моментът. Не бе мечтала толкова отдавна, че вече не помнеше, ала сега се отдаде на мечти.

Бе толкова всеотдайна, толкова податлива. Така бе искал да почувства това от нея. То стигаше далеч отвъд страстта, далеч отвъд желанието. Тя го докосваше така, сякаш цял живот го бе чакала. Целуваше го, сякаш бе първият ѝ и единствен любовник. Колкото повече му даваше, толкова повече намираше той в себе си да ѝ даде. Сенките над тях се преместиха и издължиха, докато те се галеха, предлагаха и откриваха.

Дори когато проникна в нея, това бе бавно и спокойно. Страстта все още се обуздаваше от по-силни чувства. Движеха се в хармония, почти болезнена в своето съвършенство. Хана обхвана лицето му с ръце и устните му срещнаха нейните.

Заедно достигнаха до върха и бавно се спуснаха.

— Искали сте да ме видите, мосю Дебок.

— Да, Рикардо. — Дебок вдигна чайника и наля. Възхищаваше се от английската традиция да се пие чай късно следобед. Толкова цивилизовано. — Имам за теб един малък списък за пазаруване. — Посочи с една ръка към бюрото до прозореца. — Искам лично да се погрижиш.

— Разбира се. — Винаги доволен от оказаното му доверие, Рикардо взе плътния кремав лист. — Направо от компанията ли да го поръчам?

— Ако обичаш. — Дебок добави в чая си сметана. — Предпочитам да запазим това у дома, така да се каже. Поръчката може да се достави на лейди Хана... В четвъртък. Няма нужда да ѝ се предава прекалено скоро.

— Тя много рискува, като вкарва в двореца такъв опасен пакет...

— Имам пълно доверие на нашата английска приятелка, Рикардо. — Той си спомни как Хана бе седяла срещу него тази сутрин. Стегната, елегантна и изискана. Плановете му придобиваха такъв приятен привкус, когато се изпълняваха от нежни ръце. — Тя има определен стил, не мислиш ли?

— Класата, дори прикрита, си е класа, мосю.

— Точно така. — Дебок се усмихна и отпи от чая. — Не се съмнявам, че ще изпълни задачата си с класа. — Отново отпи и въздъхна. — Наистина се възхищавам от англичаните, Рикардо. Толкова са традиционни, толкова издръжливи. Не толкова страстни като французите, но толкова прекрасно прагматични. Във всеки случай, постарай се стоката да бъде изпратена от адреса в този списък. Не искам да минава през моите ръце.

— Разбира се.

— Подготвям маршрута, Рикардо. Отплаваме в края на следващата седмица. Ще се видя с лейди Хана още веднъж. Ще се погрижиш ли за подробностите?

— Както желаете.

— Благодаря ти, Рикардо. О, между другото, видя ли какъв венец беше изпратен на погребението на Буфе?

— Роза, както искахте, мосю.

— Отлично. — Дебок избра една от малките захаросани бисквитки от стилния поднос. — На теб може да се разчита.

— Старая се, мосю.

— Тогава приятна вечер, Рикардо. Съобщи ми, ако се чуе още нещо за инцидента в театъра. Много съм притеснен от досегашните доклади.

— Ще ви съобщя. Довиждане, мосю.

Дебок се облегна назад и ухапа бисквитата. Рикардо продължаваше да му доставя голямо удоволствие. Един интелигентен мъж с изтънчени наклонности бе чудесно допълнение към неговия персонал. Дебок бе сигурен, че Рикардо би бил много благодарен да получи задачата да се справи с Хана, когато приключеше работата си. Бе изкушаващо, ала той се отказа от тази идея.

Сам щеше да се справи с Хана. В края на краищата, най-малкото, което можеше да стори, след като тя изпълнеше най-свидното му желание, бе да се погрижи Хана да умре колкото е възможно безболезнено.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана изглеждаше много спокойна, докато пиеше чая си в библиотеката. Тя слушаше как Рийв докладва на Малъри, вметваше по нещо, когато я попитаха, после отново потъваше в мълчание.

Бенет веднъж бе започнал да ѝ показва библиотеката. След това се бяха насочили към музикалната стая. И той я бе целунал. Тогава ли животът ѝ наистина бе започнал да се променя? Тогава ли, или в онзи ден на плажа, когато ѝ бе дал раковината? А може би беше онази първа нощ в градината.

— Съгласна ли сте, Хана?

Тя се стресна и се прокле, задето си бе позволила да се разсее в такъв критичен момент. Имаха само тридесет минути за разбора, половината от които вече бяха минали. Дори между стените на двореца бе опасно да се срещат.

— Извинете, бихте ли повторили това?

Арманд я наблюдаваше и се чудеше дали плещите ѝ бяха достатъчно силни, за да издържат на тази тежест.

— Последните няколко дни бяха много напрегнати. — В гласа му нямаше критика, а загриженост.

Хана би предпочела критиката.

— Последните две години бяха много напрегнати, Ваше Височество. — После тя вдигна рамене с жест, който изразяваше по-скоро съгласие, отколкото отрицание.

— Ако започвате да се уморявате — заяви Малъри със своя нетърпящ възражение глас, — по-добре е да го знаем сега.

— Аз не се уморявам. — Хана срещна очите му, без да трепне. — Мисля, че досието ми го доказва.

Преди Малъри да бе успял да се обади отново, Рийв се намеси. Бе уморена, той го знаеше, ала трябваше да заложи на шанса тя да издържи още няколко дни.

— Можем ли да обобщим? Можем да приемем, че Дебок вече е поръчал материалите, които сте поискали. Откъде смятате, че ще ги

достави?

— Атина — отвърна Хана незабавно. — Имам силното усещане, че ще ги изтегли от собствената си организация. Там той се чувства напълно сигурен, неуязвим. Не би рискувал да поръча от външни източници. От другите ми доклади знаем, че поддържа склад в Атина. Има и други, разбира се, но мисля, че ще отиде там заради близостта с Кордина.

— Ще се свържем с нашите хора там и ще проверим дали има сведения за придвижване на експлозивни материали. — Малъри си го отбеляза. — Ако имаме късмет, ще приберем клона му в Атина, щом го хванем тук.

— МОС няма да направи нищо в Атина, Париж, Лондон или Бон, преди да имаме неоспорими доказателства срещу Дебок тук. — Тя остави чашата си. — За това отговарям аз, мосю.

— Добре. — На Малъри това очевидно не му харесваше, ала кимна.

— Ще бъдат ли доказателствата достатъчно силни, когато Хана получи експлозивите? — Арманд погледна към нея, после към Рийв. — Тя се е договорила за задачата и заплащането, поискала е материалите. Когато те са доставени, може ли да смятаме, че с това нещата приключват?

Хана понечи да отговори, после се отказа. Щеше да остави Рийв да обясни. Той бе роднина.

— Ще имаме достатъчно доказателства, за да го арестуваме, може би, за да му предявим обвинения. Но дори ако материалите се проследят до Атина или до някоя друга от компаниите на Дебок, това няма да е достатъчно, за да го обвиним в заговор. Той е достатъчно предпазлив, за да не се забърква в такива делови сделки.

Делови сделки, помисли Арманд, барабанейки с пръсти по облегалката на фотьойла.

— А искането му Хана да избие семейството ми?

— Хипотетичната му теория какво ще се случи, ако стане такова нещо — поправи го Рийв. — Ваше Височество, аз разбирам, много добре разбирам колко е неприятно, че в момента не можем да приключим случая с наличните доказателства. Веднъж го бяхме прибрали за повече от десет години и това не го спря. Ако искаме да разбием Дебок веднъж завинаги, да разкъсаме всички тези връзки и да

сложим край на контрола му върху Европа, трябва да имаме солидни и неоспорими доказателства за убийство и заговор. Хана ще ни ги даде до няколко дни.

Арманд извади цигара и насочи погледа си към Хана.

— Как?

— Плащането. — Тя отново се чувстваше на твърда почва. Помагаше ѝ присъствието на Малъри, с неговия строг и съвсем малко неодобрителен поглед. — Когато Дебок се убеди, че съм свършила работата, ще ми плати. В момента, в който парите сменят собственика си, той е наш.

— Дебок не е глупак. Съгласна ли сте?

— Да, Ваше Височество, той не е глупак.

— Ала вие ще го убедите, че семейството е избито.

— Да. Ако обичате, погледнете тази диаграма, сър. — Хана стана и го изчака да дойде с нея до масата. С помощта на Рийв разгъна голям лист хартия. — Схемите, които занесох на Дебок, показват, че това крило се обитава от принц Александър и неговото семейство. Дадох на Дебок информация, че принцеса Габриела и семейството ѝ също ще живеят тук през дните преди Коледния бал.

— Разбирам. Всъщност, крилото на сина ми е тук. — Той посочи към противоположния край на чертежа.

— През нощта преди бала ще поставя експлозиви тук и тук. — Показа на схемата. — Ще бъдат много по-малки, отколкото ще мисли Дебок, но като добавим и специалните ефекти на Рийв, ще се получи хубава гледка. Ще има и известни разрушения, ала те ще изглеждат много по-големи, отколкото са в действителност, особено отвън. После ще трябва да се пооправи мазилката и да се боядиса.

Арманд вдигна вежди, но тя не би казала, че изглеждаше развеселен.

— Някои части на двореца имат нужда от пребойдисване.

— Ще се наложи, разбира се, това крило да се освободи. Дискретно.

— Разбира се.

— Десет минути преди взрива ще изляза, за да се срещна с Дебок или с някой негов агент. Плащането ще бъде извършено, след като той реши, че работата е свършена.

— Разглеждала ли сте възможността Дебок да иска да се удостовери смъртта, преди да ви плати?

— Да. — Хана се изправи от чертежа. — До известна степен ще използваме пресата. Освен това ще подчертая, че искам плащането да бъде извършено същата вечер, както и да бъде уредено извеждането ми извън страната. Дебок ме покани да отплавам с него. Ще приема. — Малъри изръмжа и тя стисна устни. — Той ще ми даде парите, защото ще вярва, че ще му бъда под ръка, ако нещо стане.

— А ще бъдете ли?

— Аз ще бъда с него.

— МОС ще покрива и вилата, и яхтата на Дебок — намеси се Рийв. — В момента, в който получим сигнал от Хана, ще се задействаме.

— Няма ли друг начин?

Отново загриженост. Този път Хана сложи ръка на рамото на принца. На рамото на бащата на Бенет.

— Може би можем да го обвиним в други престъпления. С информацията, която успях да изровя през последните две години, можем да направим нещо, ала ще отнеме месеци, дори години, и няма да имаме гаранция. Това е единственият начин, Ваше Височество, да го спрем веднъж завинаги.

Принцът кимна и погледна към Рийв:

— Вие съгласен ли сте?

— Да.

— Малъри?

— Нещата са по-драматични и определено по-рисковани, отколкото ни се иска, но съм съгласен, Ваше Височество.

— В такъв случай приемам, че вие двамата ще имате грижата за всички подробности, които остават. Ще очаквам вашите доклади на всеки четири часа.

Малъри, разбрал, че го отпращат, се поклони. Докато Рийв сгъваше чертежа, Хана се приготви да направи реверанс.

— Хана, бих искал да останете още малко, моля.

— Да, Ваше Височество. — Тя се изправи сковано до масата, когато двамата мъже ги оставиха сами. Той сигурно знаеше за чувствата ѝ към Бенет, помисли Хана. За малкото време, което бе прекарала в Кордина, бе разбрала, че Арманд бе и проницателен, и

наблюдателен. Той управляваше не просто от трона, а и от бюрото, и от заседателните зали. Ако страната му бе мирна и преуспяваща, до голяма степен това бе, защото принцът знаеше как да я управлява, как да прави избор и да остава обективен.

Да, Арманд сигурно знаеше, помисли отново Хана. И сигурно не одобряваше. Тя бе европейка и аристократка, ала по свой личен избор и по професия бе шпионка.

— Притеснена сте — започна Арманд. — Седнете, моля.

Хана мълчаливо седна и зачака.

Приличаше на гълъбица, помисли той. На малка сива гълъбица, която очаква и приема, че ще бъде схрускана от лисица. Докато я гледаше, му бе трудно да повярва, че именно тя ще сложи край на бъркотията, която преследваше семейството му вече повече от десет години.

— Рийв ви има доверие.

— Мога да ви обещавам, че не се лъже в мен, Ваше Височество. — Хана почти се отпусна. Нямаше да говорят за Бенет, а за Дебок.

— Защо се съгласихте да поемете тази задача?

Тя вдигна вежди, защото въпросът изглеждаше толкова лесен и с толкова лесен отговор.

— Помолиха ме.

— И имахте правото да откажете?

— Да, сър. В такива случаи агентът винаги има избор.

А принцът нямаше избор. Той разбираше разликата и въпреки това не й завиждаше.

— Приели сте задачата, защото началниците ви са искали това от вас.

— Да, и защото това, което прави тук Дебок, е засягало и може да продължи да засяга моята страна и останалата част на Европа. Един терорист може да си мени кожата, но си остава терорист. Англия иска ръцете на Дебок да са здраво вързани.

— Първото ви съображение е вашата страна.

— Винаги е било така.

Арманд отново кимна. Знаеше, че това може да носи и радост, и нещастие.

— Защо избрахте тази професия? Защото търсехте приключения ли?

Сега Хана напълно се отпусна и се засмя. В този момент Арманд видя какво бе пленило сина му.

— Моля за извинение, сър, аз разбирам, че думата „шпионин“ събужда всякакви романтични образи — мъгливи докове, парижки алеи, никелирани револвери и бързи коли. Всъщност работата е доста скучна. През последните две години съм прекарала повече време на компютри и телефони, отколкото една средна секретарка.

— Няма да отречете, че има и опасности.

— Няма — въздъхна тя. — Ала зад всеки час на опасност стои година работа с документи и подготовка. Колкото до Дебок, Рийв, Малъри и МОС са проработили този план стъпка по стъпка.

— Но накрая все пак ще бъдете сама.

— Това ми е работата. И аз я върша добре.

— За това не се съмнявам. При нормални обстоятелства бих се безпокоил по-малко.

— Ваше Височество, уверявам ви, че се прави всичко, което може да се направи.

Той разбираше това, както разбираше и че за момента ръцете му бяха вързани.

— А ако се допусне грешка, как ще утеша сина си?

Хана сплете пръсти.

— Знам, уверявам ви, че каквото и да се случи, Дебок ще бъде наказан...

— Сега не говоря за Дебок, а за вас и Бенет. — Той вдигна ръка да я спре. — Рядко ми се случва да мога да говоря само като баща. Моля ви да ми позволите този лукс сега, тук в тази стая.

Тя пое въздух и се опита да се изрази ясно:

— Знам, че Бенет е ядосан и разстроен, защото не му бяха казани причините, поради които съм тук. Мисля, че той чувства известна отговорност към мен, защото съм тук, за да защитавам неговото семейство.

— Бенет е влюбен във вас.

— Не. — Отново я обзе паника, заедно със срама и с отчаяното желание това да бе вярно. — Тоест, той така мислеше, когато вярваше, че съм... По едно време започна да изпитва определена симпатия, ала когато разбра коя... Каква съм аз, това се промени.

Арманд опря ръце на облегалките на фотьойла си.

— Скъпа моя, вие по-наясно ли сте с чувствата си към него?

Хана вдигна поглед. Тъмните очи, които я наблюдаваха, бяха по-нежни, отколкото някога ги бе виждала. Твърди, да, той можеше да бъде твърд. Но сега тя разбираше защо семейството му и страната му го обичаха и му вярваха.

— Мога ли да разчитам на вашата дискретност, сър?

— Имате я, разбира се.

— Обичам го повече, отколкото някога съм обичала някого или нещо. Ако можех да променя нещата, бих се върнала назад, за да бъде това, което Бенет мислеше, че съм, и само това. Кълна ви се, че бих го сторила. — Нямаше сълзи. Вече ги бе проляла и се бе заклела повече да не го прави. Вместо това сведе поглед към ръцете си. — Разбира се, не мога.

— Да, ние не можем да променим това, което сме. Когато обичаме и обичаме дълбоко, можем да приемем много неща. Сърцето на Бенет е много щедро.

— Знам. Обещавам ви, няма да го нараня отново.

Устните му трепнаха. Тя бе толкова млада, толкова храбра.

— Не ме е страх от това. Когато всичко свърши, ще ви помоля да останете в Кордина още няколко дни.

— Ваше Височество, мисля, че ще е най-добре незабавно да се върна в Англия.

— Ние желаем да останете — повтори той и вече не говореше като баща. Стана и й протегна ръка. — Може да искате да си починете преди вечерята.

Оставена без избор, Хана стана и направи реверанс.

— Благодаря ви, Ваше Височество.

Вечерята бе дълга и официална. Представиха Хана на държавния министър и съпругата му, на един германски бизнесмен, който се интересуваше от корабоплаване, и на една стара французойка, която имаше някаква далечна връзка с Бисетови и бе дошла в Кордина за празниците.

Французойката говореше с прегракнал шепот, който караше Хана да се напряга да я чуе, за да може възпитано да ѝ отговаря. Германецът говореше високо и отсечено и очевидно бе много доволен, че бе

поканен в кралския дворец. Хана изпита благодарност, когато се оказа, че той бе настанен от другата страна на масата и нямаше нужда да говори пряко с него.

Бенет изобщо го нямаше. След късната среща на Управителния съвет на музея трябваше да отиде направо на вечеря на Клуба по конен спорт. Хана се опитваше да не забравя, че с Клод има още двама телохранители, които цяла вечер ще дразнят и пазят Бенет.

Когато французойката отново изсъска нещо в ухото ѝ, Хана успя да помисли само какъв късмет имаше Бенет.

От другата страна на масата Ив пиеше газирана вода и слушаше с привиден интерес историите, които германецът разказваше за своя бизнес. Само когато се обърна да си вземе лъжичката за десерта, очите ѝ срещнаха погледа на Хана достатъчно за дълго, за да се види смехът в тях. Докато отговаряше тихо и любезно на някакъв въпрос, тя бързо завъртя очи с жест, който казваше всичко. После отново се усмихваше на германеца и го караше да се чувства очарователен.

Хана трябваше да вдигне чаша, за да прикрие усмивката си. Кралските особи, в края на краищата, бяха също хора. Не същите, не обикновени, ала хора. Детето, което Ив носеше, можеше един ден да управлява страната, но то също щеше да се смее и да плаче, да чувства и да мечтае.

Тя самата обичаше принц. Хана взе лъжичката и започна да рови в елегантната фантазия от шоколад и сметана. Бе дала сърцето си на мъж, който бе вторият наследник на един от малкото останали тронове в Европа. След няколко дни бе много вероятно да даде и живота си за него.

Това бе истината, мислеше тя, докато жената до нея продължаваше да бърбори. Може да бе започнало като дълг към страната ѝ и към организацията, която бе избрала, но накрая всичко, което правеше, бе за Бенет.

Никога нямаше да може да му го каже, както не можеше да го каже днес следобед на баща му. Ако признаеше пред някой висшестоящ какво чувства, най-вероятно щяха да я изхвърлят, въпреки всичките планове, въпреки всичкото време, което щеше да се изгуби.

Затова нямаше да казва нищо, само щеше да чувства. А като чувстваше това, което чувстваше, щеше да се погрижи с Дебок да бъде свършено, стига да доживееше... И тогава, призна си Хана, щеше да се

наложи да избира между капитанската си длъжност и уволнението. Вече и дума нямаше да може да става за оперативна работа. Не вярваше, че някога ще успее отново да приеме позата на смирената непретенциозна лейди Хана. Не и след като обичаше и бе обичана от принц.

Стана почти полунощ, преди да може любезно да се извини и да си тръгне. Хана се колебаеше между една гореща вана и бърза забрава в леглото. Ив настояваше следващия ден да се върнат в Центъра, така че тя нямаше друг избор, освен да отиде с нея. Дали съобщението щеше да дойде следващия ден, или Дебок щеше да я кара да чака до последния момент?

Бе стигнала до средата на стаята, когато усети предупредителните сигнали да пулсират в основата на врата ѝ. В стаята нямаше никой. Един бърз поглед наоколо ѝ показа, че нищо не бе пипнато. И все пак...

Хана предпазливо направи крачка назад и отвори чекмеджето на нощното шкафче. Извади пистолета си. Приглушената светлина бе откъм гърба ѝ. Тя бавно тръгна към съседната стая. Вратата бе леко отворена, ала може би някоя от камериерките я бе оставила така. Безшумно прекоси килима. С една ръка натисна вратата, така че тя се отвори бавно и без звук.

Нямаше нищо — нищо, освен подредения хол, който ухаеше на свежите гардени в вазата.

Значи е била камериерката, помисли Хана и постепенно се успокои. Някоя от тях бе оставила свежи цветя във вазата в хола и...

В този момент чу звук, шумолене на плат в плат, и отново замръзна. Стиснала пистолета здраво в ръката си, се плъзна покрай стената и влезе в стаята.

Малкото канапе бе обърнато с гръб към вратата, така че не го видя, преди да влезе в стаята. Бенет бе проснат на него, с развързана и увиснала вратовръзка, събути обувки и лице, заровено в синята кадифена възглавница.

Тя изруга тихо и свали пистолета си. Той изглеждаше изтощен и съвсем у дома си, помисли Хана и вдигна вежди. Първият ѝ порив бе да наметне върху него едно одеяло, но у нея все още имаше достатъчно

от благоприличната лейди Хана, за да съобрази, че Бенет Кордински не можеше да бъде намерен задрямал в нейния хол. Наведе се над него и се сети, че още държи пистолета.

Почти любопитно го обърна в ръката си. Приличаше на играчка, ала тя вече бе доказала, че бе смъртоносен. Част от работата ѝ, помисли Хана. Част от живота ѝ. И все пак знаеше, че тази част Бенет не би приел. Върна се в спалнята си да го прибере. Трябваше да го събуди и да го отпрати да си върви по пътя, но нямаше нужда да държи под ръка физически спомен за техните различия.

Върна се до канапето, коленичи и сложи ръка на рамото му.

— Бенет... — Раздруска го леко и получи в отговор неясно мърморене.

Устните ѝ трепнаха. Едва се сдържа да не разроши падналата на челото му коса. Когато Бенет спеше, енергията, веселието и гневът му също почиваха. Изглеждаше така, сякаш с удоволствие би се гушил дни наред тук, наполовина върху канапето, наполовина извън него.

Тя се наведе, повиши глас и енергично го раздруска:

— Бенет, събуди се!

Той отвори наполовина очи, ала Хана забеляза, че те бързо се фокусираха. Бенет протегна ръка и я хвана за ухото.

— Нямаш ли никакво уважение към мъртвец?

— Ох! — Тя в самозащита сграбчи китката му, но вече се бе озовала с няколко сантиметра по-близо. — Ако искаш уважение, ще извикам няколко слуги и ще ги накарам да те изнесат тържествено. Междувременно ме пусни, или ще ти покажа колко е лесно да се предизвика загуба на съзнание чрез притискане на определени нерви.

— Хана, трябва да се научиш да не бъдеш толкова вятърничава и романтична.

— В кръвта ми е. — Тя седна на пети да разтърка ухото си. — Бенет, защо спиш на моя диван, вместо в собственото си легло?

— Не знам кой е измислил това нещо. Ако беше две педи по-дълго, човек можеше да си легне удобно. — Той се понадигна и провеси крак през облегалката. — Искях да говоря с теб. — Разтърка с две ръце лицето си. — Когато се върнах, видях, че още имаме гости. Реших да се проявя като страхливец и влязох през задния вход.

— Разбирам. А мадам Бельо говореше толкова хубави неща за теб.

— Мадам Бельо не говори, тя съска.

— Знам. На вечерята седях до нея.

— По-добре ти, отколкото аз.

— Колко си галантен.

— Галантност ли искаш? — С един замах я повали върху себе си, обви ръка около шията ѝ и бързо притисна устни към нейните.

— Какво общо има това с галантността? — успя Хана да попита след малко.

Бенет се усмихна и я пипна по носа ѝ.

— Всички други жени, които познавам, се впечатляваха.

Тя се отдръпна още малко назад и с усмивка прокара пръст нагоре-надолу по врата му.

— Тези нерви, за които ти говорех... — Опита се да се отмести, ала Бенет отново я привлече към себе си.

— Стой тук. Днес цял ден не съм те виждал. — Устните му върху шията ѝ бяха топли и подмамващи. — Знаеш ли, Хана, човек трябва да те държи в ръцете си, да допре устни до кожата ти, преди да долови аромата ти. Нарочно ли го правиш?

Тя не носеше парфюм. Сигурно за да не оставя следи зад себе си.

— Ти каза, че... — Устните му се придвижиха към ухото ѝ. — Искаше да говориш с мен.

— Излъгах те. — Зъбите му се затвориха леко върху ухото ѝ. — Искях да правя любов с теб. Всъщност, дяволски ми беше трудно да не мисля непрекъснато за това през време на безкрайното и напрегнато заседание на Управителния съвет и шумната вечеря след това. — Дръпна ципа на гърба на роклята ѝ. — Трябваше да произнеса реч. — Под ленения плат откри коприна, тънка крехка коприна. — Трудно ми беше да не пелтеча, докато си се представях тук, с теб.

— Не искам да преча на официалните ти задължения. — Хана затвори очи, притисна устни във врата му и се отдаде на удоволствието от нежните ласки на ръцете му.

— Но ми пречиш, скъпа. Седях, слушах пухтенето и мърморенето на десет тесногръди мъже, които се интересуват повече от картини, отколкото от хора, и си те представях седнала там с чинно сплетени ръце и със сериозен поглед. И не носеше нищо, освен косата си.

Тя бе развързала вратовръзката му, ала сега се спря на третото копче на ризата.

— В залата на Управителния съвет?

— В залата на Управителния съвет. — Щеше ли някога да престане да се очарова от този сух, сериозен тон и от тези тъмни очи? — Виждаш защо ми беше толкова трудно да се съсредоточа. — Не й каза, че трябваше да се справя и с неочаквани приливи на страх, докато си я представяше с Дебок, разчитаща единствено на неговата милост, безпомощна и сама. Това бе картина, която не бе успял да удави в безброй чаши кафе и вино. — Затова дойдох тук да те почакам.

— И си заспал.

— Надявах се, че ще видиш иронията и ще обърнеш приказката наопаки. Ще събудиш спящия принц с целувка. Вместо това ти ме раздруса.

Хана обхвана лицето му с две ръце и го привлече към себе си.

— Нека сега те обезщета за това.

Докосна устни до неговите, отдръпна се, отново ги докосна. Докато се закачаше, почувства как пръстите му на гърба ѝ се стегнаха. Езикът ѝ обрисуваше устните му, зъбите ѝ леко ги захапваха, докато топлината достигна до точката на запалване. Не възрази, когато той притисна главата ѝ назад, когато устните му се затвориха алчно върху нейните. Ако цял ден бе копнял за нея, неговото желание бе не по-силно от нейното. Щяха да си подарят часовете на нощта.

Разкопча и разтвори ризата му. Роклята ѝ се смъкна, откривайки отдолу дантела с цвят на мед. Пръстите на Бенет играеха с нея, докато той поглъщаше контрастите и удоволствията, от които бе изтъкана цялата Хана. Измъкна фибите от косите ѝ и те се разпиляха върху нейните и неговите рамене. Ароматът им бе също толкова лек и неуловим, колкото и на кожата ѝ. Нейната магия ѝ бе вродена, не идваше от шишенца и бурканчета.

Свежа, истинска, негова. Побъркан от нея, Бенет смъкна роклята надолу по тялото ѝ и я остави да падне на килима.

И пръстите му се спряха в кинжала, привързан към бедрото ѝ.

Тя си спомни за оръжието в момента, в който той го откри, и замръзна. Страстта охладня толкова бързо, че потрепери. Когато се отдръпна, Бенет не я спря.

— Бенет, съжалявам. — Бе забравила, че не може да има никакви извинения, никакви съжаления. Очите му бяха приковани към нейните. Тъй като нямаше нищо, което да каже, никакъв начин да премахне бариерата, Хана потъна в мълчание.

Косите ѝ бяха водопад от меднозлатисти вълни, падащи върху раменете ѝ и върху коприната, която повтаряше цвета им. Очите ѝ, тъмни, наситенозелени, сега бяха сериозни и чакаха той да заговори. Или да си тръгне.

Докато се бореше с първоначално надигналия се гняв, Бенет плъзна поглед по нея — млечнобялата кожа, нежните извивки, тънката коприна. Тя бе такава, каквато си бе повярвала, че не е — красива, зашеметяваща, желана. Върху едно от дългите ѝ стройни бедра с тънка кожена каишка бе привързан нож, който напомняше за тъмни улици и задимени барове. Без да каже дума, той посегна към него. Хана машинално хвана китката му.

— Бенет...

— Мълчи. — Гласът му бе студен и безизразен като очите му. Тя отпусна пръсти. Той бавно измъкна кинжала от ножницата. Бе затоплен от кожата ѝ, толкова малък, че се побираше в дланта му. Докато натисна копчето и тънкото смъртоносно острие изскочи безшумно. То улови светлината на лампите и заблестя със сребърен блясък.

Хана го носеше винаги със себе си, помисли Бенет. Искаше му се да я попита дали някога го бе използвала, но част от него знаеше, че бе най-добре засега да запази въпроса за себе си. Ножът изобщо не тежеше, ала лежеше тежко в ръката му.

— Защо ти трябва в двореца?

Тя вдигна падналата от рамото си презрамка и потърка кожата, която ставаше все по-студена.

— Чакам съобщение от Дебок. Не знам кога и къде ще го получа. Понеже може да трябва да се отзова незабавно, най-добре е да бъда подготвена.

— Какво съобщение?

— Мисля, че би трябвало да попиташ...

— Питам теб. — В гласа му прозвучаха заповеднически нотки, които той използваше рядко, ала ефективно. — Какво съобщение, Хана?

Тя вдигна колене към гърдите си, обгърна ги с ръце и му каза всичко. Вече не можеше да има възражения, напомни си Хана. Бенет и без това знаеше прекалено много.

— Значи жертваме част от източното крило. Камуфлаж. — Той огъна ножа под лампата. Знаеше, без никакво съмнение, че можеше да го забие в сърцето на Дебок.

— Колкото по-истинско изглежда, толкова по-лесно ще бъде убеден Дебок. Той няма да се раздели с пет милиона долара, преди да е сигурен, че Кордина е оставена без наследник.

— Иска да избие децата — промълви Бенет. — Дори нероденото дете на Ив. И за какво? Заради отмъщение, власт, пари?

— И заради трите. Ще отмъсти на баща ти, силата му ще нарасне заради хаоса, а оттам ще дойдат и парите. Това, което този път ще го провали, е алчността му. Обещавам ти го.

Страстта в гласа ѝ го накара отново да я погледне. Очите ѝ бяха широко отворени и сухи, ала чувствата извираха от тях. За да защити неговото семейство, помисли той и стисна дръжката на кинжала. Да защити себе си. Също така внезапно, както се бе влюбил, Бенет проумя пълната истина. Нямаше значение какво прави тя, нямаше значение какво използва, стига да беше в безопасност.

Натисна копчето и прибра острието. Той сам щеше да се погрижи за това. Остави ножа настрани и протегна ръка да разкопчае каишката от бедрото ѝ. Кожата ѝ бе станала студена, откри Бенет, въпреки че в стаята бе топло. В него отново се надигна някакво чувство, което той разпозна като нужда да я защитава. Хана не помръдна, не каза нищо и съвсем леко трепна, когато Бенет се изправи. Очакваше да я отхвърли, да се откаже от нея, да я остави.

Вдигна я на ръце и усети и изненадата, и съмнението ѝ.

— Би трябвало повече да ми вярваш, Хана — каза тихо.

Когато тя се отпусна и облегна глава на рамото му, той я отнесе в леглото.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колетът бе доставен по най-прозаичния начин. Донесоха го от „Дартмутски куриери“, едно от по-малко печелившите, но много полезни разклонения на компанията на Дебок. Като подател бе написана лелята на Хана в Англия и имаше етикет „Чупливо“.

Единствената трудност дойде от това, че когато го доставиха, Ив бе там.

— О, колко интересно! — Ив обикаляше около пакета. — Това е коледен подарък, нали? Защо не го отвориш?

— Сега не е Коледа — обясни Хана и го остави на една лавица в гардероба си. При първа възможност щеше да го предаде на Рийв.

— Хана, как можеш да си толкова спокойна? — Ив любопитно се въртеше из стаята. — Никога ли не си търсила пакетчета под леглата и по чекмеджетата по това време на годината?

— Не — усмихна се Хана и отново се зае да подрежда цветята, които Ив ѝ бе донесла. — Никога не съм искала да развалям коледната сутрин.

— Това не я разваля, само я прави по-вълнуваща. — Ив отново погледна към гардероба. — Не може ли поне да надзърнем?

— В никакъв случай. Макар че мога да ти кажа, че вътре вероятно има домашни курабийки, твърди като камък. Леля Хонория, ако не друго, поне е предсказуема.

— Изобщо нямам чувството, че идва Коледа. — Ив унило се приближи към прозореца. Сложи ръка на корема си, а с другата нервно замачка пердето. — Балната зала е почистена и излъскана за празника, елхата вече е готова, от кухнята се носят най-прекрасни миризми. Ала просто нямам чувството, че идва Коледа.

— От носталгия ли страдаш, Ив?

— Носталгия ли? — Тя се обърна изненадано, после се усмихна: — О, не. Алекс и Мариса са тук. Надявам се сестра ми да успее да се освободи за една-две седмици от своята картинна галерия, но Щатите всъщност не ми липсват. Просто всички се опитват да ме гледат, да ме

щадят, като крият от мен. — Въздъхна, приближи се към нощното шкафче на Хана и завъртя в ръцете си емайлираната кутийка, от която Бенет се бе възхищавал. — Знам колко е напрегнат и разтревожен Алекс, колкото и да се опитва да се прави, че всичко е наред. Дори когато говоря с Бенет, ми се струва, че умът му само наполовина е с мен. Това трябва да престане, Хана. Не мога да понасям да гледам как хората, които обичам, се разкъсват така.

Хана също щеше да я щади, като крие от нея, ала това бе единственото успокоение, което можеше да си позволи да ѝ даде.

— Всичко е заради този Дебок, нали?

Ив остави кутийката.

— Как може един човек да носи в себе си толкова много омраза? Как може един човек да причинява толкова много болка? Знам, макар да не мога да го разбера след толкова години, знам, че той няма да се успокои, преди да ни унищожи.

— Повечето хора не могат да разберат злото — съгласи се Хана, макар че тя можеше и го разбираше. — Но мисля, че ние само допринасяме за него, като му позволяваме толкова силно да влияе върху живота ни.

— Права си, разбира се. — Ив протегна ръце. — Знаеш ли колко съм ти благодарна, че си тук? Страхувам се, че без теб през цялото време щях да съм мрачна и замислена. Днес пристига Бри с децата. Трябва да се оправяме и с цветарите и музикантите... — Стисна ръцете на Хана и пое дълбоко въздух. — Мразя да се чувствам безпомощна. Искан ми се да отида и да се изплюя в лицето на Дебок, ала ако всичко, което мога да направя, е да помагам тук, ще трябва да се задоволя с това.

Хана се закле при първа възможност да се изплюе вместо нея в лицето на Дебок.

— Защо не ме заведеш в балната зала да ми покажеш какво е направено? Искан да помогна. — Наистина искаше да помогне. Исканше да отдалечи Ив от пакета, който лежеше на лавицата в гардероба ѝ.

— Добре, но първо искам да дойдеш до моята стая. Имам един подарък за теб.

— Подаръците са за Коледа — напомни ѝ Хана, докато вървяха към вратата.

— Този не може да чака. — Трябваше да отклони мислите си от подводните течения, които безпокояха всички. Доктор Франко вече я бе предупредил, че напрежението може да повлияе на детето. — На бременните принцеси трябва да се угажда.

— Как го използваш, когато ти е изгодно! — Изкачиха няколко стъпала и преминаха в следващото крило. — Каза, че Габриела скоро ще дойде. Цялото семейство ли пристига?

— В пълен състав, днес следобед.

Хана малко си отдъхна. Щеше да е лесно да предаде пакета на Рийв и да продължи по план.

— Бенет прибра ли в сейф своето съкровище?

— Съкровище? А, неговото йо-йо. — Ив за пръв път този ден се засмя и влезе в спалнята си. — Знаеш ли, той обожава това дете. Никога не съм виждала някой да се държи по-добре с деца от Бенет. Той отделя огромно количество време в Дружеството за подпомагане на деца с увреждания, въпреки че това отнема от свободните му дни, които може да прекарва с конете си. — Докато говореше, тръгна към дрешника. — Предполагам, другата причина, поради която съм мрачна, е, че знам, че точно сега Бенет би трябвало да е на седмото небе, а той има вид, сякаш почти не мигва.

— Защо да е на седмото небе?

— Отне му шест месеца и много нерви да получи разрешение да открие детски отдел в музея. Онази вечер най-накрая успя да го прокара през Управителния съвет, и то след много работа и приказки. Не ти ли е споменавал?

— Не — отвърна Хана бавно. — Не, не е споменавал.

— Това от две години е любимият му проект. Отне му няколко месеца да намери подходящия архитект, който да може да съчетае практичността със същността на това, което Бенет искаше да се направи. После, понеже Съветът не отстъпваше и на сантиметър, той сам плати да се разработят плановете. Чудесни са. — Ив се върна в стаята с една дълга кутия. — Някой път трябва да го помолиш да ти ги покаже. Искане простор, много прозорци, за да не се чувстват децата затворени. Съветът мърмореше и ръмжеше, когато Бенет говореше за скулптури, които децата могат да пипат, и илюстрации към приказки вместо Рубенс, Реноар и Роден зад стъкло.

— Не знаех, че е толкова... отдаден на това.

— Всичко, което прави Бенет, го прави с пълна отдаденост. Идеята му бе да запознае децата с изкуството по начин, който могат да разберат и да им бъде приятно. Ще има и един отдел за рисунки и макети, които самите деца ще правят. — Ив остави кутията на леглото и се усмихна. — Изненадана съм, че не ти е казал за това. Обикновено на никой не му се разминава. Отне му две години планиране и шест месеца борба, за да подкара този проект.

— Звучи прекрасно. — Хана усети как сърцето ѝ се изпълва с още повече любов. — Човек често си представя, че той се интересува само от конете и от следващия бал.

— Този образ му харесва, ала Бенет не е само това. Мислех, че вие двамата доста сте се сблизихи.

— Бенет е много мил.

— Хана, не ме разочаровай. — Ив бе малко уморена и приседна на ръба на леглото. — Той те проследява с поглед, когато излизаш от стаята, и те чака да се върнеш.

— Така ли прави?

— Да — засмя се Ив. — Така прави. При всичките тревоги и напрежението от последните седмици, поне имах удоволствието да видя Бенет влюбен. Не ти е безразличен, нали?

— Да. — Всичко бе почти свършило. Някои лъжи вече не бяха необходими. — Никога не съм срещала друг като него.

— Няма друг като него.

— Ив, не искам да мислиш, да се надяваш на нещо, което няма да стане.

— Имам правото да си мисля и да се надявам на каквото си поискам. — Тя сложи ръка върху кутията до себе си и потупа по капака. — Но сега си отвори подаръка.

— Това кралска заповед ли е, или молба?

— Което ще те накара да я отвориш. Моля ти се, умирам да видя дали ще ти хареса.

— Е, против принципите ми е да отварям подарък преди Коледа, но... — Хана се предаде и вдигна капака. Разтвори пластове хартия и зяпна.

Светеше като скъпоценен камък и грееше като огън. Роклята бе с наситения пищен цвят на изумруда, с хиляди миниатюрни мъниста, които улавяха следобедната светлина.

— Извади я — настоя Ив, не ѝ стигна търпението да дочака Хана и сама я извади.

Коприната се разлюля, прошепна и бавно се успокои. Роклята бе права, с мъниста по врата. Раменете и гърбът оставаха голи, после платът падаше на гънки по дългата линия до пода. Бе рокля, създадена да блести под свещници и да блещука под лунна светлина.

— Каж ми, че я харесваш. Цял месец побърквам шивачката.

— Прекрасна е. — Хана предпазливо протегна ръка. Роклята потръпна като жива от лекото докосване. — Ив, това е най-красивото нещо, което някога съм виждала. Не знам какво да кажа.

— Каж ми, че ще я носиш на Коледния бал. — Доволна от себе си, Ив обърна Хана към огледалото и вдигна роклята пред нея. — Виж колко ти отива на очите. Знаех си! — Със смях пхна роклята в ръцете ѝ, за да може да отстъпи и да я огледа по-добре. — Да, бях сигурна. С тази твоя кожа... О, да! Бенет само ще те погледне, и ще запелтечи като глупак. Търпение нямам да го видя.

— Не мисля, че би трябвало да...

— Разбира се, че би трябвало и ще го направиш, защото няма да приема да ми откажеш. — Пристъпи напред, присви очи и разпусна косата ѝ. — Моята фризьорка също ще ти промени физиономията.

— Това звучи малко заплашително. — Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да си го позволи. Скромната и благопристойна лейди Хана Ротчайлд не би посмяла да облече такава рокля. — Ив, прекрасна е, ти си прекрасна, ала не мисля, че аз съм създадена за такава рокля.

— Никога не се лъжа. — Ив махна царствено с ръка на възраженията ѝ. Тя може да беше принцеса само от две години, но от малка си бе непоколебима. — Прекарала съм прекалено дълго време в театъра, за да не знам какво подхожда и какво не. Повярвай ми, а ако това ти е прекалено трудно, направи ми услуга като на приятелка.

Наистина бяха станали приятелки, независимо какви бяха първоначалните причини или крайните цели. Какво лошо имаше да приеме? Бе много вероятно на бала изобщо да не е в Кордина.

— Ще се чувствам като Пепеляшка — промълви Хана и ѝ се прииска наистина да можеше.

— Добре. И помни, че часовникът невинаги бие дванадесет.

Ала той биеше. Хана си спомняше думите на Ив, докато двамата с Рийв вървяха тихо из двореца. Играта почти бе свършила, нейното време също.

В пакета бяха експлозивите, които бе поискала, и кодирано съобщение. Тя трябваше да свърши работата тази вечер и след това в един след полунощ да се срещне на кея с човека на Дебок. Тогава щеше да получи заплащането.

— Това трябва да стане добре — прошепна Хана, когато внимателно нагласи първия взрив. Оборудването, което използваше сега, бе одобрено от МОС. Колетът, който бе получила, вече бе проследен и Дебок скоро щеше да изгуби Атина. И много повече.

— Отвън ще изглежда, че огънят се разгаря и излиза извън контрол — отбеляза Рийв, докато работеше бързо и сръчно като нея. — Взривовете са изчислени да са повече шумни, отколкото мощни. Ще избием няколко прозореца и ще направим страхотно представление, а Малъри и хората му ще са тук, за да овладеят нещата в случай на нужда.

— Принцът сега с тях ли е?

— Да, Арманд съобщава на останалата част от семейството. Малъри възразява, но аз мисля, че сте права. На този етап няма да навреди, ако те знаят какво се готви, а ще се спестят много тревоги. — Той помисли за Габриела. Може би след тази нощ дори кошмарите щяха да избледнеят.

— Не можех да понеса да си представя как Ив се събужда от гърмежите и мисли, че това е дело на Дебок. А Бенет? Той в безопасност ли е в семейното крило?

— Бенет е в безопасност — отвърна кратко Рийв и не обясни нищо повече. — Давам ви десет минути. Това време ви е достатъчно да се измъкнете. Докът е осигурен, така че ако там стане нещо, веднага ще скочим отгоре ви. Аз ще съм на лодката, която държи под наблюдение яхтата на Дебок. Ще действаме при първия ви сигнал. Хана, знам, че предавателят е рискован. Ако ви претърсят...

— Ако ме претърсят, ще се оправя. — Микрофонът бе шедьовър на МОС и приличаше на изящен медальон.

— Ако се усети, той ще действа бързо.

— Аз ще действам по-бързо. — Сложи ръка върху неговата, когато Рийв понечи да каже още нещо. — Рийв, аз също имам интерес

от това. Не искам да умра.

Той за момент я погледна като жена.

— Носи ми се славата, че запазвам партньорите си живи.

Бе му благодарна, че успя да я накара да се усмихне.

— Разчитам на това. Ала ако нещо се обърка, ще предадете ли на Бенет едно съобщение от мен?

— Разбира се.

— Кажете му... — Тя се поколеба. Не бе свикнала да доверява чувствата си на никого. Часовникът удари полунощ и Хана се помоли магията да продължи. — Кажете му, че съм го обичала, и двете мои части са го обичали. И че нямам никакви съжаления.

Излезе през главния вход и подкара бавно към портите. След минути пазачите, които не бяха информирани за камуфлажа, щяха да реагират точно по начина, по който се очакваше от тях. Всеки, който наблюдаваше двореца, щеше да види паниката и бързите действия. А сега тя мина през портите след съвсем кратка проверка.

Докато караше, хвърляше по един поглед на часовника, чуваше как минутите тиктакат и мислеше за Бенет. Сега той трябваше да е в безопасност. Каквото и да се случеше тази нощ, Бенет и семейството му щяха да са в безопасност. Ако Дебок ѝ платеше, щяха да го арестуват за участие в заговор. Ако я убиеше, щяха да го арестуват за убийство на агент на МОС. Целта оправдаваше средствата.

Хана спря колата, изчака и чу взрива. Малъри бе обещал да е шумно и бе изпълнил обещанието си. Тя отвори вратата и за момент остана до колата. Дворецът бе мъгливобял силует на нощното небе, но източното крило светеше като през деня. Оттук пожарът бе впечатляващ и като знаеше, че никой от хората на Дебок не може да се приближи повече, Хана бе доволна. След двадесет минути от един от подчинените на Малъри щеше да изтече информация, че кралското семейство, с изключение на Арманд, е загинало при взрива.

Когато пристигна, пристанището бе пусто. Дотук вече бяха стигнали слухове, че нещо се е случило. Хана паркира колата си в сенките, после излезе от нея и отиде да чака под светлините. Бе чудесна мишена.

Лодката, закотвена близо до брега, приличаше на малка, скъпа яхта за удоволствия. Няколко пъти през деня на палубата ѝ се бе появявала тъмнокосата жена, която се печеше на слънце и четеше. От време на време при нея излизаше един мъж, млад, гол до кръста, загорял. Те пиеха вино, прегръщаха се, спяха. Наблюдателите от „Непобедими“ наблюдаваха яхтата и се обзалагаха дали двамата влюбени ще правят секс под открито небе. Останаха разочаровани.

Под палубата МОС имаше всичко, от телевизионни монитори до гранатомети. Осем мъже и три жени се бяха наблъскали в тясната каюта и чакаха.

Бенет се бе затворил в каютата един час преди зазоряване. През последните три часа не бе поглъщал нищо, освен кафе. Бе гледал през монитора, докато очите му се замъглиха. Нито веднъж Дебок не се появи във фокуса на обектива. Той искаше да го види. За бога, искаше да гледа в тези очи, когато капанът щраква. Ала нещо повече, много повече, искаше да чуе по високоговорителя, че всичко е свършило и Хана е в безопасност.

— Макджий е на борда — оповести човекът със слушалките и продължи да пуши.

Секунди по-късно Рийв се вмъкна във вече претъпканата каюта. Бе облечен в черно от глава до пети. Дори лицето и ръцете му бяха намазани с черно. Той смъкна моряшката си шапка и я хвърли настрани.

— Първият етап е приключил. — Кимна към Бенет. — Отвън изглежда, че източното крило е опустошено. МОС направи голямо представление.

— Семейството? — попита Бенет и погледна обратно към монитора.

— В безопасност е.

Той посегна към горчивото изстиващо кафе до него.

— Хана?

— До няколко минути трябва да се получи съобщение. Някои от най-добрите ни хора са на пристанището за подсигуряване.

Бенет му хвърли един дълъг поглед. Бе искал да бъде на пристанището, колкото бе възможно по-близо. Бе се сблъскал с каменната стена на баща си, Рийв и Малъри и в края на краищата

трябваше да отстъпи. Ако го забележеха, цялата операция щеше да се провали.

Сега бе само Хана, помисли той, само Хана, която рискуваше всичко.

— Дебок не е забелязван цял ден.

— Тук е. — Рийв запали цигара и се подготви да чака. — Той няма да иска тази вечер да е много далеч.

— Контакт. — Агентът със слушалките вдигна ръка. — Тя влезе в контакт.

Вятърът, който духаше от морето, бе прохладен, а нощта бе ясна. Хана позна мъжа, с когото се бе срещнала в задимения малък бар. Той дойде сам и с празни ръце.

— Мадмоазел.

— Моята част от сделката е изпълнена, мосю. Носите ли отплатата?

— Прекрасна нощ за разходка по море.

Яхтата. Тя усети тръпка на притеснение и възбуда.

— Вие разбирате, че аз вече не съм в положение да се върна в Кордина.

— Това е ясно. — Той посочи към малката моторна лодка. — Вашите нужди ще бъдат удовлетворени.

Както и преди, Хана имаше избор. Още сега можеше да извади оръжието си и да го хване на мушка. Ако имаше късмет, той щеше да изтъргува собствената си свобода срещу свободата на Дебок. Но тя не можеше да остави сигурността на Бенет на късмета. Без да каже дума, се качи в лодката и седна.

Сега животът ѝ бе в собствените ѝ ръце, помисли Хана и ги сплете. Както и да се обърнеше нощта, Дебок щеше да бъде разбит.

Мъжът, който я придружаваше, повече не се обади, ала погледът му шареше по тъмната вода. Сега всички чакаха и наблюдаваха. Тъй като нощта бе ясна, бялата яхта на Дебок се открояваше на фона на морето. Тя видя на палубата трима мъже, Рикардо и още двама. Рикардо бе този, който ѝ помогна да се качи на яхтата.

— Лейди Хана, толкова ми е приятно да ви видя отново.

Имаше нещо в очите му, нещо самодоволно и самоуверено. Тя разбра, сякаш бе опрял нож в гърлото ѝ, че не се предвижда да напусне „Непобедими“. Когато заговори, гласът ѝ бе студен и спокоен, и се надяваше, че ясно се чува през водата:

— Благодаря, Рикардо. Надявам се, че това няма да отнеме дълго време. Принудена съм да призная, че не се чувствам спокойно в кордински води.

— След един час отплаваме.

— Накъде?

— Към по-приятен климат. Радиото събщи за смъртта на няколко члена на кралското семейство. Принц Арманд скърби в усамотение.

— Разбира се. Кордина е оставена без сърцето си и без наследник. Информирани ли е Мосю Дебок?

— Той ви очаква в каютата си. — Рикардо протегна ръка за чантата ѝ.

— Винаги ли се претърсват служителите, Рикардо?

— Можем да си спестим това, лейди Хана, ако ми позволите да взема вашите оръжия. — Той измъкна пистолета ѝ и го пъхна в джоба си. — А ножа ви?

Хана сви рамене и вдигна полата до бедрата си. Видя как погледът на Рикардо се плъзна по тях, докато измъкваше ножа. Натисна копчето и острието изскочи. От двете ѝ страни прещракаха пистолети.

— Възхитително оръжие — каза тя тихо и вдигна кинжала към светлината. — Тихо, стилно, удобно. — Усмихна се и прибра обратно острието. — И аз едва ли бих го използвала срещу човека, който всеки момент ще ми даде пет милиона американски долара. — Пусна ножа в ръката на Рикардо. Сега вече можеше да разчита само на собствената си воля като защита. — Ще вървим ли? Обичам миризмата на пари, когато са още топли.

Рикардо хвана дланта ѝ със своята ръка на хирург и тържествено я заведе до каютата на Дебок под палубата.

— Лейди Хана. — Каютата бе осветена с една дузина свещи. Този път музиката, която тихо се лееше от високоговорителите, бе соната от Бетовен. Той бе облечен с тъмнорвено сако и носеше рубини. Цветовете на кръвта. В сребърна кофа се изстудяваше голяма

бутилка шампанско. — Колко сте точна. Можеш да ни оставиш, Рикардо.

Хана чу как вратата се затвори зад нея. Нямахте нужда да ѝ се казва, че Рикардо ще остане отпред.

— Приятна обстановка — отбеляза тя. — Повечето търговски операции не се извършват под светлината на свещи.

— Сега между нас няма нужда от официалности, Хана. — Дебок с усмивка отиде до шампанското. — Съобщенията от Кордина са малко истерични и трагични. — Тапата излетя и виното се разпени. — Имам чувството, че трябва да организираме едно малко стилно тържество.

— Аз рядко отказвам шампанско, мосю, но вкусът му е много по-приятен, когато имам парите в ръцете си.

— Търпение, скъпа моя. — Той напълни две чаши и ѝ подаде едната. Лицето му бе мъртвешки бяло под мъждивата светлина, очите му почти черни и пълни с удоволствие. — За добре свършената работа и богатото бъдеще.

Тя докосна чашата си до неговата и отпи.

— Отлична реколта.

— Вече съм разбрал, че вие предпочитате отличните неща. И скъпите.

— Точно така. Мосю, надявам се, че няма да се обидите, ако ви кажа, че колкото и да се наслаждавам на виното и меката светлина, бих им се наслаждавала още повече, след като приключим с нашата сделка.

— Толкова користолюбива. — Дебок плъзна пръсти по бузата ѝ. Светлината на свещите я разхубавяваше, помисли той. След малко щеше да разцъфне под ръцете му. Колко жалко, че не можеше да поеме риска да я задържи със себе си няколко месеца. Имаше за нея само един час. Ала за един час можеха да се свършат много неща. — Ще ме извините, но настроението ми е много приповдигнато. Усещам, че ми се иска да отпразнувам вашия успех, нашия успех.

Ръката му се спусна по гърлото ѝ, на сантиметри от микрофона. Хана улови китката му и се усмихна:

— Вие задавате настроението, мосю, като първо ми отнемате оръжията. Беззащитни жени ли предпочитате?

— Предпочитам смирени жени. — Вдигна ръка и зарови пръсти в буйните ѝ коси. Тя се стегна в подготовка за целувката. Можеше да

покаже съпротива, ала не и отвращение. — Силна сте — промълви Дебок и отново приближи устни към нейните. — Това също го предпочитам. Когато ви отведа в леглото, ще се борите с мен.

— Не само ще се боря с вас. След като съм видяла парите.

Той стисна пръсти и Хана ахна от болка. После се засмя и я пусна.

— Добре, скъпа моя приятелко. Ще видиш парите си и после ще ми дадеш нещо в отплата.

Когато Дебок се обърна да отвори един скрит сейф, тя изтри устни с опакото на ръката си.

— Вече ви дадох отплата за отплатата.

— Животът на кралското семейство. — Той завъртя шайбата на сейфа и сърцето на Хана започна да бие бързо. — Пет милиона долара, за да убиеш Бисетови. Пет милиона долара, за да ми дадеш цялото блюдо на отмъщението и сладкия десерт на властта. Мислиш ли, че е толкова много? — Обърна се към нея с едно куфарче в ръце. Очите му блестяха. — Мое мило дете, ти можеше да поискаш десет пъти повече. Повече от десет години организирам заговори и два пъти почти успях да убия членове на кралското семейство. А сега, за нищожната сума от пет милиона долара, ти вместо мен ги унищожих всичките.

— Това е — оповести Рийв, когато гласът на Дебок долетя от радиопредавателя. — Тръгваме. Бавно.

Бенет хвана ръката му.

— Идвам с вас.

— И дума да не става.

— Идвам с вас — повтори Бенет с твърд и леден глас. Секунда след секунда бе слушал и се бе потил, докато Хана стоеше сама с Дебок. Докато Дебок протягаше ръце към нея. Докато Дебок се готвеше да ѝ плати за убийството на всичко и всички, които той, Бенет, обичаше. — Дай ми оръжие, Рийв, или ще дойда невъоръжен.

— Имам заповед да останеш тук.

— А ако ставаше дума за Бри? — Очите на Бенет бяха горещи и неспокойни. — Ако ставаше дума за Бри, щеше ли да стоиш отзад и да оставиш другите да я защитават?

Рийв сведе поглед към ръката, която се бе затворила около неговата. Тя бе силна и способна. И млада. После погледна в очите, които бяха по-тъмни, отколкото на жена му, ала в тях гореше същата страст. Стана и извади от арсенала един 9-милиметров автоматичен пистолет.

Те сега щяха да се задействат, помисли Хана, мъчейки се да продължи да говори спокойно:

— Искате да ми кажете, че трябва да съжалявам? — Засмя се и се приближи към бюрото. — Пет милиона прекрасно ще ме оправят. Планирам да ги вложа и през следващите няколко години да живея кротко в Рио.

Дебок отключи куфарчето, без да откъсва поглед от очите ѝ. Парите бяха тук, но щяха да са само за него.

— Нямах ли желание да продължиш да ми служиш?

— За съжаление, след събитията от тази нощ това ще е рисковано и за двама ни.

— Да. — И той така мислеше. Ала вдигна капака, за да ѝ достави поне удоволствието да види парите, преди да я убие.

— Прекрасно. — Вживяла се в ролята, тя пристъпи напред и вдигна дебела пачка новички стодоларови банкноти. — Знаете ли колко чувствено миришат новите пари? — Размаха пачката.

— Наистина. — Дебок отвори най-горното чекмедже на бюрото си. Вътре имаше елегантен револвер, обсипан с перли. Струваше му се подходящ, за да я убие със стил. Затвори пръсти около него в момента, в който горе се разнесоха първите изстрели.

Хана погледна към вратата, с надеждата той да приеме вълнението ѝ за тревога.

— Що за игра е това? — Затвори с трясък куфарчето, грабна го и се втурна към вратата. Ръката ѝ хвана дръжката.

— Стой мирно — предупреди я Дебок. Пистолетът бе в ръката му и бе насочен към сърцето ѝ. По челото му бяха избили миниатюрни капчици пот, докато над главите им се разнасяше тропотът от бягащи нозе. Той леко придърпа спусъка, но не стреля. Каквито и проблеми да имаше на палубата, не искаше те да стигат до него. — Куфарчето, Хана.

— Измама? — Тя присви очи, докато пресмяташе колко време може да си позволи да го задържи. — Да, сигурно сте могли да ми платите десет пъти повече, ако не сте имали намерение изобщо да ми плащате.

— Куфарчето! — Дебок тръгна бавно към нея. В сърцето му се надигаше страх, не от смъртта, не от поражението, а от затвора. Нямаше да преживее отново зад решетките.

Хана го изчака да се приближи на две стъпки, после с всичка сила запрата тежкото куфарче върху ръката му с пистолета.

Хората на Дебок, дали от вярност или от страх, се биеха бясно. От двете лодки гърмяха пистолети. Порой от куршуми от картучница разцепи дървото над главата на Бенет и треските се посипаха по палубата. Той видя как един мъж падна през перилата на яхтата и потъна във водата отдолу.

Стрелбата от страна на яхтата на Дебок вече ставаше поткъслечна, ала времето напредваше. А Хана бе още с Дебок. Жива, каза си Бенет, докато се прицелваше и стреляше. Тя бе жива. Щеше да разбере, ако не бе така, защото сърцето му щеше да спре. Но го обземаше нетърпение, не само заради дивата нощ и миризмата на кръвта. Движен от него, той си проправи път към кърмата и се хвърли във водата.

Нощта се раздираше от стрелба и викове на мъже. Бенет видя как един човек скочи от яхтата на Дебок и заплува трескаво към брега, който бе на петнадесет километра. Ръката му се удари в тяло, плуващо с лицето надолу. Агент на МОС или враг, той не знаеше. Докато битката се разгаряше, безшумно заобиколи с плуване яхтата.

Тъй като всичко бе почти свършило, Рийв направи знак на хората си да се сгъстят. Едва тогава забеляза, че Бенет го няма.

— Принцът... — Гласът му пресъхна от паника. — Къде е принц Бенет?

— Там. — Един от мъжете забеляза Бенет миг преди той да изчезне зад кърмата на яхтата на Дебок.

— В името на Бога! — възкликна Рийв. — Бързо. Подгответе се за абордаж.

Когато Бенет се изкатери на палубата, от дясната страна на яхтата нямаше никой. От време на време се чуваше откъслечна стрелба, ала виковете бяха престанали. Бе прекарал един час през този

дълъг, безкраен ден, в изучаване на схемата на Хана на яхтата на Дебок. Тръгна да я търси.

Тя бе успяла да избие пистолета в другия край на стаята, но той бе по-бърз и по-силен, отколкото изглеждаше. Хана се хвърли към пистолета, ала Дебок вече бе върху нея и стисна гърлото ѝ. Тя освободи едната си ръка и стовари юмрук в гръкляна му. Сега и двамата се задъхваха. Хана протегна ръка и пръстите ѝ одраскаха дръжката на пистолета. Извика от болка и гняв, когато той я издърпа за косите. Половин минута се боричкаха на пода. Блузата ѝ се разпра по шевовете. Под нея вече имаше синини. Хана разкървави устата му, но не успяваше да го удари така, че да го просне.

Отново се изтърколиха към пистолета, вплетени като любовници. С крайчеца на окото си тя видя налитация юмрук и се опита да се отдръпне. Въпреки това ударът бе достатъчно силен, за да я зашемети. В следващия момент вече гледаше в дулото на пистолета.

Бе се подготвила да умре. Стегна се и се помъчи да си поеме дъх. Ако не можеше да направи нищо друго, поне щеше да изпълни клетвата си да се изплюе в лицето му.

— Аз съм агент на МОС. Бисетови са живи и здрави, а ти няма къде да избягаш.

Видя как в очите му се надига ярост. Усмихна му се и зачака куршума.

Когато Бенет влетя в каютата, Дебок се бе надвесил над Хана и бе насочил пистолет към главата ѝ. Случи се за части от секундата, толкова бързо, че след това той не бе сигурен кой бе стрелял пръв.

Дебок обърна рязко глава. Очите им се срещнаха. Когато пистолетът се завъртя към Бенет, тя изпищя и се метна. Два спусъка бяха натиснати. Два куршума бяха изстреляни.

Бенет усети как единият изсвистя край него, толкова близо, че кожата му потрепери и пламна от топлината му. Видя как от гърдите на Дебок избликна кръв, миг преди той да се стовари върху Хана.

Тогава тя започна да се тресе. Всичките години тренировка изчезнаха, докато лежеше и трепереше под мъртвия мъж. Бе се подготвила за собствената си смърт. Това бе дълг. Ала бе видяла куршума да се забива в дървото на сантиметър от лицето на Бенет.

Дори когато той дойде при нея, избухта каквото бе останало от Дебок и я прегърна, треперенето не преминаваше.

— Всичко свърши, Хана. — Той я люлееше, целуваше я по косите. — Свърши. — Вместо удовлетворението, дори ликуването, което бе очаквал, изпитваше само облекчение. Тя бе жива и здрава. И той щеше да се погрижи да си остане такава.

— Можеше да те убият. По дяволите, Бенет, трябваше да си у дома.

— Да. — Той вдигна поглед, когато в стаята нахлу Рийв. — Скоро и двамата ще сме там.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Хана ги изтри и с мъка се изправи. Застана срещу Рийв, но трябваше няколко пъти да поеме въздух.

— Готова съм да дам отчет.

— По дяволите отчета. — Бенет я грабна в прегръдките си. — Ще я заведа у дома.

ЕПИЛОГ

Бе спала цяло денонощие. Чак след двадесет и четири часа Хана разбра, че доктор Франко, личният лекар на Бисетови, ѝ бе дал приспивателно.

Събуди се отпочинала и сърдита. И, колкото и да не ѝ се искаше да си признае, всичко я болеше.

Докторът се суети още един цял ден около нея, като мърмореше с внимателния си, но неумолим тон за синините и ожулванията ѝ. Тъй като заповедите да бъде държана в леглото бяха дошли от Негово Кралско Височество, нито лекарят, нито пациентката имаха друг избор, освен да се подчиняват.

Тя се оплакваше. Макар често да имаше посетители, се побъркваше от бездействие. Рийв донесе новината от управлението на МОС, новина, която би трябвало да я зарадва. Организацията на Дебок бе разбита. Хана бе получила своето повишение.

Тя се мусеше в леглото и мечтаеше да избяга.

Ив бе тази, която най-после ѝ помогна да го стори вечерта, когато бе Коледният бал.

— Будна си. Чудесно.

— Разбира се, че съм будна. — Хана се размърда, схваната след два дни в леглото. От това, че ребрата още я боляха при докосване, ѝ ставаше само по-нервно. — Полудявам.

— Сигурна съм. — Ив се усмихна и седна на ръба на леглото. — И няма да те притеснявам, като отново ти приказвам колко сме ти благодарни всички ние за всичко, което си направила. Само ще ти дам последните нареждания на доктор Франко.

— Ох, спести ми ги.

— Които са да станеш, да се облечеш и да танцуваш до зори.

— Какво? — Хана скочи и съвсем леко трепна от болката. — Мога да стана? Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Ето. — Стана и вдигна халата на Хана. — Облечи това. Фризьорката ми ще дойде всеки момент и първо тя ще направи

върху теб своята магия.

— Магия — въздъхна Хана и вдигна ръка към косата си. — В момента по-скоро чудо. Ив, колкото и да ми се иска да стана и да тръгна, не мисля, че балът е най-добрата идея.

— Прекрасна идея. — Ив ѝ помогна да си облече халата и се наведе да помирише букета гардении на нощното шкафче. — От Бенет ли са?

— Да. — Хана си позволи да докосне восъчнобелите цветчета с върховете на пръстите си. — Донесе ги тази сутрин. Не съм го виждала много. — Отърси се от настроението и завърза колана си. — Знаем колко сте заети всички с тези пресконференции и публични изявления, за да се разчисти цялата тази бъркотия.

Ив вдигна вежди. Реши да не ѝ казва, че през цялата първа нощ Бенет не бе мръднал от леглото ѝ. Бе достатъчно романтична, за да иска да ги остави сами да се открият.

— Като говорим за бъркотия, трябва да видиш източното крило. Хана... — Въздъхна дълбоко и я хвана за двете рамене. — Ще те притесня. Знаем, че е било задача, ала каквито и причини да са те довели при нас, ти ни донесе мир. Няма нищо, което мога да кажа или направя, за да ти се отплатя за това. Моето дете... — Поусмихна се. — Мариса и това тук са в безопасност. Знаем какво беше решил да направи Дебок.

— Вече всичко свърши, Ив.

— Да. — Ив сериозно я целуна по двете бузи. — Дължа ти живота си и живота на всички, които обичам. Ако има нещо, което мога да направя, каквото и да е, само трябва да ми кажеш. И говоря като твоя приятелка и като съпруга на престолонаследника на Кордина.

— Нека го оставим зад гърба си и да вървим напред. Ив, аз никога не съм можела да създавам и да задържам приятелства. Бих искала да мисля, че това се е променило.

Ив се вгледа в жената, която едва бе започнала да опознава.

— Аз имам две сестри, една родена и друга, която получих от Александър. — Протегна ѝ ръка. — Бих искала да имам три.

— Ваше Височество. — На вратата се появи една от младите прислужнички. — Моля за извинение, но мадам Фрисут е тук.

— Прекрасно. — Ив хвана Хана под ръка. — Подготви се за преображение.

Наистина бе преображение, мислеше Хана, докато се разглеждаше в огледалото. Косата ѝ, накъдрена диво като на циганка, бе хваната с два лъскави гребена. Роклята блестеше и се спускаше от шията до глезените. Бе си сложила умело грим, така че синините по раменете и лицето ѝ бяха скрити.

Всичко, което ѝ трябваше, бяха стъклени пантофки, помисли тя и се засмя. Още илюзия. Ала ако това щеше да бъде последната ѝ нощ с Бенет, щеше да я приеме. Нямахше да има никакви съжаления, когато часовникът удареше дванадесет.

В балната зала вече свиреше музика. Хана влезе безшумно, какъвто ѝ бе навикът, и огледа целия този блясък. Огледалата бяха излъскани, за да отразяват великолепието от рокли и скъпоценности. Свещниците светеха като звезди. Всичко бе в блестящо сребърно и леденосиньо, със спускащи се гирлянди и лъскави топки. Върху десетметрово дърво имаше хиляда кристални ангела, които улавяха светлината.

Той се оглеждаше за нея. Чакаше я. Когато я видя, просто остана без дъх. Двамата, с които говореше, млъкнаха и вдигнаха вежди, когато Бенет се отдалечи, без да каже дума.

Хвана я за двете ръце, докато тя правеше реверанс.

— Боже мой, Хана. — За пръв път през живота езикът му се бе вързал. — Ти си изключителна.

— Това е дело на Ив.

Той бе в бяла униформа, с емблемата на ранга му и с меч от едната страна. Колкото и пъти да си го спомнеше, а тя знаеше, че ще са много, никога нямаше да забрави как изглежда точно в момента.

— Всичко е толкова красиво.

— Сега да. — Бенет обви ръка около кръста ѝ и я завъртя във валс.

Бе вълшебство, мислеше Хана. Музиката, светлините, огледалата. Часове наред танцуваха заедно, въртяха се из залата, оставили виното и храната на другите. Когато той я изведе на терасата, тя не възрази. Имаше още няколко минути преди полунощ.

Приблѳжи се към парапета да погледне Кордина. Светлините блестяха във весели цветове за празниците. Вятърът носеше пролетна топлина и аромати.

— Омръзва ли ти някога да го гледаш?

— Не. — Бенет застана до нея. — Мисля, че сега означава още повече.

Хана разбираше, но искаше да държи дори духа на Дебок далеч от тях.

— В Англия сигурно е студено и вали. Сутринта може да има сняг, а може и небето да е сиво и тежко. Всички камини са запалени, а ромът е затоплен. Всички готвят пудинги и пуйки, така че навсякъде мирише на Коледа.

— Ние не можем да ти дадем сняг. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Ала можем да поръчаме огън и да затоплим ром.

— Няма значение. — Тя пое дълбоко въздух. — Когато си отида у дома, ще си спомням как сме стояли тук, а Коледа почти е била дошла. Ще си спомням, че е миришело на рози и на жасмин.

— Би ли почакала тук за момент?

— Добре.

— Точно тук — повтори Бенет и отново целуна ръката ѝ. — Само за минутка.

Когато тръгна, Хана се обърна да погледне още веднъж към светлините и към морето. След няколко дни щеше да си е у дома и след време Кордина може би щеше да ѝ изглежда като сън. Кордина, помисли тя, но никога Бенет. Вдигна лице към една падаща звезда, ала не посмя да си пожелае.

— Имам нещо за теб.

Хана се обърна с полуусмивка, после долови аромата.

— О, кестени! — Взе със смях пликчето, което ѝ подаде. — И са топли.

— Исках да ти дам нещо от дома.

Тя вдигна очи. Имаше толкова много за казване и нищо, което можеше да се каже. Затова се повдигна на пръсти и го целуна.

— Благодаря ти.

Той я погали по бузата.

— Мислех, че ще почерпиш.

Хана отвори пликчето и със затворени очи вдъхна миризмата.

— Не е ли чудесно? Сега вече имам чувството, че е Коледа.

— Ако Кордина може да бъде достатъчно дом, може би ще останеш.

Тя отвори очи и бързо сведе поглед към пликчето.

— Имам заповед да се върна в края на седмицата.

— Заповед. — Бенет посегна към нея, после се отказа. — Длъжността ти в МОС е важна за теб. — В гласа му прозвуча следа от негодувание. — Чух, че са те повишили.

— Капитан. — Хана прехапа устни. — През повечето време ще работя зад бюро. Ще давам заповеди. — Успя да се усмихне.

— Замисляла ли си се някога да се откажеш?

— Да се откажа?

Този неразбиращ, озадачен поглед го разтревожи. Бе ли възможно тя да не мисли за нищо, освен за дълга си към организацията?

— Ако имаш нещо, с което да го замениш. Вълнението ли те привлича? — Улови в длани лицето ѝ и го обърна към светлината, така че белезите, които ѝ бе оставил Дебок, се видяха в сенките.

— Просто това ми е работата. — Хана пое въздух. — Бенет, ние така и не сме говорили за това, което се случи на яхтата. Не съм ти благодарила, задето спаси живота ми. Сигурно защото съм свикнала сама да се грижа за себе си.

— Бих го убил дори само заради това — промълви той и докосна белега на бузата ѝ. Тя понечи да отстъпи назад, но погледът му я спря. — Не се отдръпвай от мен. Не съм говорил досега, защото Франко настояваше да не те безпокоим. Ала сега, по дяволите, ще го кажа. — Приблужи се, за да може Хана да почувства безпокойството му, едва сдържания гняв. — Трябваше да седя и да чакам и да слушам как ти се оправяш с онзи човек. Трябваше да си стоя на мястото, безпомощен, докато ти беше сама с него. И когато нахлух в онази каюта и го видях с насочен към главата ти пистолет, за един отвратителен момент си представих на какво би приличал животът, ако ти не си в него. Така че не се отдръпвай от мен, Хана.

— Няма. — Тя успокои дишането си и сложи ръка върху неговата. — Всичко свърши, Бенет. Най-доброто за всички е да го забравим. Кордина е в безопасност. Твоето семейство е в безопасност. Аз също.

— Няма да приема да рискуваш отново живота си заради когото и да било.

— Бенет...

— Няма. — Той улови косите ѝ в ръце и я целуна, но този път със сила и ярост, които я оставиха без дъх. Овладя се, като си напомни, че има план и смята да го доведе докрай. — Ще опиташ ли тези кестени, или само ще седиш и ще ги миришеш?

— Какво? — Бе стиснала здраво пликчето. Преглътна и отново го отвори. — Сигурна съм, че са чудесни — започна Хана, усетила, че ще запелтечи. — Толкова мило от твоя страна да... — Замълча, когато бръкна вътре и напипа малка кутийка. Изненадано я извади.

— Това е американска традиция. Кутийка със захаросани пуканки вътре с награда. Прииска ми се да ти дам коледния подарък по-рано.

— Винаги съм била твърда да чакам до коледната сутрин.

— Мога да го кажа като заповед. — Бенет отново докосна бузата ѝ. — Бих предпочел да не го правя.

— Е, след като е Коледен бал... — Тя вдигна капачето и за пръв път през живота си усети, че е на път да припадне.

— Беше на баба ми. Трябваше да го преправя, ала за мен означаваше повече да ти дам точно това, отколкото да избира друг от бижутериен магазин. — Докосна косите ѝ, само с върховете на пръстите си. — Тя беше англичанка, като теб.

Пръстенът бе с изумруд, ярък, великолепен, още по-блестящ от диамантите, които го обкръжаваха. Само като го гледаше, и ѝ се завиваше свят.

— Бенет, не мога да приема нещо такова. То принадлежи на вашето семейство.

— Недей да бъдеш дебелоглава. — Той взе пликчето от нея и го остави на парапета. Миризмата на кестени се смеси с летния аромат на рози. — Много добре знаеш, че те моля да се омъжиш за мен.

— Ти... ти се увличаш — заяви Хана и този път наистина отстъпи крачка назад. — Това е заради всичко, което се случи. Ти не мислиш разумно.

— Умът ми никога не е бил по-ясен. — Взе от нея кутийката, извади пръстена и хвърли обвивката настрана. — Тогава ще го направим по моя начин. — Хвана ръката ѝ и надяна пръстена. — Сега

мога да те завлека вътре и да оповестя нашия годеж... Или първо можем да поговорим разумно.

— Разумно. — Как така едновременно ѝ се искаше да се смее и да плаче? — Бенет, ти си всичко друго, но не и разумен.

— Обичам те... Нека тогава да е неразумно. — Привлече я в прегръдките си и покри устните ѝ със своите. Усещаше как сърцето ѝ се блъска, чуваше как дъхът ѝ трепери, вкусваше и желанието, и страха ѝ. — Няма да те пусна да си отидеш, Хана, нито сега, нито утре, нито никога. Ще трябва вместо капитан да станеш принцеса. Повярвай ми, това може да бъде не по-малко изтощително.

Магия ли бе това, или мечтите се сбъдваха? Главата ѝ още се въртеше, а тя се опитваше да се върне към здравия смисъл.

— Ти знаеш, че аз не съм жената, на която държеше. Моля те, Бенет, чуй ме.

— Ти за глупак ли ме мислиш? — попита той толкова тихо, че я заблуди, че е спокоен.

— Разбира се, че не. Имах предвид само...

— Замълчи. — Бенет улови лицето ѝ в ръце и по очите му Хана разбра, че бе всичко друго, но не и спокоен. — Мислех, че жената, в която отначало се бях влюбил, е илюзия. — Усмири я, като докосна устни до двете ѝ бузи. — Не бях прав, защото тя е тук, пред мен. Имаше една друга жена, която караше устата ми да пресъхва всеки път, когато я погледнех. — Сега целувките му бяха по-нетърпеливи, по-собственически. — Тя също е тук. Не всеки мъж може да обича две жени и да ги има и двете. А аз ще те имам, Хана.

— Ти вече ме имаш. — Бе почти готова да повярва, че това можеше да бъде реално, да бъде истинско и трайно. — Ала дори ти не можеш да ми заповядаш да се омъжа за теб.

Той вдигна вежди, арогантно и самонадеяно.

— Недей да бъдеш толкова сигурна. Ти веднъж ми каза, че ме искаш. Това лъжа ли беше?

— Не. — Тя опря ръце на гърдите му да запази равновесие. Прекосяваше една граница в живота си, граница, която не позволяваше измами. Бенет ѝ предлагаше възможността да бъде самата себе си, да обича открито и честно. — Не, не беше лъжа.

— Питам те сега дали ме обичаш.

Хана не можеше да говори. Някъде навътре в двореца часовникът започна да бие. Полунощ. Тя броеше ударите и чакаше илюзията да изчезне. После се възцари тишина и Хана все още бе в прегръдките му. Погледна надолу и видя как пръстенът блести на пръста ѝ. Обещание. За цял живот.

— Обичам те и нищо никога не е било по-вярно.

— Сподели моя дом. — Той хвана ръката ѝ с пръстена и притисна устни към дланта ѝ.

— Да.

— И семейството ми.

Тя вплете пръсти в неговите.

— Да.

— И моите задължения.

— От този момент.

Обви ръце около него. Вдигна лице за целувката му. Долу, докъдето ѝ стигаше погледът, Кордина се простираше пред тях и се подготвяше за сън.

Издание:

Нора Робъртс. Принцът плейбой

Издателство „Коломбина прес“, София

Редактор: Людмила Харманджиева

Художествено оформление: Кръстьо Кръстев

ISBN 954-706-111-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.